

39 КЛЮЧА

КНИГА ПЪРВА

ЛАБИРИНТЪТ С КОСТИТЕ

СЪДЪРЖА

6

КАРТИ

THE
39
CLUES™

РИК РИЪРДЪН

ЧЕТИ КНИГИТЕ. ВЛЕЗ В САЙТА. СЪБЕРИ КАРТИТЕ.

РИК РИЪРДЪН ЛАБИРИНТЪТ С КОСТИТЕ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Какво ще стане, ако разбереш, че родът ти е сред най-могъщите в историята на човечеството? Какво ще направиш, ако ти съобщат, че изворът на могъществото на рода е скрит на много места по света под формата на 39 ключа? Как ще постъпиш, ако ти предоставят възможността да избираш: да получиш един милион долара или... да получиш първия ключ? Ако си на мястото на Ейми и Дан Кахил, ще избереш ключа... и ще се впуснеш в една много опасна надпревара.

*На Хейли и Патрик, които посрещнаха
предизвикателството*

ГЛАВА 1

Пет минути преди да издъхне, Грейс Кахил промени завещанието си.

Адвокатът ѝ донесе втория вариант, който от седем години беше нейната най-съкровена тайна. До този миг Уилям Макинтайър не знаеше дали тя ще прояви безумието да подпише него.

— Сигурна ли сте, уважаема госпожо? — попита той.

Грейс погледна през прозореца към окъпаните в слънце морави на имението. Котаракът ѝ Саладин се сгуши до нея, както правеше, откакто тя се беше разболяла, днес обаче присъствието му не беше достатъчно, за да ѝ вдъхне спокойствие. Грейс Кахил щеше да даде тласък на събития, заради които можеше да настъпи краят на цивилизацията.

— Да, Уилям. — Жената едва си поемаше дъх. — Сигурна съм.

Адвокатът счупи печата върху папката от кафява кожа. Беше висок сбръчкан мъж. Беше с остър като клюн нос, който винаги хвърляше сянка отстрани върху лицето му. През половината живот на Грейс беше неин съветник и най-близък довереник. През годините двамата бяха споделяли много тайни, но никоя от тях не беше толкова опасна като тази.

Той вдигна документа така, че Грейс да го прегледа. Тялото ѝ се разтресе от пристъп на кашлица. Саладин измяука угрижено. След като жената спря да кашля, Уилям ѝ помогна да вземе химикалката. Тя сложи с немощна ръка подписа си.

— Те са си още деца — възропта Уилям. — Жалко, че родителите им...

— Но родителите им не го направиха — прекъсна го горчиво Грейс. — А сега децата са достатъчно големи. Можем да разчитаме единствено на тях.

— Ако не успеят...

— Тогава пет века труд ще отидат на вятъра — отвърна Грейс. — Всичко ще рухне. Родът, светът... всичко.

Уилям кимна мрачно. Взе от ръцете ѝ папката.

Грейс се облегна и започна да гали Саладин по сребърната козина. Гледката навън я натъжаваше. Денят беше прекрасен, не ѝ се искаше да умре точно сега. Искаше ѝ се да излезе на последен пикник с децата. Искаше ѝ се да е млада и силна и отново да обикаля света.

Но вече недовиждаше. Едва дишаше. Грейс впи пръсти в нефритената огърлица — талисман за щастие, който преди години беше намерила в Китай. Благодарение на него тя се беше разминавала неведнъж на косъм със смъртта, той я беше спасявал многократно. Но вече не можеше да ѝ помогне.

Грейс се беше потрудила доста, за да се подготви за този ден. И въпреки това не бе успяла да довърши толкова неща... не бе казала на децата толкова много.

— Стига вече — пророни Грейс Кахил. И с тези думи склопи очи.

* * *

Щом се увери, че Грейс е издъхнала, Уилям Макинтайър отиде при прозореца и спусна завесите. Предпочиташе да е тъмно. Мракът му се струваше по-подходящ за онова, което имаше да върши.

Вратата зад него се отвори. Котаракът на Грейс изсъска и се скри под леглото.

Уилям не се обърна. Беше се вторачил в подписа на Грейс Кахил върху новото завещание, което току-що се беше превърнало в най-важния документ в историята на рода Кахил.

— Е? — каза рязко някой.

Уилям се извърна. На вратата стоеше мъж в костюм, черен като нефт, лицето му не се виждаше в здрача.

— Време е — рече Уилям. — Постарай се да не се усъмнят.

Адвокатът не беше сигурен, но му се стори, че мъжът в черно се е усмихнал.

— Не се притеснявай — увери го той. — Никога няма да се досетят.

ГЛАВА 2

Дан Кахил смяташе, че има най-досадната по-голяма сестра на земята. И то още преди тя да е подпалила двата милиона долара.

Всичко започна, когато двамата тръгнаха за погребението на баба си. Дан всъщност се вълнуваше, защото се надяваше, след като всички си отидат, да успее да направи копие от надгробния камък, като трие с въглен върху хартия. Според него Грейс нямаше да има нищо против. Беше страхотна баба.

Дан обичаше да събира разни неща, например картички с бейзболисти, автографи на прочути престъпници, оръжия от Гражданската война в САЩ, редки монети и всички гипсове, които му бяха слагали още от детската градина (общо дванайсет на брой). Точно сега обичаше да събира най-вече копия от надписите по надгробните камъни. Вкъщи имаше някои направо невероятни. Любимият му гласеше:

ПРУЕЛА ГУД

1891 — 1929

АЗ СЪМ МЪРТВА. ХАЙДЕ ДА ПРАЗНУВАМЕ

Мислеше си, че ако прибави към колекцията си и копие от надгробния камък на Грейс, сигурно няма да му е толкова мъчно, че тя ги е напуснала завинаги.

През целия път от Бостън до погребението в окръг Устър леля му Биатрис, сестра на баба Грейс, шофираше като страшно мудна откачалка. Караше по магистралата с четирийсет километра в час и постоянно сменяше лентите, затова от другите автомобили натискаха клаксона, завиваха рязко, блъскаха се в мантизелата и така нататък. А леля Биатрис продължаваше да стиска волана с окичени с пръстени пръсти. Беше сложила върху сбръчканото си лице яркочервено червило и руж, от които синята ѝ коса изглеждаше още по-синя. Дан се запита

дали, като я видят, другите шофьори няма да сънуват кошмари със стари клоуни.

— Ейми! — тросна се Биатрис точно когато едно комби зави рязко към аварийната лента, защото тя му се беше изпречила на пътя. — Престани да четеш в колата! Опасно е!

— Но, лельо Биатрис...

— Затвори книгата, млада госпожице!

Ейми я послуша — съвсем в свой стил. Никога не спореше с възрастни. Беше с дълга червеникавокестенява коса, докато Дан беше с тъмноруса. Това му помагаше да си представя, че сестра му е пришълец от друга планета, за съжаление обаче двамата бяха с еднакви очи — както обичаше да казва баба им, зелени като нефрит.

Ейми беше три години по-голяма и петнайсет сантиметра по-висока от Дан и постоянно му го натякуваше, сякаш беше кой знае какво чудо да си на четиринайсет. Обикновено ходеше в джинси и стара фланелка, защото не обичаше да бие на очи, но днес се беше облякла в черна рокля и приличаше на невеста на вампир.

Дан се надяваше да ѝ е неудобно с тая рокля колкото и на него в тъпия костюм с вратовръзка. Леля Биатрис беше вдигнала страшен скандал, когато той се беше опитал да отиде на погребението в дрехите си на нинджа. Не че Грейс щеше да има нещо против на Дан да му е удобно и той да си представя, че е трепач — винаги се чувстваше така, когато се правеше на нинджа — но леля Биатрис не можеше да го разбере. Понякога на Дан не му се вярваше, че двете с Грейс са сестри.

— Напомнете ми да уволня гувернантката веднага щом се приберем в Бостън — изръмжа Биатрис. — Вие двамата сте ужасно разглезени.

— Нели си е добра! — възрази Дан.

— Да, да. Същата тая Нели за малко да те остави да подпалиш блока отсреща.

— Именно!

През две-три седмици леля Биатрис уволняваше гувернантката и наемаше друга. Единственото хубаво нещо беше, че самата тя не живееше с тях. Живееше в другия край на града в сграда, където не пускаха деца, и се случваше да минат няколко дни, докато разбере за последните подвизи на Дан.

Нели се беше задържала по-дълго от повечето други момичета. Дан я харесваше, защото тя правеше страхотни гофрети и обикновено надуваше айпода си така, че да си увреди мозъка. Изобщо не чу, когато колекцията от пиратки на Дан гръмна и се стовари с цялата си мощ върху сградата от другата страна на улицата. Нели щеше да му липсва, след като я уволнят.

Лея Биатрис продължаваше да шофира и да мърмори за разглезените деца. Ейми тайно зачете отново огромната книга. От два дни, откакто бяха научили, че Грейс е починала, Ейми се беше разчела още повече. Дан знаеше, че това е нейният начин да се скрие, но не му допадаше, че става недостъпна и за него.

— Какво четеш тоя път? — попита той. — „Дръжките на вратите в Средновековна Европа“? Или „Хавлиените кърпи през вековете“?

Ейми го изгледа лошо — по-лошо от обикновено.

— Не ти влиза в работата, глупчо.

— Не можеш да наричаш един предводител на ниндзи „глупчо“. Оpozори семейството. Трябва да си направиш сепуку.

Ейми завъртя очи.

След още няколко километра градът се стопи и отстъпи място на ниви, каквито имаше около имението на Грейс, и макар да си бе обещал да не се размеква, Дан се натъжи. Грейс беше най-страхотната от всички. Държеше се с него и с Ейми като с истински хора, а не като с деца. Точно заради това настояваше да я наричат по име, а не „бабо“ или други подобни тъпотии. Беше от малкото хора, които ги обичаха. Сега беше мъртва и те трябваше да отидат на погребението ѝ и да се срещнат с цял куп роднини, които никога не се бяха отнасяли добре с тях...

* * *

Семейното гробище беше в подножието на хълма, на който се намираше къщата. Дан помисли, че е доста глупаво да наемат цяла катафалка, която да прекара Грейс на стотина метра по алеята. Можеха просто да сложат на ковчега колелца, каквито има на куфарите, и готово.

Над тях тъгнеха летни буреносни облаци. Семейната къща върху хълма изглеждаше мрачна и черна, като средновековен замък. Беше с безброй стаи, камини и стъклописи и Дан я харесваше.

Още повече харесваше семейното гробище. По зелената морава бяха пръснати десетина изронени надгробни камъка, обрамчени с дървета, съвсем наблизо имаше поточе. Някои от камъните бяха много стари и надписите по тях се бяха заличили. Когато двамата с Ейми идваха на гости на Грейс в края на седмицата, тя ги извеждаше на моравата. Грейс и Ейми прекарваха следобеда върху одеяло, което опъваха на тревата, четяха и си говореха, а Дан ходеше да проучва гробовете, гората и потока.

„Престани — каза си той. — Още малко, и ще ревнеш.“

— Толкова много хора — прошепна Ейми, докато вървяха по алеята.

— Само не си гълтай езика.

Ейми подръпна яката на роклята.

— Няма... няма да си го глътна. Само...

— Само мразиш тълпите — довърши Дан вместо нея. — Но ти *знаеше*, че ще има тълпа. Идват всяка година.

Откакто Дан се помнеше, Грейс канеше всяка зима роднини от цял свят на едноседмични празненства. Къщата се пълнеше с китайски, английски, бразилски, южноафрикански и венецуелски представители на рода Кахил. Повечето дори не се казваха Кахил, но Грейс го уверяваше, че всички са им роднини. Обясняваше му за братовчедите, първи, втори и трети, докато Дан го заболеше мозъкът. Ейми обикновено се скриваше заедно с котарака в библиотеката.

— Знам — рече тя. — Но... *погледни* само колко са много.

Беше права. На гробището се бяха стекли към четиристотин души.

— Искат богатството й, нищо друго — отсъди брат й.

— Дан!

— Какво толкова! Така си е.

Тъкмо се бяха присъединили към шествието, когато, не щеш ли, Дан се озова с главата надолу.

— Ей! — викна той.

— Вижте, момчета! — каза някакво момиче. — Хванахме плъх.

Дан не беше в удобно положение, за да види, но все пак позна сестрите Холт — Мадисън и Рейгън — които стояха от двете му страни и го държаха за глезените. Близначките бяха в еднакви лилави анцузи, с еднакви руси плитки и гадни усмивки. Бяха само на единайсет години, колкото и Дан, но го държаха така, все едно е лек като перце. Дан видя зад тях още лилави анцузи — останалите от семейство Холт. Техният питбул Арнолд обикаляше около краката им и лаеше.

— Хайде да го метнем в потока — предложи Мадисън.

— Аз пък искам да го хвърлим в храстите — възрази Рейгън. — Никога не правим каквото ми е хрумвало на мен.

По-големият им брат Хамилтън се кикотеше като малоумен. Баща им Айзенхауър Холт и майка им Мери-Тод, които стояха до него, се хилеха, сякаш е много смешно.

— Е, момичета — намеси се Айзенхауър. — На погребение сме, не можем да мятаме хората. Тук сме по щастлив повод.

— Ейми! — провикна се Дан. — Няма ли да ми помогнеш?

Тя беше пребледняла. Само изпелтечи:

— П-п-пуснете...

Дан въздъхна отчаян.

— Опитва се да каже: „Пуснете ме!“.

Мадисън и Рейгън наистина го пуснаха — на главата му.

— Ох! — изохка Дан.

— М-М-Мадисън — започна да негодува Ейми.

— Д-д-да! — отвърна със същия треперлив глас другото момиче. — Май мозъкът ти съвсем се е размекнал от всички тия книги, ненормалнице.

Ако това беше друг, Дан щеше да отвърне на удара, но със семейство Холт не посмя. Дори най-малките, Мадисън и Рейгън, можеха да го направят на пихтия. Всички в семейство Холт бяха здравеняци. Бяха с месести ръце, дебели вратове и лица като на фигурки на войници. Дори майката изглеждаше така, сякаш се бръсне и дъвче пура.

— Хайде, нещастници, огледайте хубаво къщата, че ще ви е за последно — подкани Мадисън. — Сега, след като дъртата вещица умря, вече няма да ви канят тук.

— Джаф! — намеси се и питбулът Арнолд.

Дан се огледа с надеждата да зърне Биатрис, но тя както обикновено не беше наблизно. Беше отишла да си говори с другите старци.

— Грейс не беше вещица! — възмути се Дан. — И ние ще наследим имението!

Големият брат Хамилтън се изсмя.

— Да бе, да. — Косата му беше вдигната с гел точно по средата и стърчеше като перка на акула. — Чакай първо да прочетат завещанието, джудже такова. Лично аз ще те изритам оттук.

— Хайде, отбор, стига сте се разправяли — подкани бащата. — Строй се!

Семейството се строи и се затича към гробището, като избутваше роднините, изпречили се на пътя му, а Арнолд се зъбеше на всички.

— Главата ти добре ли е? — попита гузно Ейми.

Дан кимна. Беше ѝ малко сърдит, че не му е помогнала, но нямаше смисъл да недоволства. Пред чужди хора тя винаги онемяваше.

— Леле, как ги мразя тия Холт!

— Имаме по-сериозни проблеми — каза Ейми и посочи гробищата, при което сърцето на Дан се сви.

— Кобрите! — промърмори той.

Иън и Натали Кабра приличаха на съвършени ангелчета, както стояха край ковчега на Грейс и разговаряха със свещеника. Бяха с еднакви дизайнерски траурни дрехи и отиваха много на копринената им черна коса и кожата с цвят на канела. Сякаш бяха скъпоплатени деца манекени.

— По време на погребението няма да опитат нищо — отбеляза обнадежден Дан. — Тук са само заради парите на Грейс, като всички останали. Но няма да ги получат.

Ейми се намръщи.

— Дан... наистина ли си убеден в онова, което каза... че сме щели да наследим къщата?

— Разбира се! Знаеш, че Грейс обичаше нас най-много. Ние прекарвахме с нея повече време от всички останали.

Ейми въздъхна, все едно казваше, че Дан е прекалено малък и не разбира, и на него му стана неприятно.

— Ела — подкани тя. — Дано приключи по-бързо.

Двамата се сляха с множеството.

* * *

За Дан погребението беше като размазано петно. Свещеникът каза нещо за някаква пепел. Спуснаха ковчега в гроба. Всички хвърлиха по малко пръст отгоре. На Дан му се стори, че на покрусените тази част им е харесала най-много, особено на Иън и Натали.

Той разпозна още няколко роднини: Алистър Ох, стария кореец с бастуна с диамантен връх, който настояваше да му викат „чичо“, рускинята Ирина Спаска с тик на едното око, която всички наричаха зад гърба ѝ „Истеряска“, тризнаците Нед, Тед и Шиниъд Старлинг, които сякаш бяха от клониран отбор по лакрос^[1] на Бръшляновата лига. Там беше дори онова хлапе от телевизията: Джона Уизард. Беше застанало встрани, за да го снимат заедно с няколко момичета, а хората се бяха наредили на опашка и чакаха да поговорят с него. Беше облечено точно както по телевизията, с цял куп сребърни ланци и гривни, скъсани джинси и опъната черна фланелка — за да изпъкват мускулите му (което беше тъпо, защото хлапето нямаше грам мускули). Зад него стоеше по-възрастен афроамериканец в официален костюм, който записваше нещо в блекбърито си. Сигурно беше бащата на Джона. Дан беше чувал, че Джона Уизард е свързан с рода Кахил, но сега го виждаше за пръв път на живо. Подвоуми се дали да не поиска автограф за колекцията си.

След опелото на подиума се качи мъж в графитеносив костюм. Дан май го познаваше отнякъде. Мъжът беше с дълъг остър нос и плешивееща глава. Момчето си помисли, че той прилича на лешояд.

— Благодаря на всички, че дойдохте — заяви покрусено мъжът. — Аз съм Уилям Макинтайър, адвокат и изпълнител на завещанието на госпожа Кахил.

— Изпълнител ли? — пошушна Дан на Ейми. — Какво му изпълнява?

— Ама че си глупав — отвърна също през шепот сестра му. — Това означава, че ще го прочете.

— Ако погледнете в програмите си — продължи Уилям Макинтайър, — някои от вас ще намерят златна покана.

Чу се развълнувано шушукане и четиристотинте присъстващи разлистиха програмите. Сетне повечето изругаха и започнаха да недоволстват на висок глас — не бяха намерили нищо. Дан отвори рязко програмата. Вътре имаше картичка със златни листенца отстрани. На нея пишеше:

Дан и Ейми Кахил са поканени да присъстват на
четенето на завещанието на Грейс Кахил

Къде

Голямата зала в имението на Кахил

Кога

Сега

— Знаех си аз! — възкликна Дан.

— Уверявам ви, че поканите не са отправени произволно — заяви господин Макинтайър, като повиши глас, за да надвика тълпата. — Извинявам се на онези, които не са били включени. Грейс Кахил не е искала да ви засегне. От всички в рода Кахил са посочени само малцина, за които има най-голяма вероятност.

Множеството започна да крещи и да спори. Накрая Дан не издържа. Той се провикна:

— Най-голяма вероятност за какво?

— В твой случай, Дан — изшушука точно зад него Иън Кабра, — най-голяма вероятност да си тъп американец.

Сестра му Натали се изкиска. Тя държеше покана и гледаше самодоволно.

Тъкмо Дан да изрита Иън отзад, когато мъжът в сивия костюм отговори:

— Най-голяма вероятност да са включени в завещанието на Грейс Кахил. А сега, които са получили покана, съберете се, ако обичате, в Голямата зала.

Хората с покани забързаха към къщата, все едно някой беше извикал: „Безплатна храна!“. Натали Кабра намигна на Дан.

— Сiao, братовчеде. Трябва да побързам да си взема богатството.

После двамата с брат ѝ закрачиха по алеята.

— Не им обръщай внимание — каза Ейми. — Май си прав, Дан. Може би ще наследим нещо.

Но той се свъси. Щом поканата беше толкова ценна, защо онзи тип, адвокатът, беше толкова мрачен? И защо Грейс беше включила и семейство Кабра?

Докато влизаше през главния вход на огромната къща, Дан вдигна поглед към каменния герб над вратата: голямо „С“, заобиколено от четири по-малки картинки на змей, мечка, вълк и две змии, усукани около меч. Гербът винаги го беше очаровал, въпреки че Дан не знаеше какво означава той. Всички животни сякаш се бяха вторачили в него, готови да му връхлетят. Момчето влезе след множеството в къщата — недоумяваше защо зверовете са така освирепели.

* * *

Голямата зала беше с размерите на баскетболно игрище, с тонове ризници и мечове по стените и с огромни прозорци, през които сякаш всеки миг щеше да влети Батман.

Уилям Макинтайър застана при маса, зад която имаше прожекционен екран, а всички останали насядаха по редиците столове. Общо бяха към четирийсет души, включително семейство Холт, семейство Кабра и леля Биатрис, явно отвратена, че е тук — или може би беше отвратена, че и някой друг е бил поканен на четенето на завещанието на сестра ѝ.

Господин Макинтайър вдигна ръка присъстващите да замълчат. Извади от кафявата кожена папка документ, намести очилата си с двойни стъкла и зачете:

— „Аз, Грейс Кахил, разпределям с ясно съзнание и по своя воля цялото си имущество между онези, които посрещнат предизвикателството, както и между хората, които не го направят.“

— Ау — прекъсна го Айзенхауър Холт. — Какво предизвикателство? Какво е имала предвид?

— Ще стигна и дотам, уважаеми господине. — Макинтайър се прокашля и продължи: — „Вие сте избрани като хората, които имат най-голям шанс да се справят с най-великото и най-опасно начинание

на всички времена: едно търсене от огромно значение за рода Кахил и за целия свят.“

Всички четирийсет души заговориха в един глас, започнаха да задават въпроси и да настояват за отговори.

— Опасно начинание ли? — провикна се братовчедката Ингрид.
— За какво става дума?

— Мислех, че става дума за пари — кресна и чичо Хосе. — Търсене ли? Тя за какви ни мисли. Ние сме представители на рода Кахил, а не някакви авантюристи!

Дан забеляза, че Иън и Натали Кабра се споглеждат многозначително. Ирина Спаска пошушна нещо в ухото на Алистър Ох, но повечето присъстващи изглеждаха не по-малко объркани от Дан.

— Умолявам ви, дами и господа — рече господин Макинтайър.
— Ако насочите вниманието си към екрана, госпожа Кахил вероятно ще ви обясни всичко по-добре от мен.

Сърцето на Дан се сви. Какви ги говореше господин Макинтайър? Точно тогава на тавана забръмча прожекционен апарат. Виковете в помещението заглъхнаха, когато върху екрана се появи образът на Грейс.

Тя седеше на леглото със Саладин върху скута ѝ. Беше по черен халат, сякаш беше сред опечалените на собственото си погребение, но изглеждаше по-здрава, отколкото последния път, когато Дан я беше виждал. Страните ѝ бяха розови. Лицето и ръцете ѝ не изглеждаха толкова слаби. Видеозаписът явно беше правен преди месеци, още преди ракът да навлезе в последния си стадий. Дан усети как на гърлото му засяда буца. Изведнъж му се прииска да ѝ извика: „Грейс, аз съм. Дан!“. Но това, разбира се, беше само образ. Момчето се извърна към сестра си и видя как в долния край на носа ѝ се стича сълза.

— Драги представители на рода Кахил — започна Грейс, — щом гледате това, значи съм мъртва и съм решила да подпиша втория вариант на завещанието. Не се и съмнявам, че се карате помежду си и се нахвърляте на клетия господин Макинтайър, задето съм организираща тази надпревара. — Грейс се усмихна тъжно срещу камерата. — Винаги сте си били вироглави. Поне веднъж си затворете устата и слушайте.

— Ей, я чакайте! — започна да негодува Айзенхауър Холт, но жена му му изшътка да мълчи.

— Уверявам ви — продължи Грейс, — тази надпревара не е игра. Тя е страшно сериозна. Повечето от вас знаят, че са от рода Кахил, но мнозина вероятно не са наясно колко важен е той. От мен да знаете, родът Кахил е повлиял върху човешката цивилизация повече от всеки друг в историята.

Отново екнаха викове на объркване. Ирина Спаска се изправи и изкрещя:

— Тишина! Искам да чуя!

— Роднини — каза образът на Грейс, — стоите пред прага на най-голямото предизвикателство. Всеки от вас има силите да успее. Някои може би ще решат да се обединят в отбор. Други вероятно ще предпочетат да поемат предизвикателството сами. Опасявам се, че повечето от присъстващите ще се откажат и ще избягат с подвити опашки. С успех ще се увенчае само един отбор, а за да участвате, всеки от вас трябва да жертва дяла си от наследството. — Грейс вдигна кафяв плик, запечатан с червен восък. Очите ѝ блестяха като твърда стомана. — Ако приемете, ще ви бъде даден първият от общо трийсет и деветте ключа. Те ще ви отведат при тайна, която, стига да откриете, ще ви направи най-могъщите и най-влиятелни хора на земята. Вие ще осъществите онова, за което е предопределен родът Кахил. А сега моля всички да изслушате господин Макинтайър. Оставете го да ви обясни правилата. Помислете дълго и хубаво и чак тогава решете. — Грейс погледна право към камерата и на Дан му се прииска тя да каже нещо само на тях: „Дан и Ейми, най-мъчно ще ми бъде за вас. Всъщност не държа на никой друг в залата, освен на вас“. Нещо от този род. Но Грейс рече: — Разчитам на всички вас. Успех и довиждане.

Екранът угасна. Ейми стисна ръката на Дан. Пръстите ѝ трепереха. Той се почувства така, сякаш отново са изгубили Грейс. Тогава всички наоколо заговориха в хор.

— Най-великият род в историята ли? — провикна се братовчедката Ингрид. — Тя да не е полудяла?

— Вироглави? — кресна и Айзенхауър Холт. — Нарече ни „вироглави“?

— Уилям! — извиси се гласът на Алистър Ох, който заглуши всички останали. — Чакайте малко! Тук има хора, които дори не

познавам, хора, които може и да не са от нашия род. Откъде да сме сигурни...

— Щом сте в залата, драги ми господине, значи сте от рода Кахил — отвърна господин Макинтайър. — Не е важно дали фамилното ви име е Кахил. В жилите на всички тук тече кръвта на рода.

— Дори във вашите ли, господин Макинтайър? — попита с мазния си английски акцент Натали Кабра.

Възрастният адвокат поруменя.

— Това, госпожице, няма нищо общо. А сега, ако ми разрешите да довърша...

— Но какво беше това... как така да се откажем от наследството си? — възнегодува леля Биатрис. — Къде са парите? Съвсем в стила на сестра ми — да предлага разни дивотии!

— Вие, уважаема госпожо, сте в правото си да не приемете предизвикателството — уточни господин Макинтайър. — Сторите ли го, ще получите каквото е под стола ви.

Четирийсет души тутакси се спуснаха да търсят под столовете. Айзенхауър Холт беше толкова нетърпелив, че вдигна стола на Рейгън още докато тя седеше на него. Дан откри под своя плик, залепен с лепенка. Отвори го и намери зелено листче с няколко цифри и думите: КРАЛСКА ШОТЛАНДСКА БАНКА. Ейми също напипа такова листче. Както и останалите в помещението.

— Това, което държите, е банков чек — обясни господин Макинтайър. — Ще можете да го осребрите само ако се откажете от предизвикателството. Който реши да го направи, може да си тръгне от залата с един милион долара и никога вече да не мисли за Грейс Кахил и завещанието ѝ. Или... можете да изберете ключ — един-единствен ключ, и само той ще бъде вашето наследство. Никакви пари. Никакви имоти. Само ключ, следа, която може да ви отведе при най-несметните съкровища на света и да ви вдъхне невероятно могъщество... — Уилям вперил сивите си очи именно в Дан. — Но може и да ви погуби. Един милион долара или ключът. Разполагате с пет минути, за да решите.

[1] Игра със стикове с мрежички, с които се лови топка. — Б.пр.

ГЛАВА 3

Ейми Кахил смяташе, че има най-досадния малък брат на земята. И то още *преди* за малко да я убият заради него.

Всичко започна, когато господин Макинтайър прочете завещанието на баба им и им пусна видеозаписа.

Ейми седеше стъписана. Изведнъж се оказа, че държи зелено листче, с което можеше да получи един милион долара. Предизвикателство ли? Опасна тайна? Какво ставаше тук? Ейми се вторачи в празния прожекционен екран. Не можеше да повярва, че баба ѝ е способна на такова нещо. Ако се съди от вида на Грейс, видеозаписът очевидно беше правен преди месеци. След като я видя, Ейми се почувства така, сякаш някой е сложил сол в рана. Как изобщо беше възможно Грейс да е обмисляла нещо толкова грандиозно, а да не ги е предупредила?

Ейми не очакваше да наследи кой знае какво. Единственото, което искаше, беше да получи нещо за спомен от Грейс, може би някой от красивите ѝ накити. А сега това... момичето се чувстваше напълно объркано.

На всичкото отгоре и Дан подскачаше наоколо, все едно му се ходи до тоалетна.

— Един милион долара! — изписка той. — Мога да си взема картичка с Мики Мантъл^[1] като новак и с Бейб Рут^[2] от 1914 година!

Вратовръзката му, точно както и усмивката се бяха изкривили. Под едното си око Дан имаше белег, останал от онзи път, когато на седем години се беше вживял в ролята на командос в акция и беше паднал върху пластмасовия си автомат „Калашников“. Такъв си беше, малък бяс. Но на Ейми ѝ беше най-неприятно, че въпреки хората наоколо той си се чувстваше съвсем добре.

Лично тя мразеше гълпите. Имаше чувството, че всички я гледат и само чакат да стане за смях. Понякога сънуваше кошмари, че е на дъното на трап и всички, които познава, я зяпат и ѝ се смеят. Опитваше се да се измъкне от трапа и все не успяваше.

Точно сега единственото, което искаше, беше да изтича в библиотеката на Грейс, да затвори вратата и да се сбие с някоя книга в ръка. Искаше да намери Саладин, котарака на Грейс порода египетска мау, и да се сгуши заедно с него. Но Грейс беше мъртва и горкият котарак... къде ли беше сега? Ейми примига, за да спре сълзите в очите си, и се замисли за последния път, когато е видяла баба си.

„Ще направиш така, че да се гордея с теб, Ейми“, ѝ беше казала Грейс. Седяха на голямото ѝ легло с балдахин, а Саладин мъркаше до тях. Грейс ѝ показва рисувана на ръка карта на Африка и ѝ разказа какви приключения е изживяла като млада изследователка. Изглеждаше слаба и крехка, но очите ѝ блестяха все така пламенно. От слънцето косата ѝ изглеждаше от чисто сребро. „Имала съм много приключения, скъпа, но твоите ще ги засенчат.“

На Ейми ѝ се доплака. Защо ли Грейс беше решила, че и тя ще изживее велики приключения? Ейми едва събираше смелост да ходи сутрин на училище.

— Мога да си взема меч на нинджа — продължи да дърдори Дан.
— Или сабя от Гражданската война.

— Млъквай, Дан — спря го сестра му. — Това не е шега.

— Ами парите...

— Знам — рече Ейми. — Но ако ги вземем, ще се наложи да ги пазим за следването. Знаеш каква е леля Биатрис.

Дан се намуси, сякаш беше забравил. Знаеше прекрасно, че леля Биатрис се грижи за тях само заради Грейс. Ейми много съжаляваше, че след смъртта на родителите им Грейс не ги е осиновила. По причини, които така и не им обясни, беше притиснала Биатрис да им стане настойница.

От седем години Дан и Ейми зависеха от благоволенията на Биатрис и живееха в мъничък апартамент заедно с гувернантките, които се сменяха една след друга. Биатрис плащаше всичко, но то не беше много. Ейми и Дан получаваха достатъчно за храна и нови дрехи на всеки шест месеца, но това беше всичко. Никакви подаръци за рождените дни. Никакви глезотии. Никакви джобни пари. Учеха в най-обикновено училище и на Ейми не ѝ оставаха пари за книги. Ходеше в градската библиотека, наминаваше и в антикварната книжарница на „Бойлстън“, където продавачите я познаваха. Дан изкарваше малко

пари от картичките в колекцията си, които разменяше, но те не стигаха почти за нищо.

От седем години Ейми се сърдеше през работните дни в седмицата на Грейс, задето не ги отглежда тя, но ѝ минаваше бързо. Дойдеха ли през почивните дни в имението на Грейс, тя ги обграждаше с внимание. Държеше се с тях, сякаш са най-важните хора на земята. Ако Ейми се претрашеше да попита защо не може да стоят през цялото време при Грейс, тя само се усмихваше тъжно. „Има си причини, моето момиче. Някой ден ще разбереш.“

Сега Грейс вече я нямаше. Ейми не знаеше какво ще прави леля Биатрис, но парите определено щяха да им бъдат от полза. Щяха да им донесат известна независимост. Сигурно можеха да се пренесат в по-голямо жилище. Можеха да си купуват книги когато поискат, и дори да се запишат в колеж. Ейми би дала всичко на света, само и само да учи в Харвард. Мечтаеше да следва история и археология. Ако беше жива, майка ѝ щеше да одобри.

Поне така се надяваше Ейми... Тя знаеше съвсем малко за майка си и баща си. Не знаеше дори защо те с Дан носят моминското име на майка си, при положение че фамилията на баща им беше Трент. Веднъж Ейми попита Грейс, тя обаче само се усмихна. „Така са пожелали родителите ти“, отвърна баба ѝ. Но в гласа ѝ прозвуча вироглава гордост и Ейми се запита дали именно на Грейс не ѝ е хрумнало те да носят фамилното име на рода Кахил.

Момичето едва си спомняше лицето на майка си, всъщност каквото и да било за родителите си отпреди онази ужасна нощ, когато те загинаха. Но правеше всичко възможно да не мисли за това.

— Добре де — провлече Дан. — Аз ще си харча моя милион за колекцията. А ти си харчи твоя за следване. Така всички ще са щастливи.

На Ейми ѝ докривя. Всички в залата се караха. Семейство Холт изглеждаха като на военни тренировки. Шиниъд Старлинг държеше братята си Нед и Тед на разстояние, за да не се удушат един друг. Ирина Спаска говореше бързо като картечница на руски на Джона Уизард, хлапето от телевизионното риалити, и на баща му, но от начина, по който те я гледаха, се виждаше, че не разбират и дума. Голямата зала кънтеше от гневни гласове. Всички се караха за

наследството на Грейс и сякаш я разкъсваха на парченца. Не се вълнуваха особено от факта, че бабата на Ейми е починала току-що.

После някой точно зад нея заяви:

— Вие, разбира се, ще се откажете от предизвикателството.

Беше Иън Кабра с досадната си сестра Натали до него. Ейми усети как против волята ѝ сърцето ѝ трепва, защото Иън беше много красив. Беше с невероятна матова кожа, кехлибарени очи и съвършена усмивка. Той също беше на четиринайсет, но се обличаше като възрастен, в копринен костюм и вратовръзка. Дори миришеше хубаво, на карамфил. Ейми се ядоса на себе си, че обръща внимание на такива неща.

— Ще ми бъде тъжно, ако с вас се случи нещо — измърка като котка Иън. — Пък и имате нужда от пари.

Натали долепи длани до устата си, уж е изненадана. В сатенената рокля и с черната лъскава коса, праметната през рамото, приличаше на кукла.

— Точно така, Иън! Те са бедни. Все забравям. Колко странно, че сме роднини с тях, нали?

Ейми усети, че пламва. Искаше ѝ се да се заяде, но сякаш беше загубила дар слово.

— Така ли? — възкликна Дан. — Може пък и да не сме роднини. Може вие да сте извънземни мутанти, защото истинските деца не се обличат като банкери и не летят с частния самолет на баща си.

— Не ме разбра правилно, драги ми братовчедо — усмихна се Иън. — Много се радваме за вас. Искаме да си вземете парите, да живеете щастливо и никога вече да не мислите за нас.

— Г-Г-Грейс... — заекна Ейми и ѝ стана неприятно, че гласът ѝ я подвежда. — Г-Г-Грейс би искала...

— Би искала да рискувате живота си ли? — притече ѝ се на помощ Иън. — А вие откъде знаете? Да не би тя да ви е споменала, че обмисля подобна надпревара?

И Ейми, и Дан не казаха нищо.

— Ясно — продължи Иън. — Сигурно е ужасно да си мислите, че сте любимци на Грейс, а после да бъдете оставени на тъмно. Може би старицата не е държала чак толкова на вас, колкото сте си въобразявали, а?

— Стига, Иън — скара му се Натали. — Грейс вероятно е знаела, че те няма да се справят с предизвикателството. Звучи доста опасно. — Тя се усмихна на Ейми. — Ще ни бъде много неприятно, ако умрете в страшни мъки. Чао!

Иън и Натали Кабра се сляха с тълпата.

— Чао! — изимитира я Дан. — Какви нещастници.

На Ейми ѝ идеше да догони братата и сестрата и да ги удари с някой стол. Ужасно съжаляваше, че не е могла да им го върне тъпкано и не само това, а направо е онемяла.

— Те ще приемат предизвикателството — промърмори тя.

— Ами да! — отвърна Дан. — Какво са за тях още два милиона! Могат да си позволят да ги жертват.

— Заплашваха ни. Не искат да участваме и ние.

— Ами ако не ние, а те умрат в страшни мъки — започна да разсъждава на глас Дан. — Какво ли все пак представлява съкровището?

— Не е ли все едно? — попита горчиво Ейми. — Не можем да си позволим да тръгнем да го търсим. Едва намираме пари и за карта за автобуса.

Но и тя се замисли. Грейс беше обиколила надлъж и шир света. Дали пък съкровището не беше изчезнала египетска гробница... или пиратско злато? Господин Макинтайър беше казал, че който се добере до него и спечели, ще се превърне в най-могъщия човек на земята. Какво ли можеше да донесе такава могъщество? И защо ключовете бяха точно трийсет и девет?

Загложди я любопитство. Ейми обичаше загадките. Когато беше по-малка, все си представяше, че майка ѝ още е жива и те ще ходят заедно на археологически разкопки. Понякога с тях ще идва и Грейс и само те трите ще разглеждат щастливи света — но това бяха само напразни мечти.

— Виж ги ти тия Кобри! — изсумтя Дан. — Дали да не им махна усмивката от лицата...

В този миг леля Биатрис ги сграбчи за ръцете. Лицето ѝ беше изкривено от гняв, дъхът ѝ миришеше на нафталин.

— Ей, вие, двамата, само да сте посмели да вършите глупости! Смятам да си прибера единия милион и вие ще направите същото! Не се притеснявайте, ще ги държа в банката на свое име, докато

навършите пълнолетие. Ще харча само лихвата. В замяна ще ви разреша и занапред да ми бъдете повереници.

Ейми се задави от гняв.

— Какво... ще ни *разрешиш* да ти бъдем повереници ли? Ще ни *разрешиш* да ти дадем двата си милиона долара?

Още щом го изрече се изуми, че е успяла да произнесе такива думи. Обикновено Биатрис я плашеше до смърт. Дори Дан явно беше възхитен.

— Не се самозабравяй, млада госпожице! — предупреди Биатрис. — Дръж се отговорно, иначе!

— Какво иначе? — попита невинно Дан.

Биатрис почервеня до мораво.

— Иначе, нахално хлапе такова, ще те лиша от наследство и ще те оставя на Социалната служба. Ще бъдете сираци без пукната пара, а аз ще се постарая никой от рода Кахил да не ви помага повече! Всичко това е нелепо. Взимате парите и забравяте за смехотворния план на сестра ми да намери...

Тя внезапно замълча.

— Да намери какво? — попита Дан.

— Все едно — отвърна лелята. Стъписана, Ейми разбра, че леля й Биатрис е *уплашена*. — Постъпете както е редно, в противен случай никога вече няма да ви подкрепям.

Тя се отдалечи разярена. Ейми погледна Дан, но още преди да е казала и дума, господин Макинтайър разклати звънче. Малко по малко препирните и споровете в Голямата зала утихнаха. Всички седнаха.

— Време е — поде господин Макинтайър. — Длъжен съм да ви предупредя, че щом вземете решение, връщане назад няма. Не можете да се откажете.

— Я чакайте малко, Уилям — обади се Алистър Ох. — Не е честно. Не знаем почти нищо за предизвикателството. Как да преценим дали си струва риска?

Господин Макинтайър издаде устни.

— Ограничен съм в онова, което мога да ви съобщя, уважаеми господине. Знаете, че родът Кахил е много голям... и много стар. С много разклонения. До днес някои от вас дори не подозираха, че са от него. Но както госпожа Грейс каза във видеозаписа, родът е изиграл

решаваща роля и е предопределил хода на човешката цивилизация. От рода Кахил всъщност са някои от най-важните исторически личности.

Помещението се изпълни с развълнуван шепот.

Ейми мислеше трескаво. Открай време знаеше, че родът Кахил е важен. Мнозина от хората в него бяха богати. Живееха по цял свят. Но чак да е предопределил хода на човешката цивилизация? Ейми не схващаше докрай какво има предвид господин Макинтайър.

— Исторически личности ли? — ревно господин Холт. — Кои например?

Господин Макинтайър се прокашля.

— Уважаеми господине, наистина ще се затрудните да назовете някоя важна историческа личност от последните няколко века, която да не е от рода Кахил.

— Ейбрахам Линкълн — провикна се братовчедката Ингрид. — Елинон Рузвелт.

— Да — отсече господин Макинтайър. — И в първия, и във втория случай.

В залата се възцари изумено мълчание.

— Хари Худини! — извика Мадисън Холт.

— Луис и Кларк! — присъедини се и сестра й Рейгън.

— И те, и те — потвърди господин Макинтайър.

— О, я стига! — изкрещя господин Холт. — Невъзможно е.

— Съгласен съм — намеси се и чичо Хосе. — Вие, господин Макинтайър, си правите шеги с нас.

— Говоря ви съвсем сериозно — увери го възрастният адвокат. — Въпреки това всички досегашни постижения на рода Кахил са нищо в сравнение с предизвикателството, пред което сте изправени вие. Време е да разкриете най-голямата тайна на рода Кахил, за да станете най-могъщите му представители в историята... или да загинете, докато се опитвате.

Ейми усети как на гърлото ѝ засяда нещо студено и тежко, все едно е глътнала топовно гюле. Нима наистина беше роднина на всички тези знаменитости? Нима Грейс наистина беше смятала, че Ейми ще стане по-могъща от тях? Тя се притесни само като си помисли за това. Беше изключено да набере смелост за такова опасно начинание.

Но ако те с Дан не приемеха предизвикателството... Ейми си спомни как Биатрис ги е стиснала за ръцете и им е наредила да вземат

парите. Лелята все щеше да намери начин да им открадне двата милиона долара. Ейми нямаше да успее да ѝ се противопостави. Двамата с брат ѝ щяха да се върнат в тъжния си малък апартамент и нямаше да се промени нищо, освен че Грейс вече нямаше да е с тях. Нямаше да има гостуване в края на седмицата, което Ейми да чака с нетърпение, нямаше да има нищо, с което да я запомнят. След смъртта на родителите ѝ не мислеше, че може да има нещо по-страшно, а ето че *имаше*. Двамата с Дан бяха напълно сами. Единственото спасение беше тази налудничав мисъл, че са част от велик исторически род... част от тайнствено приключение, при което щяха да търсят някаква тайна. Дланите ѝ се изпотиха.

— Включите ли се в търсенето — продължи с обясненията господин Макинтайър, — то ще ви отведе при съкровището. Но ще го получи само един от вас. Само един човек — допълни той и плъзна поглед по Ейми — или един отбор ще намери съкровището. Не мога да ви кажа нищо повече. Самият аз не знам къде ще ви отведе търсенето. Мога само да ви насоча по пътя, да следя доколко се справяте и в съвсем малка степен да ви направлявам. И така... кой ще реши пръв?

Леля Биатрис стана от стола.

— Това е нелепо. Който се включи в тази смешна игра, е безумец. Лично аз ще си взема парите.

Господин Макинтайър кимна.

— Ваша воля, госпожо. Веднага щом излезете от помещението, можете да осребрите чека. Ако предпочитате, можете да си изтеглите парите от Кралската шотландска банка. Следващият?

Още доста от присъстващите се изправиха и заявиха, че избират парите. Чичо Хосе. Братовчедката Ингрид. Десетина души, които Ейми не познаваше. Всички си взеха зеления чек и в миг станаха милионери.

След това се изправиха Иън и Натали Кабра.

— Ние приемаме предизвикателството — оповести Иън. — Ще работим като отбор от двама души. Дайте ни ключа.

— Чудесно — отвърна господин Макинтайър. — Върнете ми чековете, ако обичате.

Иън и Натали се приближиха до масата. Господин Макинтайър извади сребърна запалка и изгори хартийките за по един милион долара. В замяна връчи на Иън и Натали кафяв плик, запечатан с червен восък.

— Вашият пръв ключ към загадката. Не го четете, докато не ви кажа. Вие, Иън и Натали Кабра, ще бъдете Отбор първи.

— Ей! — възрази господин Холт. — Цялото ни семейство приема предизвикателството! Искаме ние да сме Отбор първи.

— Ние сме първи, ние сме първи! — започнаха да скандират децата му, а питбульът Арнолд заподскача във въздуха и залая заедно с тях.

Господин Макинтайър вдигна ръка, за да замълчат.

— Чудесно, господин Холт. Чековете на семейството ви, ако обичате. Вие ще бъдете Отбор... да, и вие ще бъдете отбор.

Осъществиха размяната: чекове за пет милиона долара срещу плик с ключ към загадката, а семейство Холт дори не трепнаха. Докато се връщаха на местата си, Рейгън удари с все сила Ейми по рамото.

— Който не рискува, не печели, слабачке!

После с усилие от стола стана и Алистър Ох.

— Е, какво пък. Не мога да устоя на такава интересна главоблъсканица. Вероятно можете да ме наречете Отбор трети.

След това напред се втурнаха тримата Старлинг. Оставиха върху масата чековете си и пламъците погълнаха три милиона долара.

— Да — каза Ирина Спаска. — И аз се включвам в играта. Ще бъда сама.

— Я чакайте! — провикна се Джона Уизард и тръгна важно-важно към масата, все едно е уличен пънкар, също като в „Кой иска да е гангстер?“. Кое то беше доста нелепо, тъй като той не си знаеше парите и живееше в Бевърли Хилс. — И аз ще участвам. — Момчето хвърли чека на масата. — Дай ми ключа, мой човек.

— Бихме искали да заснемем филм за надпреварата — намеси се и баща му.

— И дума да не става — отсече господин Макинтайър.

— Ще бъде страхотен телевизионен филм — започна да го убеждава бащата. — Бих могъл да убедя студията да ви платят процент от...

— Не — настоя господин Макинтайър. — Това, уважаеми господине, не е забава. Това е въпрос на живот и смърт. — Адвокатът огледа залата и впери очи в Ейми. — Някой друг? — извика той. — Сега е време да изберете.

Ейми видя, че само те с Дан още се двоумят. Повечето от присъстващите, общо четирийсет души, бяха предпочели парите. Шест отбора бяха приели предизвикателството — всички по-големи или по-богати, с повече възможности да успеят от Ейми и Дан. Леля Биатрис ги изгледа свирепо — предупреждаваше ги, че ще ги лиши от попечителство. Иън се хилеше самодоволно. „Може би старицата не е държала чак толкова на вас, колкото сте си въобразявали, а?“ Ейми си спомни какво е подметнала онази досадница, сестра му: „Грейс вероятно е знаела, че те няма да се справят с предизвикателството“.

Ейми усети как пламна от срам. Иън и Натали Кабра май бяха прави. Когато сестрите Холт бяха обърнали брат ѝ с главата надолу, тя не му се беше притекла на помощ. Когато Иън и Натали Кабра я бяха обидили, беше стояла като препарирана. Как щеше да се справи с таква опасно търсене?

После обаче момичето чу в главата си друг глас: „Ще направиш така, че да се гордея с теб, Ейми“.

И внезапно осъзна: Грейс ѝ беше говорила именно за това. От нея се очакваше да се впусне именно в това приключение. Не го ли направеше, щеше да е по-добре да се скрие под някой камък и да си остане там до края на живота си.

Тя се извърна към брат си. Колкото и да я дразнеше той, двамата винаги се разбираха само с поглед. Не че между тях имаше телепатия или нещо подобно, но Ейми можеше да се досети за какво мисли брат ѝ. „Това са много пари — рече ѝ с очи Дан. — Ужасно много страхотни картички с бейзболисти.“ „Ако бяха живи, мама и татко щяха да поискат да опитаме — отвърна тя с поглед. — Грейс също би поискала.“ „Да де, ама Бейб Рут и Мики Мантъл...“ „Иън и Натали ще се вбесят — продължи да го увещава Ейми. — А леля Биатрис ще изпадне в истерия.“ По лицето на Дан се плъзна усмивка: „Какво толкова, Бейб Рут може и да почака“.

Ейми взе и неговия чек. Двамата отидоха заедно при масата и Ейми вдигна запалката на господин Макинтайър.

— Ще участваме — съобщи му тя и превърна двата милиона долара в дим.

[1] Мики Мантъл (1931 — 1995), известен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[2] Бейб Рут (1914 — 1935), американски спортист, смятан за най-великия бейзболист на всички времена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Дан усети, че му се завива свят, както онзи път, когато излапа двайсет пакетчета плодови бонбони. Не можеше да повярва, че са хвърлили на вятъра толкова много пари.

Още от малък мечтаеше да направи нещо, от което родителите му да се гордеят. Знаеше, разбира се, че те са мъртви. Почти не ги помнеше. И все пак... мислеше си, че ако извърши нещо смайващо, нещо още по-страхотно от това да събере всички картички с бейзболисти и да стане главатар на нинджите, майка му и баща му все някак ще разберат. И ще се гордеят. Тази надпревара кой ще стане най-великият в рода Кахил му се стори идеалната възможност.

Пък и Дан обичаше съкровищата. За него беше допълнителна награда, че леля Биатрис се е зачервила до мораво и е излязла като фурия от стаята, затръшвайки вратата.

В Голямата зала не остана никой, освен седемте отбора и господин Макинтайър.

След напрегнато мълчание възрастният адвокат обяви:

— Можете да отворите пликовете.

Разкъс-разкъс-разкъс.

Ключът беше написан с черни калиграфски букви върху кремава хартия.

RESOLUTION:

The fine print to guess, seek out Richard S.^[1]

— Само *това* ли? — изписка Мери-Тод Холт. — Няма ли друго?

— Осем думи — смотолевы Айзенхауър Холт. — Кое то прави...

Той започна да брой на пръсти.

— Приблизително петстотин хиляди долара на дума — отзова се Алистър Ох, — тъй като семейството ви се отказа от пет милиона. Аз

минах по-тънко. Всяка от думите ми струва само около сто хиляди долара.

— Каква тъпотия! — възкликна Мадисън Холт. — Трябват ни още ключове!

— Ричард С. — повтори замислен Иън. — Кой ли е това?

Той погледна сестра си и двамата се усмигнаха сякаш на шега, която знаят само те. На Дан му идеше да ги изрита.

— Я чакайте малко — свъси се бащата на Джона Уизард. — Всички еднакъв ключ ли сме получили? Синът ми настоява за материали, които да притежава единствен той. Така е според договорите, които обикновено сключва.

— Трийсет и деветте ключа — обясни господин Макинтайър — са трамплин към голямата цел. Еднакви са за всички отбори. Само първият, който получихте, е толкова лесен.

— Лесен ли? — вдигна вежди Алистър Ох. — Не искам и да виждам трудните.

— Към всеки ключ обаче водят много пътища — продължи господин Макинтайър. — Скрити са следи и тайни, които да издирите, нещо като ключове към ключовете за загадката.

— Заболя ме главата — оплака се Шиниъд Старлинг.

— Вие решавате как ще постъпите — допълни господин Макинтайър. — Но помнете: всички се стремите към една цел и само един отбор ще я достигне. Най-важна е бързината.

Ирина Спаска сгъна листчето с ключа, прибра го в дамската си чанта и излезе от залата. Алистър Ох се намръщи.

— На братовчедката Ирина явно ѝ е хрумнало нещо.

Тризнаците Старлинг долепиха глави. После, сякаш получили колективно прозрение, се изправиха толкова бързо, че събориха столовете и хукнаха навън.

Бащата на Джона Уизард го дръпна в ъгъла. Двамата обсъдиха разпалено нещо, после бащата се зае да праща съобщение по блекбърито си.

— Трябва да се изнасям — оповести Джона. — До скоро, нещастници.

И те също излязоха. Така три отбора напуснаха залата, а Дан още нямаше и представа какво означава ключът.

— Е! — каза Иън Кабра и се протегна лениво, сякаш разполагаше с цялото време на света. — Готова ли си, скъпа ми сестричке?

— За какво, да направя за смях американските ни братовчеди ли? — усмихна се Натали. — Винаги готова.

Докато братът и сестрата минаваха покрай Дан, той се опита да ги спъне, те обаче прескочиха чевръсто крака му и продължиха нататък.

— И така! — каза господин Холт. — Отбор, строй се!

Жена му и децата му скочиха. Набитият им малък питбул Арнолд се разляя и започна да подкача около тях, сякаш се опитваше да ги ухапе по носовете.

— Къде отиваме, татко? — попита Хамилтън.

— Не знам. Но всички се изнасят. Вървете след тях!

Те излязоха с бърза маршова стъпка от Голямата зала, където останаха само Ейми, Дан, Алистър Ох и Уилям Макинтайър.

— Клетият аз — въздъхна Алистър.

Дан си помисли, че с черния костюм и коприненото шалче около врата Алистър прилича на иконом. Иконом с тайна. Очите му сякаш се усмихваха, въпреки че лицето му беше сериозно.

— Май не е зле да се поразходя из парка и да помисля.

На Дан му олекна, когато видя, че Алистър Ох също излиза. Очевидно беше най-симпатичният от съперниците им, но пак си беше съперник. Дан погледна отново листчето с ключа, по-озадачен и от преди.

— RESOLUTION. Ситни букви. Ричард С, нищо не разбирам.

— Не мога да ви помогна с ключа — предупреди господин Макинтайър и успя да се усмихне едва-едва. — Но ако беше жива, баба ви щеше да остане доволна, че сте приели предизвикателството.

Ейми поклати глава.

— Нямаме никакъв шанс, нали? Кабра и Старлинг са богати. Джона Уизард е известен. Всички в семейство Холт са като натъпкани със стероиди чудовища. Както личи, Алистър и Ирина имат... хм... имат голям житейски опит. А ние с Дан...

— Притежавате други дарби — завърши вместо нея господин Макинтайър. — Сигурен съм, че сами ще се убедите в това.

Дан прочете отново ключа. Положи усилие да се сети нещо от картичките с бейзболисти, писмата и автографите.

— От нас се иска да открием този Ричард — отсъди той. — Но защо презимето му е само С?

Ейми се ококори.

— Чакай. Сещам се, че съм чела как през осемнайсети век хората са постъпвали точно така. Ако са искали да скрият истинското си име, са употребявали само една буква.

— Хм — отвърна Дан. — Значи, ако кажа например, че А. е с лице като задник на песоглавец, ти няма да разбереш за кого ти говоря.

Ейми го плесна по ухото.

— Ау!

— Деца, деца — намеси се господин Макинтайър. — И без да се карате, ще имате достатъчно врагове. Освен това — погледна той златния си джобен часовник — не разполагаме с много време, а аз трябва да ви кажа нещо, нещо, което баба ви искаше да знаете.

— Ще ни подскажите ли? — попита обнадяден Дан.

— Ще ви предупредя, млади ми господине Дан. И така, всички от рода Кахил — ако изобщо знаят, че се числят към него — спадат към някой от четирите основни клана.

Ейми изправи гръб.

— Помня! Веднъж Грейс ми каза.

— Кога ти е казала? — намуси се Дан.

— Един следобед в библиотеката. Говорехме си.

— А на мен не ми е казала!

— Сигурно не си слушал. Има четири клана в рода. Екатерина, Джанъс... хм, Томас и Лусиан.

— Ние от кой сме? — полюбопитства Дан.

— Не знам. — Ейми погледна господин Макинтайър с надеждата да ѝ помогне. — Грейс само спомена имената. Не искаше да ми каже от кой клан сме.

— Опасявам се, че не мога да ви помогна — рече господин Макинтайър, но от гласа му Дан схвана, че адвокатът крие нещо. — Въпреки това, деца, има още една... още една заинтересована страна, за която трябва да знаете. Тя не е от четирите клана на рода, но е възможно да затрудни издирването.

— Нинджи ли са? — възкликна развълнуван Дан.

— Не са толкова безобидни — отговори господин Макинтайър. — Мога да ви кажа съвсем малко за тях. Признавам си, знам само името и няколко истории, които не са особено успокоителни. Пазете се от тях. Това беше последното предупреждение на баба ви и тя ме накара да обеща да ви го предам, в случай че приемете предизвикателството: „Пазете се от Мадригалите“.

Дан настръхна. И той не знаеше защо. Просто в името „Мадригали“ имаше нещо зловещо.

— Но, господин Макинтайър, кой...

— Не мога да ти кажа нищо повече, момчето ми — прекъсна го старецът. — И с това, което вече ви съобщих, престъпих правилата на надпреварата. Просто ми обещавайте, че няма да се доверявате на никого. Моля ви. За ваше добро е.

— Но ние дори не знаем откъде да започнем — оплака се Ейми. — Всички останали хукнаха, сякаш са наясно какво точно трябва да правят. Нужни са ни отговори!

Господин Макинтайър стана от стола. Затвори кожената папка.

— Трябва да се връщам в кантората. Вашият начин да ги намерите, скъпа, вероятно не е същият, както при другите отбори. Какво обикновено правите, когато искате да получите отговори?

— Чета книга — ахна Ейми. — Библиотеката! Библиотеката на Грейс!

Тя излезе тичешком от Голямата зала. Дан обикновено не изгаряше от желание да последва сестра си, ако тя предложеше да отидат в библиотека. Този път се завтече след нея.

* * *

Библиотеката се намираше до спалнята на Грейс и се помещаваше в голям салон на по-ниско равнище със стени, запълнени от край до край с лавици с книги. Дан си помисли, че е доста страшно да влиза тук само с Ейми, особено след като Грейс беше издъхнала в съседната стая, в голямото си легло с балдахин. Той очакваше всички помещения да са с черна драперия и както по филмите, мебелите да са покрити с чаршафи, но както винаги, в библиотеката беше светло, просторно и уютно.

На Дан му се стори, че не трябва да е така. Че след смъртта на Грейс огромната къща трябва да тъне в мрак и покруса — както се чувстваше той. Момчето се взря в коженото кресло при прозореца и си спомни как веднъж е седяло там и си е играло със страхотен каменен кинжал, който е извадило тайно от заключена стъклена витрина. Грейс влезе толкова тихо, че Дан я усети чак когато тя застана точно над него. Вместо да се ядоса, Грейс приклепна до внука си. „Кинжалът е от Теночтитлан — обясни тя. — Воините ацтеки са ги носели за обредни жертвоприношения. Отсичали са с тях онази част от врага, където според тях е бил бойният му дух.“ Грейс му показва колко наточено е острието и после го остави сам. Не го предупреди да внимава. Не му се разсърди, че е отворил шкафа. Държа се така, сякаш е съвсем естествено и дори похвално да е любопитен.

Никой от възрастните не беше разбирал така Дан. Сега, докато Дан си спомняше тези неща, му се стори, че някой е отсякъл част от неговия дух.

Ейми се зае да рови из книгите в библиотеката. Дан се опита да ѝ помогне, но нямаше представа какво търси и бързо му доскуча. Той завъртя стария глобус с кафяви морета и континенти в странни цветове, като се питаше дали от него ще стане хубава топка за боулинг. После мерна под Тихия океан нещо, което дотогава не беше забелязвал: подпис.

Грейс Кахил, 1964 г.

— Защо Грейс се е подписала под света? — попита момчето.

Ейми вдигна очи.

— Тя беше картограф. Правеше карти и обикаляше света. Сама е изработила глобуса.

— Ти откъде знаеш?

Ейми завъртя очи.

— Знам, защото слушах какво ми разказва.

— Хм. — Тази мисъл изобщо не беше хрумвала на Дан. — И къде е ходила?

— Навсякъде — отговори мъжки глас. На вратата стоеше Алистър Ох, който се подпираше на бастуна и им се усмихваше. —

Баба ти, Дан, е обиколила всички континенти, за да ги опознае. На двайсет и пет години вече знаеше шест езика, можеше еднакво добре да хвърля копие и бумеранг и да върти меч, ориентираше се чудесно в почти всички големи градове по света. Познаваше родния ми град Сеул по-добре и от мен. После по неизвестни причини се върна в Масачузетс и се установи за постоянно там. Тайнствена жена, ето каква беше Грейс.

На Дан му се искаше да чуе още за уменията на Грейс да хвърля бумеранг. Колко интересно! Но Ейми се отдалечи от лавиците. Лицето ѝ беше огненочервено.

— А-Алистър. Хм... какво искате?

— О, няма да ви спирам. Не искам да преча.

— Хм, но... но тук няма нищо — изпелтечи Ейми. — Надявах се... И аз не знам на какво. Да се натъкна на нещо, което досега не съм виждала, но съм чела почти всички книги. Те всъщност и не са много. И в тях няма нищо за никакъв Ричард С...

— Ще разрешите ли да предложа нещо, скъпи деца? Трябва да се съюзим.

Дан веднага се усъмни.

— За какво ви е да се съюзявате с две хлапета?

Старецът прихна.

— Вие притежавате остър ум и младост, свеж поглед върху нещата. От своя страна, аз имам средства и натрупан опит. Може и да не съм от най-прочутите представители на рода Кахил, но по свой незначителен начин съм променил света. Чували сте, че състоянието ми идва от изобретения, нали? Знаете ли, че съм изобретил бурито, което се приготвя в микровълнова печка?

— Ау! — възкликна Дан. — Наистина разтърсващо изобретение.

— Не е нужно да ми благодарите. Важното е, че разполагам със средства. Пък и не можете да обикаляте сами света. Нужен ви е възрастен придружител.

„Да обикаляме света ли?“

Дан не се беше замислял за това. Миналата пролет в четвърти клас не го пуснаха дори на екскурзията до Ню Йорк, защото пусна един „Ментос“ в диетичната кока-кола на учителката по испански. Почувства се леко замаян при мисълта, че заради търсенето на следи могат да заминат някъде в чужбина.

— Но... но ние нямаме право да си помагаме — възрази Ейми.
— Всеки отбор си е сам за себе си.

— Не можем да спечелим и аз, и вие — разпери ръце Алистър.
— Но предизвикателството може да отнеме седмици, дори месеци. Защо междувременно да не си сътрудничим? В края на краищата сме роднини.

— Тогава ни помогнете — реши Дан. — Тук няма нищо за този Ричард С. Къде да търсим?

Алистър почука с бастуна по пода.

— Грейс беше потайна. Но обичаше книгите. Обичаше ги много. И ти, Ейми, си права. Наистина е странно, че тук има толкова малко книги.

— Според вас е имала и други ли? — Ейми запуши с длан устата си. — Тайна... тайна библиотека?

— Къщата е голяма — сви рамене Алистър. — Можем да се разделим и да я претърсим.

Точно тогава обаче Дан забеляза нещо — дребна подробност, каквито често привличаха погледа му. Върху стената, чак в горния край на библиотеката имаше гипсов герб, съвсем същия, както над входната врата на къщата: змей, мечка, вълк и две змии, усукани около меч. Дан сигурно го беше виждал милион пъти, но чак сега му направи впечатление, че в средата на всеки от по-малките гербове са издълбани букви: Е, Т, J, L.

— Донесете ми стълба — каза момчето.

— Моля? — рече Алистър.

— Всъщност няма нужда — реши Дан.

Той започна да се катери по лавиците на библиотеката, като събаряше книги и дребни украшения.

— Слизай, Дан! — скара му се Ейми. — Ще паднеш и пак ще си счупиш ръката.

Дан вече беше стигнал при герба и видя какво трябва да направи. Буквите бяха по-зацапани и тъмни от камъка наоколо, сякаш са били докосвани многократно.

— Ейми, я ми повтори клановете на рода — провикна се той.

— Екатерина — извика тя, — Томас, Джанъс, Лусиан.

— Екатерина — рече Дан и натисна буквата „Е“, — Томас, Лусиан, Джанъс.

Щом докосна последната буква, цялата лавица се завъртя навън. Наложил се Дан да скочи, за да не бъде притиснат като в сандвич между книгите.

На мястото на библиотеката се появи тъмно стълбище, което водеше надолу.

— Таен проход — оповести чичо Алистър. — Браво на теб, Дан.

— Може да е опасно — предупреди Ейми.

— Права си — съгласи се брат й. — Път на дамите.

[1] РЕШЕНИЕ: Ситните букви четете, след Ричард С. вървете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Ейми преспокойно можеше да си живее в тайната библиотека. Само че за малко да умре там.

Заслиза първа по стъпалата и ахна, когато видя книгите. Те се простираха докъдето поглед стига. Ейми смяташе, че най-богатата библиотека в света се намира на Копли Скуеър, но тази се оказа още по-добра. Изглеждаше някак *по библиотечно*. Лавиците бяха от тъмно дърво, книгите бяха подвързани с кожа и бяха много стари, с позлатени букви върху гръбчетата. Както личеше, бяха четени много през столетията. Подът бе покрит с персийски килим. Из помещението бяха наслагани кресла с мека тапицерия, та човек да се разположи и да си чете на воля. По големите маси бяха разтворени карти и огромни фолианти. При стената имаше редица дъбови шкафове и грамаден компютър с три отделни монитора, на каквито сигурно работеха в НАСА. От сводестия таван висяха стъклени полилеи, които осигуряваха достатъчно светлина, въпреки че библиотеката очевидно беше под земята. Бяха слизали дълго, докато стигнат в нея, прозорци нямаше.

— Изумително място! — възкликна Ейми и хукна из помещението.

— Книги — отбеляза Дан. — Мда.

Провери компютъра, но той беше застинал на екрана с паролата. Дан дръпна няколко от чекмеджетата на шкафа, ала те бяха заключени.

Чичо Алистър взе предпазливо от лавиците червен фолиант.

— Латински. Военният поход на Цезар в Галия, препис върху велум. Явно някъде в началото на шестнайсети век.

— Сигурно струва цяло състояние — рече Ейми.

Изведнъж Дан наостри уши.

— Значи можем да ги продадем? Например в eBay?

— О, я млъквай, Дан. Те са безценни. — Ейми прокара пръсти по гръбчетата: Макиавели, Мелвил, Милтън. — Авторите са подредени по азбучен ред. Намерете лавиците с буквата „С“.

Направиха го, но останаха разочаровани. Бяха общо шест лавици, отрупани с какво ли не, като се започне от „Айвънхоу“ на Уолтър Скот и се стигне до „Пълен сборник с текстовете към песните на Брус Спрингстийн“, само нямаше нищо с автор, чието първо име да е Ричард.

— Май се спомням... — промърмори Ейми.

Името *Ричард С.* заедно с *RESOLUTION* не ѝ даваше мира. Бяха свързани, но тя не се сецаше как. Направо побесняваше, когато не можеше да си спомни нещо. Четеше толкова много книги, че понякога те се объркваха в главата ѝ.

Точно тогава Ейми погледна към другия край на пътеката между лавиците. В края, върху кутия, сложена на малка масичка, се беше свил стар приятел.

— Саладин! — извика момичето.

Котаракът отвори зелени очи и произнесе:

— Мъър? — но не особено изненадано, сякаш питаше: „А, ти ли си? Донесе ли ми червен луциан^[1]?“.

Ейми и Дан изтичаха при Саладин. Той беше с най-хубавата козина, която Ейми беше виждала — сребриста, на петна, като на мъничък снежен леопард. Е... не съвсем мъничък, понеже котаракът беше доста едър, с огромни лапи и дълга опашка на ивици.

— Какво правиш тук, долу, Саладин? — попита момичето, докато го галеше по гърба.

Котаракът затвори очи и замърка. Ейми знаеше, че той не е нищо повече от животинка, но тя беше толкова щастлива, че ѝ идеше да се разплаче. Сякаш частица от Грейс и досега беше жива.

— Ей, Саладин! — намеси се и Дан. — Върху какво си се разположил, мой човек?

— Мъър — възропта котаракът, когато момчето го вдигна.

Отдолу имаше лъскава махагонова кутия с издълбани върху капака златни инициали „ГК“. Сърцето на Ейми трепна.

— Кутията за накити на Грейс!

Отвори я и видя личните бижута на Грейс, които още от малка харесваше много. Грейс ѝ разрешаваше да си играе с тях, с перлената гривна, диамантения пръстен, изумрудените обици. Чак след време Ейми си даде сметка, че те са съвсем истински — и струват хиляди долари.

Тя примига, за да не се разплаче. Сега, след като беше намерила Саладин и кутията с накитите, изпита чувството, че наистина стои на най-съкровено място за Грейс място. Беше й ужасно мъчно за баба й, чак я заболя. Ейми извади от кутията един много познат накит.

— Боже — възкликна Алистър, — това е любимата й огърлица, нали?

Беше прав. Ейми не беше виждала баба си без огърлицата: дванайсет квадрата нефрит с нежна резба и медальон във вид на зелен дракон в средата. Грейс все повтаряше, че й била талисман и й носела късмет.

Ейми докосна дракона в средата. Учуди се, че не са погребали Грейс с огърлицата. Струваше й се, че така е редно.

— Ей, вижте, вижте! — извика Дан.

Ейми зави зад ъгъла и видя, че брат й държи Саладин и гледа огромна карта върху стената, покрита с кабари. Бяха в пет различни цвята: червени, сини, жълти, зелени и бели. На пръв поглед върху всички големи градове по света имаше по няколко кабарчета. По някои райони имаше само червени кабари, по други — само зелени и сини, имаше и такива с по няколко цвята.

— Грейс е направила вуду магия на света! — оповести Дан.

— Не, глупчо такъв — възрази Ейми. — Грейс е отбелязала нещо. Кабарите показват къде се намира нещо.

— Какво например?

Сестра му поклати глава. Картата й се стори доста страшна.

— Може би нещо, свързано с рода Кахил? — предположи тя и погледна Алистър.

— Не знам, скъпа — сви вежди той. — Наистина е странно.

Но не я погледна в очите и тя остана с усещането, че Алистър крие нещо.

— Вижте Европа — подкани Дан. — И Източното крайбрежие на Щатите.

Те бяха покрити с кабарчета и в петте цвята. Ейми почти не виждаше градовете отдолу. Ако кабарчетата олицетворяваха хората от рода Кахил, те явно бяха тръгнали някъде от Европа и се бяха пръснали из цял свят, като се бяха установили най-вече в Северна Америка.

После тя се замисли: „Европа. Колониите. Северна Америка“. Името „Ричард С.“ отново я загложди, сякаш се опитваше да излезе на повърхността. Име от осемнайсети век, име на човек, писал резолюции...

Най-неочаквано Ейми се обърна и хукна покрай лавиците.

— Ей! — извика Дан, а Саладин се отскубна от ръцете му. — Къде отиваш, Ейми?

— При буквата „Ф“ — изкрещя тя в отговор.

— Защо на „Ф“, там е „фалит“ ли?

Сестра му отиде при томовете на буквата „Ф“ и веднага намери тънка книжка, толкова опърпана, че направо се разпаднаше. Корицата беше украсена с червено-бяла щампа на фермери от времето на колониите. Заглавието беше избледняло, но Ейми го разчете: „Алманах на бедния Ричард за 1739 година“ на Ричард Сондърс.

— Ами да! — възкликна чичо Алистър. — Браво на теб, скъпа. Справи се блестящо!

Ейми неволно поруменя от гордост.

— Но — намеси се Дан — ако е написана от Ричард Сондърс, какво търси на буквата „Ф“?

— Ричард Сондърс е псевдоним — обясни чичо Алистър.

Дан склочи вежди.

— Чехълче ли?

На Ейми ѝ идеше да го удуши, но Алистър каза търпеливо:

— Не, скъпо момче. Не става дума за псевдопода. Псевдонимът е измислено име, прозвище, зад което писателят се крие. Тази книга е написана от прочута личност.

— От Бенджамин Франклин — допълни Ейми. — Миналата година писах доклад за него.

Тя отвори книгата. Беше напечатана с главни букви и почти без препинателни знаци, затова се четеше трудно, но имаше диаграми, илюстрации и наредени в колонки цифри.

— Това е най-известната творба, която Франклин някога е издавал. Бедният Ричард е герой, създаден от него. Имал е много такива псевдоними. Когато е пишел, се е представял за най-различни други хора.

— Значи сме роднини на човек, който се е раздвоявал на много личности — отбеляза Дан. — Страхотно. Има ли и спортни алманаси?

— Такива — не — отвърна Ейми. — Тук са събрани факти за фермери. Книгата е нещо като годишник с полезни съвети и статии. Франклин е включил в изданието и всичките си известни мъдрости, например „Който рано ляга, рано става“.

— Аха.

— „Търкалящ се камък с мъх не обраства.“

— Какво ги вълнува фермерите дали камъните са обрасли с мъх?

Ейми се изкушаваше да го шляпне с книгата. За да понамести камъните в главата му. Но запази самообладание.

— Важното в случая, Дан, е, че с това той се е прочул. И е спечелил тонове пари.

— Добре де... — Дан извади листчето с първия ключ към загадката. Погледна го намръщен. — И така, намерихме Ричард С. Какво ни помага това да открием съкровището? И какво означава Resolution?

— Франклин е писал решения — обясни сестра му, — правила, които е смятал да спазва, за да стане по-добър.

— Обещавал си е разни неща, както ние правим на Нова година ли?

— Да, но ги е писал през цялата година. Не само за Нова година.

— И те влезли ли са в „Алманаха на бедния Ричард“?

Ейми склочи вежди.

— Не — отвърна тя притеснена. — Решенията му са от друга книга. Май от автобиографията му. Думата Resolution е сложена в ключа към загадката може би само за да ни насочи към Бенджамин Франклин. И аз не съм сигурна...

Тя обърна страницата в „Алманаха на бедния Ричард“. С различни почерци върху полето бяха нахвърляни бележки. Ейми затаи дъх. Разпозна красивия почерк в реда в долния край на страницата, написан с лилаво мастило. Беше виждала същия почерк в стари писма — съкровища, които Грейс й показваше от време на време. Бележката гласеше само: „Следвайте Франклин, ключ първи. Лабиринтът с костите“.

— Това го е писала мама! — извика Ейми. — Тя е използвала само лилаво мастило.

— Какво? — ахна Дан. — Дай да видя!

— Може ли? — попита и Алисън.

Ейми искаше да задържи книгата завинаги. Искаше да погълне всички думи до последната, написани от майка ѝ. Но все пак подаде книгата на Алистър.

— Да ми я върнете бързо — настоя тя.

— Не е честно! — възмути се Дан.

Алистър си сложи очилата и разгледа няколко страници.

— Интересно. Няколко поколения са държали в ръцете си тази книга. Тези бележки тук са с почерка на Грейс. А това е почеркът на баща ми Гордън Ох. А този е на бащата на Грейс — Джеймс Кахил. Те са братя, макар че майката на Гордън, моята баба, беше корейка.

— Страхотно — рече припряно Дан. — Но защо мама е писала за Бен Франклин?

Алистър изви вежди.

— Бенджамин Франклин очевидно е бил от рода Кахил. Това не ме изненадва. Все пак и той като мен е бил изобретател. Предполагам, че повечето книги в библиотеката са писани от хора от нашия род, дори и те да не са знаели родословието си.

Ейми беше смаяна. Всички тези прочути писатели... нима наистина бяха от рода Кахил? Нима беше възможно, докато е седяла по библиотеките, погълната от книгите, всъщност да е чела произведенията на свои роднини? Не ѝ се вярваше родът Кахил да е толкова могъщ, но господин Макинтайър им беше казал, че той е предопределил хода на човешката цивилизация. Едва сега Ейми започна да разбира какво означава това. Имаше чувството, че в краката ѝ е зейнал огромен каньон.

Откъде ли майка ѝ е знаела за първия ключ към загадката години преди началото на надпреварата? Защо е решила да пише точно в тази книга? Какво е искала да каже с Лабиринтът с костите? Въпросите бяха прекалено много.

През това време Дан подскачаше наоколо по обичайния си дразнещ начин.

— Аз да съм роднина на Бенджамин Франклин? Стига бе!

— Защо не се опиташ да полетиш с хвърчило по време на буря и да видиш дали ще те хване ток? — предложи му Ейми.

— Престанете, деца — спря ги Алистър. — Чака ни много работа, само остава да се карате. Трябва да прочетем внимателно тези бележки и...

— Чакайте. — Ейми застана като на тръни. Въздухът се изпълни с лютива миризма. — Някой тук пуши ли?

Чичо Алистър и Дан се огледаха озадачени. Тогава Ейми видя белия пушек. Просмукваше се на плътна струя от тавана и се носеше на смъртоносен облак.

— Пожар! — викна Дан. — Бягайте към стълбището!

Но Ейми се беше вцепенила. Страхуваше се до смърт от огън. Той събуждаше у нея стари спомени. Много страшни спомени.

— Идвай! — подръпна я Дан за ръката. — Саладин... трябва да го намерим.

При тези думи сестра му се отърси от вцепенението. Не можеше да допусне нещо да се случи на котарака.

— Няма време! — подкани чичо Алистър. — Трябва да се измъкнем оттук!

Очите на Ейми смъдяха. Тя едва си поемаше дъх. Пресегна се да хване Саладин, той обаче беше изчезнал. Накрая Дан я издърпа на стълбището и се опита да избута с рамо тайната врата на библиотеката. Тя не се помръдна.

— Ръчка — задави се момчето. — Все някъде трябва да има ръчка.

Биваше го в техниката, сега обаче, колкото и да търсеха опипом ръчка или ключ, не откриваха нищо. Димът ставаше все по-гъст. Ейми натисна стената и изпищя.

— Повърхността се е нажежила. Пожарът е от другата страна. Не можем да отворим вратата!

— Нямаме друг избор — продължи да упорства Дан, но сега сестра му го издърпа.

Тя го изтегли надолу по стълбището. Димът беше толкова гъст, че двамата едва се виждаха.

— Сниши се възможно най-много — каза Ейми.

Двамата запълзяха през библиотеката, като търсеха отчаяно друг изход. Ейми нямаше представа къде е изчезнал чичо Алистър. Книгите по лавиците вече тлееха — на старата суха хартия й трябваше малко, за да пламне.

Ейми се подпря на една маса и видя кутията с накитите. „Не взимайте нищо ценно.“ Момичето знаеше, че това е едно от първите

правила, ако искаш да се измъкнеш жив от пожар. То обаче грабна кутията и продължи нататък.

Ставаше все по-горещо. Въздухът се изпълни с пепел. Все едно дишаха отровна мъгла. Ейми дори не можеше да пълзи бързо с тъпата траурна рокля. Чу, че отзад Дан кашля и се дави. Астмата — брат ѝ не беше получавал пристъпи от доста месеци, но дори и горещината да го пощадеше, този пушек със сигурност можеше да го погуби.

„Мисли“, заповяда си Ейми. Ако беше на мястото на Грейс, за нищо на света не би направила тайна стая само с един изход.

Тя се свлече на пода, като кашляше и се давеше. Не виждаше нищо друго, освен персийския килим: шествие от преплетени копринени дракони.

Дракони... същите, както върху огърлицата на Грейс. И всички летяха в една посока, сякаш сочеха пътя. Мисълта беше налудничава, но на Ейми не ѝ хрумваше друго.

— След мен! — каза тя.

Дан едва си поемаше дъх, затова не отговори. Ейми продължи да пълзи — от време на време се обръщаше, за да се увери, че брат ѝ още е зад нея. Драконите ги преведоха между две библиотеки, които вече се бяха подпалили, и те се озоваха при решетката на отдушник с размери около метър на метър. Отворът не беше много голям, но може би щяха да се промушат. Ейми изрита решетката. При третия опит тя издрънча и зад нея се показа водещ нагоре каменен проход.

— Дан! — изкрещя Ейми. — Тръгвай!

Тя го бутна и изненадана видя, че брат ѝ държи Саладин. Беше намерил някак котарака, който беше доста умърлушен. Драцеше и ръмжеше, но Дан го стискаше здраво. Ейми тръгна след него, като се опитваше да си поеме въздух. Имаше чувството, че очите ѝ са пълни с пясък. Изкачваха се сякаш цяла вечност по каменния проход и накрая Дан спря.

— Какво правиш? — попита притеснена Ейми.

Вече не беше толкова горещо, но около тях още се стелеше гъст дим.

— Запушен е! — промълви задъхан Дан.

— Бутай!

Сестра му припълзя в пълния мрак до него и двамата започнаха да бутат плоския гладък камък, препречил пътя им. Трябваше да го

махнат. На всяка цена трябваше да го махнат.

И накрая той се помести с пукот. Ейми и Дан бяха заслепени от дневната светлина. Изпълзяха на чист въздух и се свлякоха върху тревата. Саладин се отскубна с възмутено „Мъър!“ и се стрелна към дърветата. Ейми и Дан лежаха на гробището, на някакви си петдесетина метра от току-що запълнения гроб на Грейс. Камъкът, който бяха избутали, всъщност беше надгробна плоча.

— Добре ли си, Дан? — попита Ейми.

Лицето му беше изцапано със сажди. От косата му се вдигаше пара, а дрехите му бяха по-черни и отпреди. Той дишаше тежко. Ръцете му бяха издрани до кръв от котарака.

— Мисли... — простена момчето. — Все пак... не искам... да колекционирам надгробни плочи.

От прохода като от комин излизаше пушек, но той беше нищо в сравнение с онова, което Ейми видя, след като вдигна очи към хълма. На гърлото ѝ заседна буца.

— О, не.

Къщата в родовото имение се беше превърнала в тътнещ пъкъл. По прозорците примигваха пламъци, които лижеха отстрани сградата. Докато Ейми гледаше, една от каменните кули се срути. Красивите стъклописи по прозорците се разтопиха. Семейният герб над парадния вход — старият каменен герб, който Ейми харесваше открай време — падна върху настилката долу и стана на парчета.

— Ейми... — Гласът на Дан прозвуча така, сякаш и той ще се пръсне на части. — Къщата... не можем да допуснем... трябва да...

Но той не се доизказа. Не можеха да направят нищо. На едно място покривът рухна и от дупката към небето блъвна огнено кълбо. От отчаяние Ейми остана без въздух, сякаш къщата беше паднала върху нея. Тя се пресегна към Дан и го прегърна. Той дори не възрази. Носът му течеше. Долната му устна трепереше. На Ейми ѝ се искаше да го утеши, да му каже, че всичко ще бъде наред, но самата тя не бе убедена.

Точно тогава забеляза нещо, което я извади от унеса. На алеята се беше проснал човек, мъж в сив костюм.

— Господин Макинтайър! — извика момичето.

Тъкмо да се втурне и да му помогне, когато брат ѝ кресна:

— Залегни!

Не беше силен като нея, но явно беше отчаян, защото я събори толкова рязко, че за малко тя да зарови лице в моравата. Дан посочи пътя, който водеше между хълмовете — от имението можеше да се излезе само по него.

На около половин километър беше застинал мъж в черен костюм, който почти не се виждаше от дърветата. Ейми недоумяваше как Дан изобщо го е забелязал — човекът беше доста далеч. Тя не виждаше лицето му, но мъжът беше висок и слаб, с бяла коса, и държеше бинокъл. Ейми се вцепени — беше разбрала, че той наблюдава *тях*.

— Кой... — каза тя.

Но вниманието ѝ беше отклонено от звук като цвърчене — някой беше изключил алармата на кола.

От главния вход на къщата изскочи Алистър Ох, който, целият черен от саждите и дима, закуцука към своето беемве — стискаше нещо до гърдите си. Изглеждаше ужасно. Панталонът му беше разкъсан, а лицето му беше побеляло от пепелта. Ейми нямаше представа как той е успял да се измъкне. Понечи да го извика, но нещо я спря. Алистър мина с куцукане покрай Уилям Макинтайър почти без да го поглежда, метна се на колата и отпраши по алеята.

Ейми се извърна към гората, но мъжът с бинокъла беше изчезнал.

— Стой тук — каза тя на Дан.

Изтича при господин Макинтайър. Дан, разбира се, не се подчиняваше на заповеди. Тръгна след сестра си, като през цялото време кашляше. Когато стигнаха при адвоката, цялата къща се срути. Беше ужасно горещо, сякаш е изгряло ново слънце. Ейми знаеше, че не е останало нищо за спасяване — нищо, освен кутията с накитите, която тя още стискаше.

Остави я и преобърна господин Макинтайър. Той простена — поне беше жив. Ейми съжали, че няма мобилен телефон, но леля Биатрис не искаше и да чуе да им купи. Момичето пребърка джобовете на адвоката, намери неговия телефон и се обади в полицията.

— Той я взе — проплака Дан.

— Какво? — попита сестра му, но всъщност не го слушаше.

Свлече се на колене и загледа как гори единственото място, което някога е обичала. Представи си как Грейс ѝ разказва в библиотеката разни истории. Спомни си как, когато са били малки, е тичала по

коридорите и е играела с Дан на гоненица. Сети се за тайната ниша в спалнята, където обичаше да чете със Саладин върху коленете. Всичко това беше изчезнало. Ейми потрепери цялата. Очите ѝ се напълниха със сълзи. За втори път през живота пожарът я ограбваше.

— Ейми — Дан беше на път да се разплаче, но я хвана за рамото, — чуй ме де. Той я взе. Алистър.

На нея ѝ идеше да му каже да замълчи и да я остави на скръбта ѝ, но тогава разбра какво ѝ говори брат ѝ. Изправи се със залитане и се вторачи в далечината, където задните светлини на беемвето се мярнаха при хълма и се скриха зад него.

Алистър Ох ги беше изиграл. Беше откраднал „Алманаха на бедния Ричард“ с бележките на майка им вътре — единствената следа в разбулването на загадката.

[1] Вид тропическа риба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Дан отдавна си мечтаеше да се повози на полицейска кола, но не по този начин.

Гърдите още го боляха от пушека. Той седеше на задната седалка в полицейския автомобил със Саладин върху коленете си и се опитваше да диша безшумно, но поемеше ли си въздух, все едно в гърлото му влизаше пясък.

— Ако си беше взел инхалатора... — скара му се Ейми.

Но Дан го мразеше този инхалатор. С него се чувстваше като някакъв Дарт Кахил. Пък и от цяла вечност не беше получавал пристъп, откъде да знае, че ще се озове в този тъп пожар.

Не можеше да повярва, че семейната къща вече я няма. Сутринта, когато се беше събудил, беше сигурен, че те с Ейми ще я наследят. А сега не беше останало нищо, освен купчина камъни, над която се виеше дим.

Следователите не им отговориха на повечето въпроси. Казаха, че както личи, ставало дума за умишлен палеж. Пожарът се бил разпрострял твърде бързо, за да е възникнал случайно. Уилям Макинтайър щял да се оправи. Колкото и да било странно, никой друг не бил пострадал. Дан каза на полицаите, че Алистър Ох се е изнесъл бързо-бързо от къщата. Искаше му се да натопи стария негодник. Но изобщо не спомена трийсет и деветте ключа към загадката, тайната библиотека и онзи странен тип с бинокъла.

— Кой все пак беше онзи мъж в черно? — пошушна му Ейми, сякаш си мислеше за същото.

Държеше върху коленете си кутията с накитите на Грейс и усукваше косата си — правеше го винаги, когато е притеснена.

— Не знам — отвърна Дан. — Алистър?

— Няма как да е бил на две места едновременно.

— Господин Холт?

— Господин Холт не е толкова стар и е много по-набит.

— Леля Биатрис, преоблечена като мъж?

Лично на Дан тази мисъл му допадна — Биатрис определено беше зловарка. Така де, без да ѝ мигне окото, ги заряза сами в къщата. Но Ейми завъртя очи.

— Не беше човек, когото познаваме, Дан. Почти сигурна съм. Но наблюдаваше нас, явно искаше да провери дали сме се измъкнали невредими. Според мен е подпалил къщата, за да ни хване като в капан.

— Мъъър — обади се Саладин.

— Съгласен съм с котарака — рече Дан. — Предлагам след мъжа в черно и чичо Алистър да вземем ново *решение, resolution*. Занапред да си нямаме вземане-даване със старци.

— Трябва да внимаваме повече с всички — съгласи се Ейми и сниши още повече глас. — Майка ни, Дан, е знаела за трийсет и деветте ключа към загадката. Онова, което е написала...

— Да, но това е невъзможно. Надпреварата започна едва сега.

— Това беше почеркът на мама. Сигурна съм. Написала е: „Следвайте Франклин, ключ първи. Лабиринтът с костите“. Трябва да разберем какво означава. Точно загадка, каквато мама би харесала.

Дан знаеше, че не е хубаво да се дразни, но наистина му беше неприятно, че Ейми си спомня повече от него за родителите им. Той за нищо на света не би познал почерка на майка им. Нямахше представа що за човек е била.

— Изгубихме книгата — промърмори той. — Май вече се издънихме, нали?

Ейми прокара пръст по монограма върху капака на кутията с накитите на Грейс.

— Може и да не сме се издънили. Имам идея, но ни трябва възрастен. Алистър беше прав. Няма как да пътуваме без придружител.

— Да пътуваме ли? — учуди се брат ѝ. — Къде ще ходим?

Ейми погледна полицайката. Приблужи се до Дан и прошепна:

— Първо трябва да намерим придружител. При това бързо. Леля Биатрис ще се обади всеки момент в Социалната служба. Ще се приберем, ще си приготвим багажа и *изчезваме*. Ако от полицията разберат, че леля Биатрис се е отказала от нас, ще ни заведат в приемно семейство. И никога няма да намерим трийсет и деветте ключа към загадката.

Дан не се беше сетил за това. Не знаеше много за приемните семейства, но май не му се живееше с тях. Дали, ако го преместеха в приемно семейство, щяха да му разрешат да си вземе и колекцията? Едва ли.

— И откъде ще намерим възрастен? — попита той. — Ще вземем под наем ли?

Ейми усука косата си на букла.

— Трябва ни човек, който ще ни остави да правим каквото искаме, без да задава излишни въпроси. Човек, който да е достатъчно голям, за да прилича на придружител, но не и строг, за да не ни пречи. Някой сговорчив.

— „Сговорчив“ означава ли, че можем да го лъжем?

— Мъър — намеси се Саладин, сякаш казваше, че няма нищо против да лъжат, стига той да си получава прясната рибка.

Полицейската кола зави по Мелроуз стрийт и спря пред неугледния жилищен блок от пясъчник.

— Това ли е адресът? — попита полицайката.

От гласа ѝ личеше, че е отегчена.

— Да — потвърди Ейми. — Да, уважаема госпожо — побърза да добави тя.

— Сигурни ли сте, че у вас има някой? Настояникът ви или някой друг.

— Нели Гомес — отговори Дан. — Това е нашата гувер...

Очите му се разшириха. Той погледна Ейми и разбра, че и сестра му си мисли същото. Беше толкова очевидно, че и човек от семейство Холт щеше да се досети.

— Нели! — казаха те в един глас.

Слязоха с котарака и кутията с накитите от полицейския автомобил и хукнаха нагоре по стълбището пред входа.

* * *

Нели беше точно където очакваше Дан — беше се изтегнала на канапето със слушалките на ушите, клатеше глава в такт с каквато налудничавата музика слушаше и пишеше есемеси. До нея на канапето бяха струпани готварски книги. Най-отгоре беше „Екзотичната кухня

на мандарините“. Дан пусна Саладин да поразгледа апартамента. После забеляза на масичката празна опаковка от на „Бен & Джерис Чери Гарсия“^[1] — от неговия „Чери Гарсия“.

— Ей! — подвикна ядосан той. — Това си е моят сладолед!

Нели, разбира се, не го чу. Продължи да си тактува и да пише съобщения по телефона, докато Ейми и Дан не се надвесиха над нея.

Тя се намръщи, явно подразнена, че ще ѝ се наложи да поработи. Махна едната от слушалките.

— Толкова бързо? Ау, какво се е случило? Защо сте толкова мърляви?

— Трябва да поговорим — каза Ейми.

Нели примига, което си беше страхотна гледка, защото очите ѝ бяха със седефено сини сенки. Тя беше и с нова обица на носа във формата на сребърно змийче. Дан недоумяваше за какво ѝ е притрябвало това змийче — само да ѝ се завира в ноздрата.

— За какво ще говорим, малката? — попита тя.

На Ейми ѝ идеше да я удари с кутията с накитите. Дан знаеше, че сестра му не обича Нели да я нарича „малката“, но въпреки това тя продължи любезно:

— Ние... искаме да ти предложим нещо. Пак да си ни гувернантка, но при нови условия. Срещу много пари.

Нели махна и втората слушалка. Сега вече бяха привлекли вниманието ѝ. Имаше три думи, които неизменно ѝ действаха: момчета, ядене и пари.

Нели стана от канапето. Беше облечена в скъсаната си фланелка с британското знаме отпред и избелели джинси и на краката беше с розови пластмасови обувки. Косата ѝ приличаше на копа мокра слама: половината черна, половината руса. Нели кръстоса ръце и погледна отвисоко Ейми.

— Добре. Какво ще ми предложите?

Дан се притесни, че Ейми ще се уплаши, но тя явно се владееше доста добре. Нели не беше чак толкова страшна, както някои от другите им гувернантки.

— Хм... пътуване — отговори Ейми. — Ти ще ни бъдеш придружителка.

Нели сбърчи чело.

— Защо не ми го казва леля ви?

— О, тя си счупи врата — смотоледи Дан.

Ейми го погледна така, сякаш казваше: „Млъквай!“.

— Счупила си е врата ли? — учуди се Нели.

— А, дребна работа — побърза да уточни Дан. — Счупи си го съвсем малко. Но известно време ще остане в болницата. Затова реши, че е по-добре да заминем някъде. Говорихме с чичо Алистър. Той каза, че трябва да имаме придружител.

Поне последното беше самата истина. Дан не знаеше какво още да каже, но това не го разколеба. Той реши, че ако обърка още повече Нели, тя няма да го обвини в лъжа.

— Нашето семейство понякога прави така — рече момчето. — Обикаляме и търсим разни неща. Посещаваме различни места и се забавляваме.

— Какви места? — попита Нели.

— О, всякакви. — Дан се сети за картата в тайната библиотека на Грейс... и за всички кабарчета по нея. — Точно това му е забавното. В началото не знаем всички места, където ще ходим. Нищо чудно да направим и околосветско пътешествие.

Веждите на Нели се извиха нагоре.

— В смисъл ей така, без да плащам ли?

Ейми кимна, подходът на Дан ѝ допаднаше все повече.

— Да, може да продължи няколко месеца. Това пътешествие до екзотични места, където има много... хм, много храна и момчета. И не е нужно да стоиш с нас през цялото време... трябва само да вършиш каквото правят възрастните, да купуваш самолетни билети, да ни настаняваш по хотелите, ей такива неща. Ще разполагаш с много свободно време.

„Хайде, съгласи се, моля те“, помисли си Дан. Нели беше симпатяга, но последното, което момчето искаше, беше тя да им върви по петите.

— И как ще платите? — усъмни се Нели.

Ейми отвори кутията с накитите и ги изсипа върху масата. Перлената гривна, диамантеният пръстен и изумрудените обици заблещукаха. Нели се смая.

— О... господи! Откраднали ли сте ги?

— Не! — извика Ейми. — От баба ни са! Тя искаше да направим това пътешествие. Написала го е в завещанието си.

Дан се възхити. Това също не беше изцяло лъжа.

Нели се вторачи в бижутата. После вдигна телефона и набра някакъв номер.

Дан се вцепени. Представи си как онези от Социалната служба, както и да изглеждаха те, нахълтват и някакви типове с бели престилки и мрежи ги отвеждат в приемно семейство.

— Ало! — каза Нели в телефона. — Да, татко, слушай сега, семейство Кахил ми възложиха нова работа.

Мълчание.

— Да, парите наистина са добри. Затова днес няма да мога да приготвя вечерята, както ти обещах. — Нели взе диамантения пръстен, но Ейми го грабна от ръката ѝ. — Докога ли? Хм... Заминаваме. Значи няколко седмици. Или може би... месеци. — Тя отдалечи телефона от ухото си. В другия край на линията баща ѝ крещеше на бърз испански. — Татко — каза Нели. — No, claro^[2]. Но есенният семестър започва чак след месец, пък и всички предмети са скучни. Ще прехвърля някои през пролетта... — Поредният изблик от гневен испански. — Е, ако ми беше разрешил да се запиша в готварското училище вместо в тъпия колеж... — Крясъците на баща ѝ вече бяха малко по-силни от ядрен взрив. — Que, rara?^[3] — извика Нели. — Lo, siento^[4], не те чувам добре. Пак ще ти звънна, сигналът е лош. Обичам те! — После затвори. — Татко няма нищо против — оповести Нели. — Тръгвам с вас, малките.

* * *

По нареждане на Ейми Дан можеше да вземе само един сак багаж. Тоест дрехи, а той не се вълнуваше особено от дрехи. Огледа стаята си в опит да реши какво от колекциите да вземе.

Помещението вече не побираше всичките му неща. На една от стените бяха опрени копията от надгробни плочи. Щеше да се наложи Дан да ги навие на руло или да ги сгъне, за да ги прибере в багажа, а така щеше да ги съсипе. Шкафът беше задръстен с пластмасови кутии с колекциите от картички и класьорите за монети — бяха толкова много, че и Дан не знаеше как ще подбере най-хубавото от тях. Под леглото му бяха напъхани кашони със старо оръжие от Гражданската

война, с гипсовете, със снимките със знаменитости с автографи и цял тон какви ли не други неща.

Дан взе лаптопа, който беше купил за триста долара от учителя по информатика в училище. Нямахше избор, трябваше да го вземе, защото с него намираще разни неща и изкарваше по някой долар. Знаеше точно колко струва всяка картичка по интернет. Беше се научил да продава в училище и в магазините наоколо картичките, които му се повтаряха, за малко повече, отколкото ги беше купил. Не изкарваше кой знае колко, но при късмет можеше да спечели стотина долара на месец. А той имаше късмет. За съжаление веднага щом спечелеше парите ги харчеше за редки картички и други неща за колекцията.

Дан пъкна преносимия компютър в черния сак. После сложи в него и три ризи, панталони, бельо, четка за зъби, инхалатора и — накрая — паспорта.

Когато Дан беше на четири години, майка им и баща им им бяха извадили паспорти точно преди да умрат. И той не помнеше защо. Не ги бяха използвали нито веднъж. Миналата година Грейс настоя да ги подновят, което тогава му се стори доста нелепо. А сега се запита дали пък...

Пъкна паспорта на дъното на сака. Вътре почти не остана място.

Дан не виждаше как ще смести и една десета от нещата си.

Бръкна под дюшека и извади фотоалбума. Беше голям и бял и в него се пазеше най-важната колекция на Дан: снимките на родителите му.

Всъщност снимката беше само една. Беше обгоряла по краищата: единствената фотография, оцеляла в пожара. Майка му и баща му стояха прегърнати на един планински връх и се смееха срещу фотоапарата. И двамата бяха с дебели якета и терموклинове, с колани на кръста. Вместо каски бяха с бейзболни шапки и от козирките очите им не се виждаха. Баща му Артър беше висок, със слънчев загар, прошарена коса и мила усмивка. Майка му беше с червеникавокестенява коса, като на Ейми. Беше малко по-млада от баща им и според Дан беше много красива. Шапката ѝ беше с емблемата на „Ориълс“^[5]. А на баща му — с емблемата на „Ред Сокс“^[6]. Дан се запита дали е случайно, или това са любимите им отбори, и дали те са се карали кой е по-добрият. Момчето не знаеше.

Не знаеше дори дали очите им са зелени като техните, защото лицата им бяха скрити под козирките.

На Дан му се искаше да попълни колекцията си с още техни снимки. Искеше му да разбере къде другаде са ходили и как са били облечени. Искеше му се да види снимка, на която да е и той. Но нямаше такива фотографии. Всичко в старата им къща беше изгоряло, а Грейс все повтаряше, че няма снимки на родителите им, макар че Дан не проумяваше защо.

Докато гледаше фотографията, той усети как го присвива под лъжичката. Спомни си за пожара в къщата на Грейс, за мъжа в черно, за господин Макинтайър, който лежеше върху настилката, и почерка на майка му в книгата на Бенджамин Франклин.

Защо книгата беше толкова важна? Дан знаеше цената на много неща, които стават за колекции, но не беше чувал нещо да е чак толкова ценно, че заради него да се опожари цяла къща.

Грейс явно е била наясно какво прави, когато е обявила надпреварата. Не би ги подвела тях с Ейми. Дан си го повтаряше отново и отново с надеждата да повярва.

На вратата се почука. Той извади от албума найлоновото пликче със снимката и го пхна в сака. Затвори ципа точно когато вратата се отвори.

— Ей, глупчо — каза Ейми, но не със заядлив тон. — Привършваш ли?

— Да. Да, остава ми още малко.

Тя си беше взела душ и се беше преоблякла в обичайните джинси и зелена фланелка. Намръщи се, щом видя пълния сак, после извърна очи към пластмасовите кутии в шкафа. Дан си каза, че сестра му явно е забелязала как той не е прибрал нищо от колекциите.

— Можеш да вземеш и една раница — предложи Ейми. — Ако ще ти свърши работа де.

От устата на Ейми това прозвуча много мило. Но Дан се вторачи в шкафа. Кой знае защо, беше сигурен, че никога вече няма да се върне тук.

— Според теб колко пари ще вземем за накитите, Ейми?

Сестра му се пипна по врата и Дан забеляза, че тя си е сложила нефритената огърлица на Грейс.

— Хм... не знам.

Брат й схвана защо тя изглежда гузна. Не разбираше от цени на бижута, но се досещаше, че огърлицата е сред най-скъпите вещи в кутията. Ако Ейми я задържеше, едва ли щяха да вземат чак толкова много пари.

— Ще ни прецакат — предупреди Дан. — Нямаме време да се пазарим като хората. Пък и сме деца. Ще се наложи да занесем бижутата на човек, който ще ни даде пари в брой, без да задава излишни въпроси. Сигурно ще вземем няколко хиляди долара — само малка част от истинската цена.

— Трябват ни билети за трима души — отвърна колебливо Ейми. — И хотели. И храна.

Дан си пое дълбоко въздух.

— Ще продам картичките и монетите. Долу на площада има един магазин...

— Дан! Събирал си колекциите в продължение на много години.

— Така ще удвоим парите. Магазинът няма да ми даде колкото трябва, но пак ще взема за тези неща най-малко три хиляди долара.

Ейми го погледна така, сякаш е паднал от космоса.

— Димът май ти е размътил мозъка, Дан. Сигурен ли си?

Кой знае защо, той наистина беше сигурен. Искаше да тръгне да търси ключовете към загадката повече, отколкото да запази колекцията си. Искаше да се добере до човека, опожарил къщата на Грейс, който и да беше той. Искаше да разбули тайната на трийсет и деветте ключа. А най-силно искаше да използва най-последен този тъп паспорт и да направи така, че майка му и баща му да се гордеят с него. А междувременно може би щеше да намери още снимки за фотоалбума.

— Сигурен съм — заяви момчето.

Ейми направи нещо отвратително. Прегърна го.

— Грубо — възнегодува брат й.

Избута я. Ейми се усмихваше, но очите й се бяха напълнили със сълзи.

— Може би не си чак такъв глупчо — отсъди тя.

— Е, стига си плакала, да се махаме оттук... чакай, а къде отиваме?

— Довечера на хотел тук в града — отвърна сестра му. — А утре... Хрумна ми нещо за Бен Франклин.

— Но книгата вече не е у теб.

— Не ми трябваше книгата, за да се досетя. В бележката на мама пишеше: „Следвайте Франклин“. В началото, още преди да навърши двайсет години, Бен Франклин е бил печатар тук, в Бостън, работел е в печатницата на брат си.

— Значи ще тръгнем да търсим тук, из града?

Ейми поклати глава.

— Останалите вероятно правят точно това. Ние обаче ще отидем там, където той се е пренесъл оттук, ще следваме живота му. Бенджамин Франклин не е останал в Бостън. Когато е бил на седемнайсет години, е избягал от печатницата на брат си и е отворил своя печатница в друг град.

— Значи и ние ще избягаме! И ще тръгнем след Франклин!

— Точно така — потвърди Ейми. — Дано само не се е сетил и някой друг. Трябва да запазим три билета за влака за Филадельфия.

— Филадельфия — повтори Дан. Знаеше само, че там са Камбаната на свободата^[7] и „Филис“^[8]. — А щом пристигнем там, какво ще търсим?

Ейми докосна нефритената огърлица, сякаш тя щеше да я защити.

— Вероятно тайна, която би могла да ни погуби.

[1] Сладолед с череша и парченца шоколад, носещ името на китариста Джери Гарсия. — Б.пр. ↑

[2] Не, ясно (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Какво татко (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Съжалявам (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Професионален бейзболен отбор от Балтимор. — Б.пр. ↑

[6] Професионален бейзболен отбор от Бостън. — Б.пр. ↑

[7] На 8 юли 1776 г. е оповестено подписването на Декларацията на независимостта. — Б.пр. ↑

[8] Професионален бейзболен играч от Филадельфия, щата Пенсилвания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

На километър и половина оттам, на Копли Скуеър Ирина Спаска с кодово название „Отбор пети“ се притесняваше за отровата. Беше заредила инжекторите по ноктите си с обичайното вещество, но се опасяваше, че за тази среща то няма да бъде достатъчно.

По време на Студената война тя и колегите ѝ от КГБ бяха използвали чадъри с отровен връх и токсини, нанесени със спрей по дъските на тоалетните чинии. Доброто старо време! Сега Ирина действаше сама и беше принудена да опрости нещата. Иглите се появяваха, щом тя свиеше пръстите си при горната става. Почти не се виждаха и човек усещаше само леко убождане. От отровата жертвите се чувстваха много зле, дори се парализираха в продължение на няколко дни, през които Ирина щеше да изпревари останалите в търсенето на съкровището. Най-хубавото беше, че отровата не можеше да бъде открита и за нея нямаше противоотрова.

За съжаление беше от бавнодействащите. Жертвите щяха да усетят първите симптоми най-рано след осем часа. Ако Ирина искаше да обезвреди бързо враговете си, щеше да се наложи да разчита на други средства.

Не биваше да подценява Иън и Натали Кабра. Сигурно щеше да се справи лесно с тях преди време, когато те бяха на десет и на седем години. Сега обаче двамата бяха на четиринайсет и на единайсет... беше съвсем различно.

Ирина Спаска тръгна да се разхожда по Копли Скуеър — чакаше да зърне брата и сестрата. Бяха решили да приложат обичайната тактика, с която да се изплъзнат, ако случайно ги следяха — бяха определили само най-общо мястото и времето на срещата. Буреносните облаци се бяха разнесли. Беше хубав летен следобед, от което на Ирина ѝ беше страшно неприятно. Уф, колко светлина, цветя и играещи деца. Тя предпочиташе оловносивата зима на Санкт Петербург, климат, много по-подходящ за шпионство.

Купи си кафе от една улична будка и точно тогава съгледа в другия край на площада Иън и Натали — вървяха пред църквата „Света Троица“. Двамата срещнаха за миг погледа ѝ и продължиха да крачат.

Беше ред на Ирина да действа. Тя тръгна на известно разстояние след тях, като се оглеждаше — да не би да имат „опашка“ — някой, който да ги следи, който да върви след тях или да дебне за подходящ ъгъл, от който да ги снима. Минаха петнайсет минути, а Ирина не забеляза нищо. Изчака двамата да я видят.

Веднага щом те я зърнаха, Ирина тръгна в обратната посока. Играта се обърна. Тя ги поведе през площада, към библиотеката — знаеше, че сега пък те дебнат дали някой не я следи. Видеяха ли нещо, Иън и Натали щяха да изчезнат. Срещата щеше да се провали.

След петнайсет минути Ирина смени посоката и забеляза, че братът и сестрата Кабра са от другата страна на Бойлстън стрийт и продължават да вървят след нея. Това означаваше, че не я следи никой. Децата завиха към хотел „Копли Плаза“ и Ирина Спаска тръгна след тях.

Срещнаха се в оживеното фойе, където никоя от страните не можеше да устрои засада на другата.

Натали и Иън се бяха разположили един срещу друг на меките канапета и изглеждаха прекалено спокойни и отпуснати. Бяха махнали траурните дрехи: сега Иън беше облечен в небесносиньо поло и бежев панталон и на краката беше с мокасини, а Натали беше в бяла памучна рокля, която подчертаваше кожата ѝ с цвят на кафе. Очите им проблясваха като кехлибар. Бяха толкова хубави, че хората се обръщаха след тях, а това не беше желателно при тайна среща.

— Привличате вниманието — скара им се Ирина. — Трябва да сте по-грозни.

Натали се засмя.

— Това ли те държи жива, братовчедке?

На Ирина ѝ идеше да ѝ издере лицето с отровните си нокти, но запази самообладание.

— Обиждай ме колкото си искаш. Това няма да ни донесе нищо.

— Така е — съгласи се Иън. — Имаме еднакъв проблем. Заповядай, седни.

Ирина се поколеба. Трябваше да седне или до Иън, или до Натали, а и на двете места не беше безопасно. Тя предпочете момичето. Ако се стигнеше дотам, щеше да ѝ бъде по-лесно да я надвие. Натали се усмихна и ѝ направи място на канапето.

— Обмисли ли предложението ни? — попита Иън.

От два часа, откакто на мобилния телефон беше получила съобщението, закодирано с алгоритмичен шифър, какъвто използваша само хората в клана Лусиан, Ирина не мислеше за нищо друго.

Тя кимна.

— Стигнали сте до същия извод, както и аз. Вторият ключ към загадката не е в Бостън.

— Именно — потвърди Иън. — Казахме на майка си и баща си да ни пратят частен самолет. До час излитаме.

„Виж ги ти, да им пратят частен самолет“, каза си ядно Ирина. Познаваше от едно време родителите на Кабра. Бяха известни в цял свят колекционери на произведения на изкуството. Преди години бяха опасни, важни хора в клана Лусиан. Сега се бяха оттеглили в Лондон и не правеха друго, освен да треперят над децата си. Оставяха Иън и Натали да пътуват и ако се налагаше, им издаваха банкови чекове.

Тези хлапета сигурно нехаеха за трийсет и деветте ключа. За тях това бе поредното приключение. Ирина си имаше причини да издирва съкровището — много по-лични причини. Кабра бяха баснословно богати, хитри, горди. Някой ден Ирина щеше да им натрие носовете.

— И така, къде отивате? — попита ги тя.

Иън се наведе напред и преплете пръсти. Не приличаше на четиринайсетгодишен малчуган. Усмихнеше ли се, изглеждаше много злобен, сякаш е възрастен.

— Знаеш, че става дума за Бенджамин Франклин.

— Да.

— В такъв случай знаеш и къде отиваме и какво търсим.

— Знаеш и че не можем да допуснем тайната да се озове в ръцете на друг — измърка Натали. — Като представители на клана Лусиан трябва да работим рамо до рамо. Заложил капана.

Окото на Ирина потрепери, както всеки път, когато беше нервна. Беше ѝ неприятно, но не можеше да направи нищо.

— Сами го заложете — отсече тя.

Натали поклати глава.

— Те ще заподозрат именно нас. А ти можеш да ги примамиш на сигурна гибел.

Ирина се поколеба, опитваше се да открие някакви недостатъци в плана.

— А аз какво ще спечеля?

— Те са най-голямата заплаха за нас — напомни Иън. — Не е изключено още да не го разбират, но с времето ще го проумеят. Трябва да ги отстраним бързо. Ще е от полза за всички ни. Освен това бастионът на клана Лусиан ще бъде на твое разположение. След това ще имаме време да се сражаваме помежду си. Сега трябва да унищожим съперниците.

— А Мадригалите? — попита Ирина.

Стори ѝ се, че върху лицето на Иън за миг се е мярнало притеснение, но то отмина бързо.

— Нека отстраняваме враговете един по един, братовчедке.

На Ирина ѝ беше неприятно да го признае, но момчето беше право. Тя огледа ноктите си и между другото се увери, че всяка от иглите с отровата е насочена и е готова за действие.

— Не ви ли се струва странно, че в базата данни на клана Лусиан има толкова малко за Франклин? — попита тя бавно.

Знаеше прекрасно, че те също са се включили в основния компютър на клана, точно както е направила тя. В очите на Иън проблесна раздразнение.

— Вярно е, че би трябвало да има повече. Както личи, Франклин е криел нещо... дори от близките си.

Натали се усмихна студено на брат си.

— Представител на клана Лусиан, който не се доверява на роднините си... не може да бъде!

Иън не обърна внимание на забележката ѝ.

— И да недоволстваме, няма да променим нищо. Трябва да се справим с Ейми и Дан. Споразумяхме ли се, братовчедке Ирина?

Вратата на хотела се отвори. С широка крачка влезе набит мъж в кафяв костюм, който се запъти към рецепцията. Изглеждаше неуместно тук, вероятно беше охрана или полицай под прикритие. Може би нямаше никакво отношение към тях, но Ирина не беше сигурна. Бяха се заседели във фойейето. Беше опасно да останат още тук.

— Чудесно — рече тя. — Ще подготвя капана.

Натали и Иън станаха от канапето.

Ирина изпита облекчение, беше и малко поласкана. Кабра бяха опрели до нейната помощ. В края на краищата тя беше много по-зряла и мъдра.

— Радвам се, че се споразумяхме — каза Ирина, обзета от великодушие. — Не исках да ви нараня.

— О, и ние се радваме — отвърна Иън. — Според мен, Натали, вече е безопасно.

Ирина се свъси — не разбра думите му. Точно тогава погледна Натали, красивото момиче, което в бялата рокля изглеждаше толкова безобидно, и видя, че младата дяволица държи в шепата си мъничък сребърен арбалет, който беше на някакви си четири-пет сантиметра от гърдите на Ирина. Сърцето ѝ трепна. Самата тя беше използвала такива арбалети. Стрелите пренасяха отрова, много по-страшна от онази, която тя се престащаваше да държи под ноктите си.

Натали се усмихна мило, като продължи да държи арбалета насочен.

— Много се радвам, че се видяхме, Ирина.

— Наистина — добави самодоволно Иън. — Искан ми се да ти стисна ръката, братовчедке, но се притеснявам да не разваля прелестния ти маникюр. Ще ни уведомиш, когато Ейми и Дан бъдат отстранени, нали?

ГЛАВА 8

Ейми разбра, че има нещо гнило, още щом Нели излезе от бюрото за коли под наем. Тя държеше намръщена дебел кафяв плик.

— Какво е това? — попита Ейми.

— За вас е, приятелчета. — Нели им подаде пакета. — Някой го е оставил тук сутринта.

— Невъзможно е! — отсече Ейми. — Никой не знае, че сме тук.

Но още докато го изричаше, я побиха ледени тръпки. Снощи на името на Нели бяха запазили от хотела билетите за влака и бяха наели колата. Нима беше възможно някой да ги е открил толкова бързо?

— Какво пише на плика? — полюбопитства Дан.

— „За Е. и Д. Кахил“ — прочете Нели. — От У. Макинтайър.

— Господин Макинтайър! — ахна момчето и грабна пакета.

— Чакай! — изкрещя Ейми. — Може да е капан.

— Я стига — завъртя очи Дан. — От...

— Може да е от всекиго — настоя сестра му. — Ами ако избухне?

— Добре де — намеси се и Нели. — За какво му е на някой да праща бомба до две хлапета? И кой е тоя Макинтайър?

Дан се ухили.

— Предлагам да го отвори Нели.

— А, без тия — тросна се тя.

— Нали ти си гувернантката! Точно ти трябва да обезвреждаш експлозиви, за да не пострадаме.

— Карам ви с колата, малкият. Това е предостатъчно.

Ейми въздъхна и грабна пакета. Излезе на паркинга, обърна плика така, че отворът да не сочи към Нели и Дан, и бавно вдигна капачето.

Не се случи нищо. Вътре имаше метален цилиндър като електрическо фенерче, но вместо лампичка от едната страна имаше ивица лилаво стъкло. Към джаджата беше прикрепена бележка с разкривен почерк, явно човекът, който я беше писал, е бързал:

Довечера в осем ще се срещнем през Залата на независимостта, но само в случай че сте открили информацията.

У. М.

П. П. Благодаря, че сте повикали линейка

— Каква информация да сме открили? — попита Дан, който беше прочел през рамото ѝ бележката.

— Вероятно следващия ключ.

— Какъв ключ? — полюбопитства нетърпеливо Нели.

— А, никакъв — отвърнаха в един глас Дан и Ейми.

Нели духна валмото черна и руса коса, паднала върху очите ѝ.

— Добре де. Вие стойте тук. А аз ще докарам колата.

Остави ги да чакат със саковете и Саладин в новата котешка клетка. Котаракът не беше особено доволен, че са го затворили в нея, точно както Нели не беше доволна, че току-що са купили червен луциан, с който да го умилостивят, но на Ейми сърце не ѝ даде да го остави в апартамента.

— Мъър? — попита Саладин.

Ейми се пресегна и го почеса по главата през пръчките на клетката.

— Май е по-добре да не ходим на тази среща, Дан. Господин Макинтайър ни предупреди да не се доверяваме на никого.

— Но нали бележката е от него!

— Ами ако е капан?

— Още по-добре. Значи задължително трябва да отидем.

Ейми започна да си усуква косата. Не обичаше Дан да не я възприема сериозно. А тази среща можеше да е опасна.

— Там пише, че за да отидем, първо трябва да намерим информацията.

— Но ти знаеш къде да я търсиш, нали? Нали си умна и така нататък.

„Умна и така нататък.“ Сякаш това беше достатъчно, за да откриеш в огромния град ключа към загадката. Преди да поемат от Бостън, Ейми беше похарчила доста, за да купи от приятелите си в

антиквариата няколко книги за Франклин и Филадельфия. Докато пътуваха с влака, прекара цялото време в четене, но...

— Имам няколко идеи — призна сестра му. — Само не знам къде ще стигнем накрая. Всъщност... замислял ли си се какво може да представлява това съкровище?

— Сигурно е нещо невероятно.

— О, страшно ми помогна, няма що. Какво може да превърне някого в най-могъщия представител на рода Кахил в историята? И защо точно трийсет и девет ключа към загадката?

Дан сви рамене.

— Трийсет и девет е хубаво число. Това е тринайсет по три. А също и сборът от пет последователни прости числа: 3, 5, 7, 11, 13. Ще получиш трийсет и девет и ако събереш първите три степени на три: 31, 32 плюс 33.

Ейми го зяпна.

— Откъде знаеш?

— В какъв смисъл откъде знам? Очевидно е.

Изумена, Ейми поклати глава. Почти през цялото време Дан се държеше като пълен глупак. После ти сервираше нещо такова: събираше прости числа или степени на числото три, за които тя изобщо не се е сетила. Баща им беше преподавател по математика и Дан, изглежда, беше наследил усета му към числата. А на Ейми ѝ беше трудно да запомни и един телефонен номер.

Тя вдигна странния метален цилиндър, който господин Макинтайър им беше пратил. Включи го и грейна лилава светлина.

— Какво пък е това? — попита Дан.

— Не знам — призна Ейми. — Но имам чувството, че не е зле да разберем, преди да е станало осем часът.

* * *

Ейми мразеше колите почти колкото тълпите. Беше си обещала, че когато порасне, ще живее на място, където изобщо няма да ѝ се налага да шофира — отчасти защото и друг път се беше возила с Нели.

Тя беше взела тойота хибрид. Заяви, че той не замърсявал толкова околната среда, нещо, което Ейми одобряваше, само дето

автомобилът им струваше двеста петдесет и осем долара на ден и Нели завиваше по кръстовищата и натискаше газта по начин, който изобщо не беше „зелен“.

Караха по междушатска магистрала 95 към центъра на града, когато Ейми се обърна случайно назад. И тя не знаеше защо — усети гъдел по тила си, все едно някой я наблюдава. И наистина я наблюдаваха.

— Следят ни — оповести тя.

— Какво? — попита Дан.

— Пет коли след нас — уточни Ейми. — Сиви мерцедеси. Старлинг^[1].

— Старбъкс ли? — наостри уши Нели. — Къде?

— Не Старбъкс, а Старлинг — поправи я Ейми. — Наши роднини. Нед, Тед и Шиниъд.

Нели изсумтя.

— Не може да се казват така.

— Не се шегувам — увери я Ейми. — Това е част от търсенето на съкровището. Нели, не можем да допуснем да ни следят. Трябва да ги заблудим.

Нели не чака да ѝ повторят. Завъртя рязко волана надясно и тойотата препусна през три ленти на магистралата. Саладин нададе вой. Тъкмо да се блъснат във варелите, сложени като преграда край пътя, когато Нели успя да влезе в отбивката.

Последното, което Ейми видя от Старлинг, беше Шиниъд, която беше долепила до стъклото на мерцедеса луничаво лице и гледеше изумена как Ейми и Дан се измъкват.

— Достатъчно ли ги заблудихме? — попита Нели.

— Мъър! — продължи да недоволства Саладин.

— Щеше да ни убиеш — ухили се Дан. — Ще го направиш ли пак!

— А, не — намеси се Ейми. — Локъст стрийт. По-бързо!

* * *

Първата им спирка беше филаделфийското библиотечно дружество, голяма сграда от червени тухли точно в центъра на града.

Ейми и Дан казаха на Нели да ги чака в колата заедно със Саладин. После се качиха по стълбището пред входа.

— Ох, ужас, поредната библиотека — възкликна Дан. — Много ни върви с библиотеките.

— Това място е основано от Франклин — обясни му Ейми. — Тук се пазят много книги от личната му сбирка. Стига да убедим библиотекарите...

— Какво толкова се шуми около тоя Бенджамин Франклин? Чудо голямо, като е изобретил електричеството. Това е било преди векове.

— Не е изобретил електричеството — поправи го Ейми, като се постара да прикрие раздразнението си. — Установил е, че светкавиците съдържат електричество. Изобретил е гръмоотводите, които да пазят сградите, и е експериментирал с батерии и с...

— И аз експериментирам с батерии. Опитвала ли си да сложиш батерия върху езика си?

— Стига с тия глупости. Важното е, че Франклин е бил известен по много причини. Започнал е да забогатява от печатницата. После става учен и прави куп изобретения. По-късно участва в написването на Декларацията на независимостта и на Конституцията на САЩ. Дори е бил посланик в Англия и Франция. Бил е неотразим. Прочут в цял свят. Всички са го обичали и е живял дълго, починал е, след като е прехвърлил осемдесет.

— Супермен — отбеляза Дан.

— Нещо такова.

— Как мислиш, дали е знаел какво... какво представлява съкровището, което търсим?

Ейми не се беше замисляла за това. Франклин беше една от най-влиятелните исторически личности. Ако наистина е бил от рода Кахил и е знаел за тайното семейно съкровище...

— Мисля, че е най-добре да проверим — отвърна Ейми.

Бутна вратата, отвори я и заведе Дан вътре.

* * *

За щастие библиотекарките нямаха много работа, а Ейми не се срамуваше да говори с тях. Обичаше библиотекари. Каза им, че през

лятната ваканция трябва да напише доклад за Бенджамин Франклин и са ѝ нужни исторически документи, и те се разтичаха да ѝ помагат. Накараха и нея, и Дан да си сложат латексови ръкавици, заведоха ги в читалня с климатик и им донесоха да разгледат стари книги.

Една от библиотекарките остави пред Ейми първата и момичето се смая.

— Това е първата карикатура на Франклин!

Дан я погледна с присвити очи. На картинката беше нарисувана змия, разрязана на осем части, и върху всяка беше написано името на някоя от американските колонии.

— За карикатура не е много смешно — отбеляза Дан.

— Не се и очаква да е смешно — обясни сестра му. — По онова време карикатурите са съдържали предупреждение. Франклин така изразява, че ако колонииите не се сплотят, Великобритания ще ги разедини.

— Аха — промърмори Дан и насочи вниманието си към компютъра.

Бяха в библиотеката от около пет минути, а той вече изглеждаше отегчен и вместо да помага на Ейми, си играеше с лаптопа.

Тя разгледа и другите неща, които ѝ донесоха: вестник, отпечатан на печатарската машина на самия Франклин, негов екземпляр на книгата „Пътят на поклонника“. Всичко беше толкова изумително... но какво всъщност търсеше Ейми? Тя се чувстваше притисната, а ако беше под напрежение, се справяше трудно.

— Намерихте ли каквото ви трябва? — попита библиотекарката.

Беше със ситно къдрава коса, с очила с двойни стъкла и приличаше на нещо като добра вещица.

— Хм, може ли да ни донесете още нещо, ако обичате? Нещо, на което... на което Франклин е държал.

Библиотекарката се позамисли.

— Франклин е държал на писмата си. Живял е дълго в Европа и затова е написал много, много писма на приятелите и семейството си. Ще ви донеса някои от тях.

Жената намести очилата си и излезе от читалнята.

— Франклин е изобретил и тях — каза разсеяно Ейми.

— Кои тях, библиотекарките ли? — учуди се Дан.

— Не, очилата с двойни стъкла. Разрязал е два комплекта лещи и е залепил половинките на единия тип към половинките на другия, така че с едни и същи очила да гледа и наблизо, и надалеч.

— О! — възхити се брат й.

След това продължи да си играе с лаптопа. Беше оставил пред себе си тайнственото фенерче на господин Макинтайър и ту го включваше, ту го изключваше.

Библиотекарката им донесе цял куп други неща, сред които стари писма в найлонови подвързии. Ейми ги прочете набързо и се отчая още повече. Не откриваше нищо. Нищо не крещеше: ето го ключа!

Най-неочаквано Дан изправи гръб.

— Разбрах какво е!

— Кое какво е? — попита Ейми — мислеше, че брат й играе компютърни игри, но когато той обърна лаптопа към нея, върху екрана имаше фенерче като онова, което им беше пратил господин Макинтайър.

— С ултравиолетови лъчи е — оповести Дан.

— О! — ахна библиотекарката. — Много находчиво. И ние имаме такива за сбирката.

— Защо? Какво се прави с него? — вдигна очи Ейми.

— Разкрива се тайнопис — обясни библиотекарката. — По време на Войната за независимост шпионите са използвали симпатично мастило, с което са пишели съобщения по документи, изглеждащи съвсем безобидно, например по любовни писма и поръчки за стоки. Получателят е нагорещявал листа или го е потапял в специален химикал и така между редовете са се появявали тайните думи. Ние, разбира се, не можем да съсипваме документите, като ги пръскаме с химикали, и затова използваме ултравиолетови лъчи, с които проверяваме за тайни съобщения.

Ейми вдигна фенерчето.

— Може ли...

— Ще ти спестя време, скъпа — спря я библиотекарката. — Всъщност проверяваме всички документи от колониално време. За съжаление няма тайни съобщения.

Сърцето на Ейми се сви. Бяха пропилили тук толкова време, а тя дори не знаеше какво търси. Беше си съставила наум списък с другите

места, които да посетят, но той беше много дълъг. Беше изключено до осем часа да ги обиколят всичките.

Тайни съобщения. Докато е живял в Европа, Франклин е писал на приятелите и семейството си много писма. „Следвайте Франклин.“ В главата ѝ започна да се избистря безумна идея.

Ейми погледна библиотекарката.

— Казахте, че той е държал на писмата си. Има ли и друго място, където те са изложени?

Библиотекарската се усмихна.

— Странно, че питаш! Този месец някои от най-прочутите документи, които Франклин е написал на ръка, са изложени в института „Франклин“ по-нататък...

— В научния музей ли? — попита Ейми и скочи на крака. — На Двайсета улица?

— Да — изуми се библиотекарката. — Но откъде...

— Благодаря!

Ейми изхвърча от читалнята, следвана по петите от Дан.

* * *

Стигнаха бързо с колата в института „Франклин“. Нели не изгаряше от желание и този път да чака заедно с котарака в автомобила, но Дан и Ейми я убедиха, че няма да се бавят. Изтичаха вътре и видяха шестметрова статуя от бял мрамор на Бенджамин Франклин, който ги гледаше от огромно кресло във фоайето.

— Ужас, колко е голям! — отбеляза Дан.

Ейми кимна.

— В края на живота си е бил толкова едър, че четирима яки затворници са носели стола му с покрив.

— Жестоко! — възкликна Дан. — И аз искам стол с покрив.

— Тежиш не повече от четирийсет и пет килограма.

— *Решение*: започвам да ям повече сладолед.

— Хайде, идвай!

Музеят беше огромен. Ейми и Дан минаха покрай паметника, после и покрай касата и по картата се ориентираха как да стигнат в зала „Франклин“. Вече беше привечер и в музея почти нямаше хора.

— Виж! — Дан взе една механична ръка и хвана с нея Ейми за китката.

— Престани! — скара му се тя. — Франклин я е направил, за да сваля с нея неща от високите рафтове, а не за да дразни сестра си.

— Сигурен съм, че ако е имал сестра...

— Имал е сестра! Трябва да намерим писмата, Дан. Стига си си играл.

Продължиха нататък. Видяха витрина с гръмоотводи на Франклин, с няколко очила с двойни стъкла и една от батериите му за електричество — сандък, пълен със стъкленици, всичките съединени помежду си с жица.

— Колко е голяма! — рече Дан. — Ау, ами това какво е?

Той изтича при друга витрина. В нея имаше махагонова кутия с купчина плътно долепени една до друга стъклени чинийки, които приличаха на купички за овесени ядки.

— Армоника — обясни Ейми, докато четеше надписа върху табелата. — Свири, ако сложиш вода по ръбовете на стъклените чинийки.

— Страхотно. Франклин ли я е изобретил?

— Да. Тук пише, че известно време е била много разпространена. Мнозина известни композитори са писали музика за...

Ейми се вцепени. По коридора пред другата галерия мина висок мъж с побеляла коса, който се отправи към информацията. И беше облечен в черен костюм.

— Какво? — попита Дан.

— Мъж в черно — пошушна сестра му. — Бягай!

Тя го сграбчи за ръката и двамата навлязоха в галерията. Спряха чак когато нахълтаха в третата зала и се скриха зад голяма стъклена сфера, модел на Слънчевата система.

— Какво *прави* тук? — притесни се Ейми.

— Ха! — възкликна Дан. — Не успя с пожара, затова е дошъл да ни залови тук! Не можем да минем през главния изход. Той ще ни причаква — и веднага ще ни се нахвърли.

Ейми се огледа уплашено с надеждата да види друг изход. Точно тогава забеляза нещо върху стената точно до тях. Документи. Витрини с документи: пожълтял пергамент, запълнен с разкривен почерк.

— Писмата на Франклин! — зарадва се тя. — Бързо, фенерчето с ултравиолетови лъчи!

Дан затърси из раницата и извади фенерчето. Насочиха го през стъклото към първото писмо. Явно беше поръчка за стоки. Започваше така:

Sir, — I wrote to you lately via New York, which I hope may come to hand. I have only time now to desire you to send me the following items, viz.

- 1 Doz. — Cole's Eng. Dictionaries
- 3 Doz. — Mathers Yonng Man's Compan'n
- 1 Qty. — Iron Solute
- 2 — Quarter Waggoners for America^[2]

По хартията се плъзна лилава светлина, но не се случи нищо. — Следващият! — подкани Ейми.

Беше сигурна, че мъжът в черно ще им се нахвърли всеки момент.

— О! — възкликна Дан.

Ейми го стисна за ръката.

— Намери ли?

— Не, но виж! Този очерк — „До Кралската академия“. Написал е цял очерк за пръднията! — Дан се ухили щастливо. — Предлага да се проведе научно изследване на миризмата на различните пръдни. Права си, Ейми. Бил е гениален!

— Какъв глупчо си, Дан. Продължавай да търсиш.

Огледаха внимателно още четири документа, написани от Франклин. Не се показва нищо. После, докато разглеждаха петия, Дан възкликна:

— Виж!

За щастие това не беше поредният очерк върху пръдните. Писмото беше написано от Франклин през 1785 година в Париж и беше пратено на някой с името Джей. Ейми така и не разбра за какво е. Нямаше време да го чете. Но на ултравиолетовите лъчи се появиха редове между редовете — тайно съобщение с почерка на Франклин:

*Soon must I leave
This place of wonder
But I leave behind
What hath driven my clan asunder.*^[3]

Отдолу на ръка беше нарисуван герб с две змии, усукани около меч.

Ейми ахна.

— Това е един от гербовете в библиотеката на Грейс — гербът с буквата „Л“. Франклин очевидно е бил от клана Лусиан!

— Това ли е вторият ключ към загадката? — попита Дан. — Или е ключ към ключа?

Щракна фотоапарат.

— При всички положения се справихте добре — каза някакво момиче.

Ейми се обърна и видя, че е обкръжена от тримата от семейство Старлинг. Както винаги, бяха облечени еднакво, като в училищна униформа: светли панталони, ризи и мокасини. Кестенявата коса на Шиниъд беше завързана на опашка. Братята ѝ Тед и Нед стояха от двете ѝ страни и се усмихваха недружелюбно. Шиниъд държеше мобилния си телефон — явно именно с него беше снимала техния ключ към загадката.

— На магистралата успяхте да ни заблудите — призна Шиниъд. — За щастие имаше само няколко свързани с Франклин места, където можехте да отидете. Благодаря за ключа към загадката.

Тя грабна от Дан фенерчето с ултравиолетови лъчи.

— А сега слушайте внимателно. Вие, малките, ще останете още половин час в музея. През това време ние ще се измъкнем, в противен случай ще се наложи да ви връзваме. Тръгнете ли по-рано, от мен да го знаете: Тед и Нед ще научат. И няма да се зарадват особено.

Двамата ѝ братя се ухилиха злобно. Шиниъд се обърна и понечи да си тръгне, но Ейми изпелтечи:

— Ч-ч-чакай!

Шиниъд вдигна вежда.

— Т-т-там има един мъж...

Ейми се помъчи да каже още нещо, но и тримата от семейство Старлинг я бяха зяпнали. Тя изпита чувството, че е топната в ледена вода.

— Какъв мъж? — попита Шиниъд.

— Един, който ни следи — намеси се и Дан. — Върви след нас! Опасно е да минете през главния изход.

Шиниъд се усмихна.

— Загрижен си за безопасността ни, а? Много умно от твоя страна, Дан, но... — Тя се надвеси: при всяка дума, която изричаше, го удряше в стомаха. — *Аз не ти вярвам.*

Тримата с братята ѝ се засмяха, после се обърнаха и се завтекоха към главния изход.

Още преди Ейми да се е замислила какво да правят, подът се разтресе от зловецът. А после: *бууум!*

Стъклените витрини се разлетяха на парчета. Цялата сграда потрепери. Ейми беше отхвърлена при Дан и двамата се свлякоха на пода.

После тя седна, виждаше като през мъгла. Не знаеше колко време е лежала зашеметена. Изправи се със залитане и подръпна Дан за ръката.

— Ставай! — подкани тя, но не чу собствения си глас.

— Какво? — изрече с устни брат ѝ.

Тя го издърпа да се изправи. Двамата хукнаха към изхода. Навсякъде се носеха пушек и прах. Противопожарната система замига. Изходът на зала „Франклин“ беше препречен от купчина камъни, сякаш част от тавана се беше продънила. На пода при краката на Ейми се търкаляха счупеното фенерче и мобилният телефон на Шиниъд.

От тримата Старлинг нямаше и следа.

[1] Букв. „скорец“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Драги ми господине, писах ви наскоро от Ню Йорк и се надявам да сте получили писмото. Сега имам време колкото да ви помоля да изпратите следните неща: 1 дузина речници на англ. език на Коул; 3 дузини наръчници за майки и за младежи; известно количество разтворимо желязо; кочияши с надница половин долар за Америка (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Скоро трябва да напусна аз

туй място чудно,
ала оставям след себе си онова,
което рода ми раздели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Дан реши, че взривовете са нещо страхотно, стига да не си в епицентъра им.

През цялото време, докато вървяха към Залата на независимостта, Ейми стискаше клетката със Саладин, сякаш тя ще ѝ спаси живота. Нели им се разкреця, задето са толкова безразсъдни. Ушите на Дан пищяха и той чуваше Нели, сякаш тя говореше от дъното на аквариум.

— Не мога да повярвам! — заяви Нели. — Ама истинска бомба ли? Мислех, че се шегувате.

Ейми си изтри очите.

— Тримата Старлинг... те...

— Сигурно им няма нищо — успокои я Дан, но и на него не му прозвуча особено убедително.

Двамата със сестра му не бяха изчакали полицията. Бяха толкова уплашени, че просто побягнаха, и Дан нямаше представа какво е станало с тризнаците. Но смяташе, че не е добър знак, че са открили телефона на Шиниъд точно до мястото, където голяма част от покрива се е продънила.

Нели завъртя рязко волана и те завиха по Шеста улица.

— Ей, малките, това не е шега работа. Някой се е опитал да ви убие. Не мога да ви бъда бавачка, ако...

— Не си бавачка, гувернантка си — поправи я Дан.

— Все тая.

Тя спря пред Залата на независимостта. Слънцето вече се снишаваше и в предзалезната светлина сградата не изглеждаше както по училищните филми: двуетажна тухлена постройка с голяма бяла часовникова кула, заобиколена от дървета и цветни лехи. Отпред имаше статуя на някакъв революционер. Сградата изобщо не изглеждаше внушителна, в сравнение с огромните съвременни постройки наоколо, но Дан си помисли, че по онова време тя вероятно е била най-голямата в града. Представи си как Франклин и всичките

му приятели с напудрени перуки и тривърхи шапки се събират на стълбището, за да обсъждат Декларацията на независимостта, Конституцията на САЩ или най-новото предложение на Бен Франклин за изучаването на пръдната. Всичко това напомни на Дан тестовите по американска история, които го плашеха почти колкото вдигнатите във въздуха музеи.

— Вижте какво, малките — каза Нели. — Няма да се разберем така. В каквото и да сте се забъркали, то е прекалено опасно за две хлапета. Отвеждам ви обратно при леля ви.

— А, не! — възкликна Дан. — Недей, Нели. Тя...

Той замълча наред изречението, но очите на Нели със седефено сини сенки се присвиха.

— Тя какво?

Дан погледна Ейми с надеждата да получи помощ, но тя още не се беше окопитила и само гледаше невиждащо през прозореца.

— Нищо — отвърна Дан. — Важно е, Нели. Много те моля. Изчакай ни.

Тя продължи да фучи.

— В плейлиста имам още пет, не, шест парчета, чу ли? Ако не се върнете в колата, щом свърши последното, и не ми *обясните* честно за какво става въпрос, ще се обадя на Биатрис.

— Става! — отговори Дан.

Опита се да избута Ейми от колата, но тя явно още не беше дошла на себе си, понеже продължаваше да стиска клетката със Саладин.

— Какво правиш? — попита Дан. — Остави го тук.

— Не. — Ейми зави непохватно клетката с одеяло. — Трябва да вземем и него.

Дан не знаеше защо, но реши да не спори. Двамата забързаха по тротоара. Бяха изкачили до средата стълбището пред Залата на независимостта, когато Дан видя, че вече е затворено.

— Как ще влезем?

— Деца! — повика ги някой. — Насам!

Полускрит зад един розов храст, Уилям Макинтайър се беше облегал на сградата. Ейми изтича и прегърна стария адвокат, който явно се смути. Беше с превързана лява ръка и с малка рана под дясното

око, но иначе изглеждаше доста добре за човек, който току-що е изписан от болница.

— Радвам се, че сте здрави и невредими — рече той. — Чух по новините за института „Франклин“. Предполагам, че сте били там, нали?

— Беше ужасно — отвърна Ейми.

Разказа му всичко: от тайната библиотека в къщата на Грейс чак до мъжа в черно в музея и как тризнаците Старлинг са *хвъркнали* във въздуха.

Господин Макинтайър сви вежди.

— Обадох се в университетската болница „Джеферсън“. Тримата ще прескочат трапа, но са в тежко състояние. Ще се възстановяват няколко месеца, което, опасявам се, ги вади трайно от надпреварата.

— Това е работа на мъжа в черно — намеси се и Дан. — Той заложи капана на нас.

Окото на господин Макинтайър трепна. Той свали очилата си и ги избърса с вратовръзката, носът му хвърляше сянка върху едната страна на лицето му.

— Ако се съди от описанието ви... взривът според мен е причинен от звуков детонатор. Много усъвършенстван, изработен така, че да зашеметява и да причинява ограничени щети. Заложил го е човек, който си разбира от работата.

— Откъде знаете толкова много за взривовете? — учуди се Дан.

Старецът го погледна вторачено и Дан внезапно усети, че той невинаги е бил адвокат. И се е нагледал през живота си на какво ли не — на много опасности.

— Внимавай, Дан. Този взрив за малко да сложи край на участието ти в надпреварата. Надявах се да остана встрани от нея. Не искам някой от другите отбори да реши, че съм пристрастен. Но когато къщата на баба ви изгоря... си дадох сметка в какво трудно положение съм ви поставил.

— Затова ли ни пратихте фенерчето?

Господин Макинтайър кимна.

— Притеснявам се до каква степен другите отбори са ви взели на мушка. Явно са решили на всяка цена да ви отстранят като съперници.

— Да, ама се провалиха! — напомни Дан. — Ние открихме втория ключ. Не го е намерил никой друг, нали?

— Онова, което сте намерили, Дан, само ще ви *отведе* при втория ключ. Не ме разбирайте погрешно, то ще ви помогне много и аз се радвам, че фенерчето с ултравиолетовите лъчи ви е свършило работа. Но това в никакъв случай не е *единствената* следа, насочваща към ключа. Някои от останалите отбори може да намерят и друг път към следващия ключ. Или ако смятат, че разполагате с полезна информация, могат просто да ви проследят, както са се опитали да направят тримата Старлинг, и да ви отнемат информацията.

На Дан му идеше да изрита стената. И да направеха пробив, все се случваше нещо или се оказваше, че не са били толкова близо до следващия ключ, както са си мислели.

— А как ще разберем, че сме намерили втория ключ? Да не би върху него да има голяма табела КЛЮЧ НОМЕР ДВЕ?

— Ще разберете — увери го господин Макинтайър. — Ключът ще бъде по... по веществен. Основна плочка в пъзела.

— Страхотно — промърмори Дан. — Вече всичко е ясно.

— Ами ако Нели е права? — попита с треперещ глас Ейми. — Ами ако наистина е прекалено опасно за две деца?

— Не говори така — извика Дан.

Сестра му се извърна към него. Очите ѝ приличаха на натрошено стъкло. Сякаш потреперваха и бяха някак много крехки.

— Дан, разминахме се на косъм със смъртта. Тримата Старлинг са в болница, а днес е едва вторият ден от надпреварата. Как ще издържим, ако нещата се развиват така и занапред?

Устата на Дан пресъхна. Ейми беше права. Но нима можеха просто да се откажат? Дан си представи как отиват при Биатрис и ѝ се извиняват. Можеше да си прибере колекцията, да се върне на училище, да си живее както всички останали, без някой да се опитва през два-три часа да го хване в капана на избухнал пожар или да го вдигне във въздуха.

Господин Макинтайър, изглежда, долови какво си мисли той, защото пребледня.

— Недейте, деца — подкани старецът. — И през ум да не ви минава.

— Ние сме... просто деца — промълви Ейми. — Не може да очаквате от нас...

— Вече е късно, скъпа!

За миг господин Макинтайър наистина изпадна в паника... ужаси се, че те ще се откажат. Дан не проумяваше защо. Точно тогава старецът си пое дълбоко въздух. Явно си беше върнал самообладанието.

— Не можете да се откажете, деца. Леля ви Биатрис се вбеси, че сте изчезнали. Спомена, че щяла да наеме детектив, който да ви открие.

— На нея ѝ е все едно какво става с нас — възрази Дан.

— Дори и да е така, докато не ви предаде официално на Социалната служба, пред закона тя носи отговорност, ако с вас се случи нещо. Приберете ли се в Бостън, ще ви пратят в приемно семейство. Вероятно дори ще ви разделят. Сега вече няма как да се върнете към стария си живот.

— Не можете ли да ни помогнете? — попита Ейми. — Все пак сте адвокат.

— Вече ви помагам прекалено много. Единственото, което мога да ви давам от време на време, е информация.

— Каква например? — Дан наостри уши.

Господин Макинтайър сниши глас.

— Един от съперниците ви, Джона Уизард, се готви за презокеанско пътуване. Опасявам се, че много скоро ще се натъкнете на него. Днес сутринта той и баща му направиха в Ню Йорк резервации за първа класа.

— Къде ще ходят? — полюбопитства Дан.

— Според мен ще си отговориш сам, ако се замислиш над информацията, която открихте.

— Така е — потвърди Ейми. — И смятам ние да отидем там първи.

Дан не знаеше за какво говори сестра му, но се радваше, че тя отново изглежда ядосана. Не беше за препоръчване да дразниш Ейми, когато тя плаче.

Господин Макинтайър въздъхна с облекчение.

— Значи ще продължите. Няма да се откажете.

Ейми погледна Дан и двамата се разбраха без думи.

— Засега продължаваме — потвърди Ейми. — Но, господин Макинтайър, защо *всъщност* ни помагате? Нали не помагате и на някой от другите отбори?

Възрастният адвокат се поколеба.

— Казахте, че в института „Франклин“ сте предупредили тримата Старлинг, че са в опасност.

— Разбира се, че ги предупредихме — отвърна Ейми.

— Те нямаше да го направят, ако в опасност бяхте вие.

— Може би, но ми се стори, че е редно да постъпим именно така.

— Интересно... — Той погледна крадешком към улицата. — Не мога да ви кажа нищо повече. Трябва да...

— Много ви моля за още нещо — подхвана Ейми.

Тя махна покривалото върху котешката клетка на Саладин и чак сега Дан разбра защо е донесла и котарака.

— Ейми, недей!

— Нямаме друг избор, Дан — отвърна сестра му. — За него не е безопасно.

Дан понечи да възрази, но нещо го спря. Той си спомни как по време на пожара са влачили горкия котарак през отдушника, а после са го държали в клетката през цялото време, докато са пътували с влака. Ами ако Саладин беше заедно с тях и в музея? Дан нямаше да си прости, ако животното пострадеше.

— Добре — въздъхна той.

— Това котаракът на госпожа Грейс ли е? — свъси се господин Макинтайър. — Как...

— Той се спаси от пожара заедно с нас — обясни Ейми. — Надявахме се да го задържим, но... не можем да го вземем със себе си там, където отиваме. Няма да е честно да го мъкнем с нас. Може ли да се грижите за него известно време?

— Мъър. — Саладин изгледа Дан така, сякаш казваше: „Това някаква шега ли е?“.

Изражението на господин Макинтайър беше почти същото.

— Не знам, скъпа. Не си падам много по животните. Навремето имах куче, Оливър, но...

— Много ви моля — подхвана пак Ейми. — Той беше на баба. Искаме да сме сигурни, че е в безопасност.

Старият адвокат изглеждаше така, като че му идеше да избяга, но после си пое дълбоко въздух.

— Добре. Но само за малко.

— Благодаря ви. — Ейми му подаде клетката. — Яде само прясна риба. Обича най-много червен луциан.

Господин Макинтайър примига.

— Червен луциан ли? А, да... Ще имам грижата.

— Мъър — обади се пак Саладин и този път това вероятно означаваше нещо от рода на: „Не мога да повярвам, че ме оставяте на този дядка, който не знае, че обичам червен луциан“.

— Трябва да тръгвате, деца — подкани господин Макинтайър. — Бавачката ви сигурно се е изнервила. И не забравяйте какво съм ви казал. Не се доверявайте на никого!

След тези думи Уилям Макинтайър се отдалечи по улицата, като държеше клетката със Саладин далеч от себе си, сякаш е кутия с радиоактивен материал.

* * *

Докато се връщаха при колата, Ейми събщи:

— Отиваме в Париж.

Дан си мислеше за Саладин и ушите му още пищяха от взрива в музея, затова той не беше сигурен, че не му се е счуло.

— Париж ли каза... онзи, дето е във Франция?

Ейми извади мобилния телефон на Шиниъд Старлинг. Снимката с писмото на Бенджамин Франклин още беше върху екрана — тайното съобщение с разкрит жълт почерк в лилавата светлина.

— Когато е бил на преклонна възраст — уточни Ейми, — Франклин е бил посланик на Щатите в Париж. Разработвал е мирен договор, с който да се сложи край на Войната за независимост в САЩ. Имал е къща в квартал на име Паси и французите са се отнасяли с него като с рок звезда.

— Какво, във Франция се отнасят като с рок звезди с разни шишкави старци?

— Казах ти вече, Франклин е бил прочут в цял свят. Занимавал се е с философия, обичал е увеселенията и всякакви... френски неща. При всички положения в тайното съобщение се казва, че той напуска Париж, нали така? Писмото е с дата 1785 година. Почти сигурна съм,

че именно през тази година той се е завърнал в Америка. Значи е оставил нещо в Париж.

— Нещо, което е разделило рода му — допълни Дан. — Смяташ, че е имал предвид клановете на рода Кахил ли?

— Възможно е. — Ейми започна да усуква косата си. — Онова, което казах преди малко, Дан... Всъщност не искам да се отказвам. Просто ме е страх.

Брат ѝ кимна. Не искаше да си го признава, но и той се беше поуплашил от мъжа в черно и експлозията.

— Не се притеснявай. Трябва да продължим, нали?

— Нямаме друг избор — съгласи се сестра му.

Още преди да са отишли при тойотата, вратата ѝ се отвори. Нели тръгна с войнствена крачка към тях, от ухото ѝ още се поклащаше една от слушалките. Държеше мобилния си телефон така, все едно се канеше да ги замери с него.

— Знаете ли? — попита Нели. — Току-що на гласовата поща получих съобщение от Социалната служба в Бостън!

Ейми ахна.

— Какво им каза?

— *Засега* нищо. Чакам страхотното ви изумително обяснение.

— Много те моля, Нели — подхвана Дан. — Имаме нужда от помощта ти.

— Издирват ви — изписка Нели. — Леля ви дори не знае къде сте, нали? Имате ли представа какви страшни неприятности ме очакват?

— Хвърли го тоя телефон — предложи Дан.

— *Моля?*

Нели го изрече така, сякаш ѝ беше казал да подпали пари — нещо, което Ейми, разбира се, вече беше направила през седмицата.

— Направи се, че не си получила съобщението — примоли се пак той, — само още няколко дни. Хайде, Нели, трябва на всяка цена да отидем в Париж, а не можем да го направим без възрастен.

— Ако си въобразяваш, че ще... Париж ли каза?

Дан усети, че сега е моментът. Направи тъжна физиономия и въздъхна тежко.

— Да, ще ти купим билет до Париж, освен това ще ти платим заплатата, както и хотелската стая, всички вкуснотии и така нататък.

Но, о, да...

— Става дума само за още два-три дни, Нели — намеси се и Ейми. — Много те моля! Не сме те излъгали за търсенето на съкровището. Това *наистина* е важно за семейството ни и ти обещаваме, че ще внимаваме! Щом приключим в Париж, прави каквото сметнеш за добре. Честна дума, ти нямаш никаква вина. Но ако сега се върнем в Бостън, ще ни пратят в приемни семейства. И ще се провалим в търсенето на съкровището. Сигурно дори ще бъдем изложени на по-голяма опасност!

— А ти няма да видиш Париж — добави Дан.

И той не беше сигурен кой довод е натежал повече, но Нели пхна телефона в джоба си. Приклепна, за да ги гледа в очите.

— Само още едно пътуване — каза тя. — Но мога да си навлека страхотни неприятности, малките. Обещайте ми: Париж, и после се прибирате у дома. Разбрахме ли се?

Дан си помисли, че вече нямат дом, където да се приберат, но кръстоса пръсти зад гърба си и рече:

— Да, разбрахме се.

— Разбрахме се — повтори и Ейми.

— После ще съжалявам — промърмори Нели. — Но мога да съжалявам и в Париж.

Върна се при автомобила и седна зад волана.

Дан погледна сестра си.

— Хм... парите. Сигурно ще ни стигнат за три еднопосочни билета. И за една седмица за хотел, ядене и други неща, след като пристигнем там. Но не знам дали ще ни останат за връщане. Ако Нели разбере...

— Ще му мислим, като пристигнем — прекъсна го Ейми.

И докато тичаше към колата, извади от задния си джоб паспорта.

ГЛАВА 10

Алистър Ох тъкмо беше минал паспортната проверка, когато неговите врагове му устроиха засада.

— Bonjour, чичо — поздрави Иън Кабра, който беше изникнал отдясно. — Добре ли пътува?

Алистър се обърна наляво, но там пътят му препречи Натали Кабра.

— На твое място не бих се опитвал да бягам, чичо Алистър — каза тя мило. — Наистина изумително, но мога да пренеса доста оръжия през всяко летище.

Натали държеше порцеланова кукла в синя сатенена рокля. Беше доста голяма, за да носи такива неща, но безспорно знаеше как да очарова охраната и тя да я пусне.

— Това какво е? — попита Алистър, като се постара да запази спокойствие. — Пистолет? Бомба?

Натали се усмихна.

— Дано не се налага да разбираш. Няма да е никак приятно.

— Върви, чичо — подкани Иън възможно най-подигравателно. — Нали не искаме да будим подозрение.

Те тръгнаха през терминала. Сърцето на Алистър биеше като обезумяло. Той усещаше как на всяка крачка „Алманахът на бедния Ричард“ във вътрешния джоб на сакото му се удря леко в гърдите му.

— Е, вие кога пристигнахте? — попита Алистър.

— О, качихме се на нашия самолет — отвърна Иън. — Кацаме на частна писта и там мерките за сигурност не са така... строги. Просто решихме да те посрещнем.

— Колко мило — възкликна мъжът. — Но не нося у себе си нищо, което да представлява интерес за вас.

— Ние пък чухме друго — каза Натали. — Дай книгата.

Устата на Алистър пресъхна.

— Откъде... откъде сте разбрали...

— Новините се разнасят бързо — отвърна момичето. — Имаме си информатори...

— *Натали* — тросна се брат й. — Благодаря ти много, но нека аз говоря. А ти дръж куклата.

Тя се намръщи и лицето й вече не беше чак толкова хубаво.

— Ще говоря пък, щом искам, Иън! Мама и татко казаха...

— Не ми пука какво са казали! Аз командвам тук!

Натали явно искаше да му изкрещи, но преглътна гнева си. На Алистър не му харесваше, че момичето стиска толкова здраво куклата. В тая чудесия сигурно имаше спусък, а Алистър нямаше намерение да проверява.

— Едва ли желаете между нашите кланове отново да избухне война — опита се той да бъде дипломатичен. — Едно телефонно позвъняване, и ще вдигна на крак всички от Токио до Рио де Жанейро.

— Ние също можем да го направим — напомни Иън. — Чел съм родовата история, Алистър. Последния път, когато двата клана са се сражавали помежду си, твоите хора не са се представили особено добре, нали?

Алистър продължи да върви и да мисли. Отпред, на двайсетина метра от тях, стоеше полицаи. Ако Алистър успееше да отклони вниманието...

— Взривът от 1908 година в Сибир — каза той на Иън. — Да, било е внушително. Но този път на карта е заложено повече.

— Именно — съгласи се Иън. — Затова, старче, дай книгата, в противен случай ще си изпатиш.

— Да можеше да се чуеш, Иън — прихна Натали. — Голям смях!

— Моля? — смръщи се брат й.

„Пет метра до полицаия — помисли си Алистър. — Запази спокойствие.“

— А, нищо — отвърна нехайно Натали на брат си. — Само дете си ужасно досаден. Без мен няма да успееш да уплашиш и един жалък старец.

Иън помръкна.

— Ще успея, и още как, малка безполезна...

Натали застана пред Алистър, готова да се скара с брат си, а старецът само това чакаше. Дръпна се назад, после встрани и още

преди Иън и Натали Кабра да са се прегрупирани, отиде до полица и произнесе възможно най-силно на френски:

— Merci, племеннико и племеннице — викна той на Кабра. — Но майка ви и баща ви ще се притеснят. Тичайте и им кажете, че идвам ей сега. Искам да питам нещо господин полица. Май съм забравил да декларирам на митницата пресните си плодове.

— Пресни плодове ли? — повтори полицаят. — Това е много важно, уважаеми господине. Елате с мен, ако обичате.

Алистър сви рамене, сякаш се извиняваше на Иън и Натали Кабра.

— Ще прощавате.

Иън толкова се ядоса, че можеше да подпали с погледа си и пожар, но успя да се усмихне сковано.

— Разбира се, чичо. Не се притеснявай. Със сигурност ще те открием по-късно. Ела, Натали — процеди той името през зъби. — Трябва да поговорим.

— Ау! — изписка тя, когато брат ѝ я стисна за ръката, но той я поведе по коридора и не след дълго двамата се скриха от поглед.

Алистър въздъхна с облекчение. Тръгна признателно след полица към митническата проверка, където след двама минути на въпроси и претърсване на багажа той си даде сметка, че — *quelle surprise!*^[1] — в чантите му все пак няма никакви пресни плодове. Престори се на объркан старец и подразненият митничар го пусна да си върви.

Алистър се върна на терминала и си позволи да се усмихне. Иън и Натали Кабра бяха смъртоносни врагове, но въпреки всичко бяха още деца. Алистър не би допуснал за нищо на света хлапетии като тях да го надхитрят — сега на карта бяха заложи и неговото бъдеще, и бъдещето на неговия клан.

Той потупа с длан „Алманаха на бедния Ричард“, който още беше на сигурно в джоба на сакото му. Съмняваше се някой от другите отбори да знае повече от него за трийсет и деветте ключа към загадката. В края на краищата Алистър шпионираше Грейс от години и беше научил какво цели тя. И досега имаше доста неща, които не разбираше, тайни, които, както се надяваше той, Грейс е разкрила пред внуците си. Но много скоро щеше да научи и тях.

Беше много доволен от началото. Сега вече знаеше истинското значение на първия ключ със загадката: „RESOLUTION на Ричард С.“ Пряко волята си Алистър се засмя. Дори Ейми и Дан не бяха разбрали какво всъщност е това.

Той продължи да върви през терминала, като се озърташе, да не би братът и сестрата Кабра да са някъде наблизко, те обаче явно бяха изчезнали. Алистър излезе навън и тъкмо затегли саковете към стоянката на такситата, когато при тротоара спря лилав ван.

Страничната врата се отвори. Някакъв мъж подвижна весело:

— Ей, насам!

Последното, което Алистър Ох видя, беше голям юмрук, който се устреми към лицето му.

[1] Каква изненада (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

След като мина митническата проверка на летище „Шарл дьо Гол“, Ейми имаше чувството, че току-що е изгубила битка с торнадо.

Беше изтърпяла осем часа в самолета, притисната между Дан и Нели — и двамата бяха надули до дупка звука в слушалките. Дан гледаше филми. Нели слушаше музика и разглеждаше френски готварски книги с цветни снимки на охлюви и гъши пастет. Ейми се опита да се сниши и да чете нейните си книги. Във Филадельфия беше купила още шест, но успя да прочете докрай само една биография на Бенджамин Франклин и два пътеводителя на Париж. Това за нея беше ужасно. Болеше я всяко мускулче. Косата ѝ приличаше на леговище на плъхове. Дрехите ѝ воняха на самолетна лазаня, която наред полета Дан беше изсипал върху нея. И най-лошото, Ейми изобщо не беше мигнала, защото колкото повече четеше, толкова повече в главата ѝ се избистряше една идея за Франклин и за Париж — а тази идея я плашеше.

На гишето за паспортна проверка беше сигурна, че ще я забрави, когато служителят започна да я разпитва за майка ѝ и за баща ѝ, но Ейми промърмори лъжата, която двамата с Дан бяха репетирали: че родителите им ще пристигнат с по-късен полет. Служителят като че ли се поуспокои от присъствието на Нели, особено когато тя започна да отговаря на въпросите му на френски. Мъжът кимна, сложи печати в паспортите им и ги пусна да минат.

— Нели! — учуди се Дан. — Ти знаеш *френски*!

— Какво толкова. Майка ми беше учителка по френски. Беше си нещо като францужойка.

— Мислех, че вашите са от Мексико Сити.

— Баща ми е оттам. От малка знам три езика.

— Изумително — отбеляза Ейми.

Всъщност направо ѝ завидя. Искеше ѝ се и тя да знае чужди езици, но беше отчаян случай — те не ѝ се удаваха. Ейми не помнеше дори цветовете и числата от испанския в детската градина.

— Не е кой знае каква философия — увери ги Нели. — Веднъж научиш ли два езика, вече е лесно да научиш и три, четири, пет.

Ейми не беше сигурна дали тя не се шегува, но още не бяха минали митническата проверка. После взеха багажа си, смениха на едно гише долари за евро и излязоха в централното фоайе.

Ейми се обърка съвсем от всичките табели на френски. През прозорците влизаха полегати лъчи сутрешна светлина, макар и на нея да ѝ се струваше, че още е полунощ. По-нататък се беше струпала тълпа. Хората щракаха с фотоапарати и разпитваха на висок глас някого, когото Ейми не виждаше.

— О, папараци — ахна Нели. — Ами ако там е Кание Уест!

— Чакай — каза Ейми, но Нели нямаше намерение да се предава толкова лесно.

Тръгнаха през навалищата, като непрекъснато повтаряха excusez-moi. Щом приближиха, Ейми спря като закована.

— Джона Уизард.

Той вървеше бавно през множеството и раздаваше автографи, а баща му го следваше като бодигард. Джона беше облечен с торбести дънки, бял потник и черно кожено яке и както обикновено, беше окичен с половин тон сребърни дрънкулки. Изглеждаше свеж и добре отпочинал, явно полетът му беше минал много по-приятно, отколкото на Ейми.

— Le Wizard!

Репортерите го обстрелваха с въпроси. За изненада на Ейми Джона им отговаряше на френски.

Имаше толкова много хора, че на Ейми ѝ се искаше да се слее със стените, но Джона явно нехаеше. Озари тълпата с усмивка, после каза нещо, с което я разсмя, огледа лицата и спря поглед върху Ейми.

— Я! — провикна се той. — Роднините!

Ейми се вледени. Джона си запроправя път към тях и цялата тълпа се обърна да види на кого говори той.

— О, ама наистина ли познавате Джона Уизард? — смая се Нели.

— Роднини сме — промърмори Дан. — Далечни.

Нели изглеждаше така, сякаш — аха — и да припадне. Най-неочаквано Джона спря точно пред тях, здрависа се с Ейми, потупа Дан по гърба и се подписа върху фланелката на Нели, а фотоапаратите започнаха да снимат тях.

„Не ме гледайте! — й идеше да изкрещи на Ейми. — Цялата съм в лазаня!“ Но сякаш беше изгубила дар слово. Опита се да отстъпи назад, ала краката й бяха като залепени.

— Джона! — каза баща му. — Трябва да вървим.

— Да, разбира се. — Джона намигна на Ейми. — Ела, братовчедке. Имаме да обсъдим някои неща.

Баща му се опита да възрази, но Джона прегърна Ейми през рамото и я поведе през терминала, а след тях тръгнаха Дан, Нели и цяла тълпа обезумели папараци, които правеха снимки. Ейми беше сигурна, че всеки момент ще умре от притеснение, но някак си успяха да излязат навън. Беше топло и облачно. На хоризонта се трупаха буреносни облаци. Пред изхода чакаше черна лимузина.

— Ние... не е хубаво да се качваме — опита се да възрази Ейми.

Беше си спомнила предупреждението на господин Макинтайър: „Не се доверявайте на никого“.

— Ти шегуваш ли се? — намеси се Нели. — Разходка с лимузина, в която е и Джона Уизард! Идвай.

Тя направо се хвърли в лимузината. След няколко минути вече се плъзгаха по l'autoroute de l'est^[1] към центъра на Париж.

* * *

— Човече, обичам го този град! — възкликна Джона.

Лимузината му беше със седалки, обърнати една към друга. Джона и баща му седяха от едната страна, а Ейми, Дан и Нели — от другата. Бащата на Джона пишеше нещо на блекбърито, като от време на време вдигаше очи и гледаше на кръв Ейми, сякаш не можеше да повярва, че тя още е там.

Отвън покрай тях се плъзгаха редици златисти каменни сгради, прозорците преливаха от сандъчета с цветя. Кафенетата бяха пълни с народ, всички столове бяха обърнати към улицата, сякаш посетителите очакваха парад. Носеше се миризмата на кафе и на току-що опечен хляб. Заради облаците по небето всичко беше озарено от странна светлина, като че ли градът не беше истински.

— Знаете ли, че тук телевизионният ми рейтинг е по-висок дори отколкото в Щатите? — попита Джона.

— С осемнайсет пункта по-висок — уточни баща му.

— А новият ми албум „Гангстерски живот“ е на трето място във френските класации.

— На второ — намеси се пак баща му. — И се качва още по-високо.

— Ау, албумът ти ми харесва — отбеляза Нели.

— Благодаря — отвърна Джона. — А сега млъквай.

Нели погледна, като че току-що са я зашлевили.

— Ей! — възмути се Дан. — Защо ѝ говориш така!

— Моля? — възкликна Джона. — Тя не е от рода Кахил. Няма да разговарям с нея.

Ейми беше толкова стъписана, че не успя да каже нищо, а Джона продължи да се хвали.

— Както вече ви обясних, този град е мой. Миналата седмица на Рю дьо ла Пе беше открита моя художествена галерия. Акварелите ми вървят по шест хиляди евро единият. Скоро ще излезе и моя детска книжка.

Баща му извади един екземпляр и им го показа. Дан зачете с присвити очи заглавието.

— Le... Li'l Gangsta Livre Instantane?

— Това означава „Малка триизмерна книга за гангстери“ — обяви гордо-гордо бащата на Джона.

Джона разпери ръце.

— Разбрахте ли сега? По-известен съм от... от Бенджамин Франклин — усмихна се той лукаво.

Нещо вътре в Ейми се прекърши. Няколко часа беше чела за Бенджамин Франклин и сега повече от всякога беше убедена, че той е най-изумителният човек, живял някога. Преизпълваше се с гордост само при мисълта, че е негова потомка. А сега тази надута телевизионна звезда имаше наглостта да се сравнява с него... Ейми беше толкова възмутена, че забрави да се срамува.

— Б-Бенджамин Франклин е бил много по-велик от теб, Джона! Той е най-известният американец, посещавал някога Париж. Когато е идвал тук, хората са носели образа му върху медальони...

— Като този тук ли? — попита Джона и извади медальон със своя снимка.

— И... и са се обличали като него!

— Да, да. Модната колекция „Джона Уизард“ се граби като топъл хляб на „Шанз Елизе“.

Ейми стисна зъби.

— Крал Луи XVI дори е сложил образа на Франклин върху нощното си гърне.

Джона погледна баща си.

— Имаме ли нощни гърнета, които да се продават като сувенири?

— Не, нямаме. — Баща му извади рязко телефона. — Ей сега ще се обадя.

Джона кимна.

— Виждате ли, малките, от времето на Франклин насам аз съм най-велик и затова е съвсем естествено точно аз да открия тайните му.

— Ако главата ти беше малко по-голяма, щяхме да я използваме за балон с нагорещен въздух — промърмори Дан.

Джона не му обърна внимание.

— Виж какво, Ейми, ти си умно момиче. Знаеш, че в рода има кланове, нали? Добрите Кахил. Лошите Кахил. Аз съм...

— Джона! — извика баща му, след като закри с длан телефона. — Нали вече обсъдихме...

— Споко, татко. Единственото, което казвам, е: използвам талантите си, за да създавам *изкуство*. Каквото и да представлява това съкровище. Ще го използвам, за да направя света по-красив. Така де, да не съм като ония Лусиан! Те са зли!

Мислите на Ейми препуснаха.

— Но... но Бенджамин Франклин е бил от Лусиан. Видяхме герба със змията...

— Добре де, явно в клана Лусиан са се срещали и хора, които са правили полезни неща — махна пренебрежително Джона. — Днес обаче добрият съм аз. Разбери го, Ейми.

Дан изсумтя.

— Защото правиш детски книжки за гангстери ли?

— Именно! Вижте какво, да не си въобразявате, че ми е било лесно да забогатеея и да се прочуя в Бевърли Хилс? — Джона се позамисли. — Всъщност си беше лесно. Важното е, че се скъсвам от работа, за да се задържа на върха. Славата е нещо, което трябва да се подхранва постоянно, слънчице. Прав ли съм, татко?

— Прав си, синко.

— Вече имам албуми и телевизия, правя мода и издавам книги... Къде повече да се издигам? Ще ви кажа къде. На всяка цена *трябва* да спечеля надпреварата. Умен ход, който дава тласък на кариерата ти. Ако се сработим, ще ви дам процент.

— И чичо Алистър предложи да ни помогне — промърмори Ейми. — Не се получи.

Джона се изсмя.

— Алистър Ох ли? Този стар глупак сигурно ви е казал, че е изобретил подгриваното на микровълнова печка бурито, нали? Но не ви е споменал, че е изгубил състоянието си заради лоши инвестиции. Той, моето момиче, е почти разорен. Трябваше да си вземе милиона и да се махне, но си е наумил, че трийсет и деветте ключа ще му върнат доброто име. Не го слушай. Обедините ли се с мен, ще победим всички. Можем дори да направим за смях ония подлеци Иън и Натали. Тук, Ейми, не е зле да си отваряш очите на четири. Париж е бастион на клана Лусиан. Така е от векове.

— Не се занимавай с тези хора, Джона — намеси се баща му. — Те не са създадени за звезди и ще ти смъкнат рейтинга.

— Нощни гърнета, татко. С това ще се справя и сам. — Той озари Ейми с най-ослепителната си усмивка. — Хайде, моето момиче. И двамата знаем, че следващият ключ е свързан с Бенджамин Франклин. Можем да си помагаме.

Ейми се притесняваше не защото Джона е нагъл фукльо. Притесняваше се, че се изкушава да приеме предложението му. Едва можеше да устои на мисълта, че ще натрие носовете на Натали и Иън. А без да иска, се чувстваше поласкана, че човек като Джона Уизард ѝ обръща внимание. И все пак... тя си спомни как Джона е разговарял с Нели и колко мило се е държал с тях на летището, всичко това обаче бяха преструвки, все едно те са статисти за пред фотоапаратите.

— Защо... защо искаш да се обединиш с нас? — попита тя колебливо. — Какво ни е по-особеното?

— Нищо! — засмя се Джона. — Не е ли ужасно? От рода Кахил сте, а нямате никакви таланти! Аз, ако се опитам да се промъкна някъде, за да потърся ключа, медиите веднага ще тръгнат да ме преследват, хората ще почнат да ме снимат и да искат интервюта. Не мога да направя нищо и то да остане тайна. Вие... вие сте толкова

незначителни, че можете да ходите на места, където аз не смея да припаря. На вас никой не ви обръща внимание.

— Хиляди благодарности — измърмори Дан.

— Какво толкова съм казал? — Джона изглеждаше озадачен. — Ей, ако искате пари, имам колкото щете. Мога дори да ви включа в един снимачен ден на „Кой иска да бъде гангстер?“. Едва ли можете да се надявате на нещо повече.

— Не, благодаря — отвърнаха в един глас Ейми и Дан.

— Я стига. Просто си помислете, обещаваме ли? Къде ви е хотелът? Ще ви сваля там.

Ейми тъкмо се канеше да измисли нещо, когато погледна през прозореца. От онова, което видя, кръвта ѝ се смръзна. Не можеше да бъде! Какво търсеше тя тук? И наистина ли носеше...

— Ето тук — каза Ейми. — Спрете, ако обичате.

Шофьорът спря.

Джона погледна през прозореца и сви вежди. Бяха спрели пред ужасен на вид хотел с името „Мезон де Гардон“. Навесът беше опърпан, а портиерът приличаше на пияница.

— Тук, а? — попита Джона. — Вие, малките, сте големи авантюристи. Аз ще отседна в „Риц“. Ако промените решението си, знаете къде да ме намерите.

Ейми издърпа Нели и Дан от автомобила. Шофьорът натовари саковете им и лимузината на семейство Уизард се плъзна нататък.

— Какъв негодник! — възкликна Нели. — По телевизията не е такъв.

Дан погледна към „Мезон де Гардон“.

— Само не ми казвай, че наистина ще спим тук.

— Трябваше някак да го накарам да спре колата — обясни Ейми. — Нели, вземи стаи за довечера.

— Тук ли? — възмути се тя. — Но...

— В името пише „градини“. Може ли да е толкова ужасен?

— Хм, не пише такова нещо...

— Вземи стаи де. — На Ейми ѝ беше странно, че се разпорежда, но нямаше време за излишни спорове. — Ще се срещнем тук след... и аз не знам след колко, след два часа.

— Защо? — попита Дан. — Къде ще ходим?

— Просто видях една стара приятелка — отвърна сестра му. — Ела!

Тя го затегли през улицата с надеждата, че не са закъснели. Забеляза с облекчение целта.

— Ето там! — посочи Ейми. — С червения шал!

На половин пресечка от тях вървеше забързана жена с червен шал. Беше пъхнала под мишницата нещо — нещо тънко, квадратно и червено-бяло на цвят.

Дан се ококори.

— Това не е ли...

— Ирина Спаска — потвърди Ейми. — И носи нашия „Алманах на бедния Ричард“. Ще проследим рускията!

[1] Източната автомагистрала (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Дан се изкуши поне двајсет пъти да спре, докато следяха Ирина Спаска по Рю дьо Риволи. (Зачуди се дали това означава улица на равиолите, но реши, че Ейми само ще му се изсмее, ако попита.) Няколко пъти му се прииска да огледа хубаво някои неща, например страхотната стъклена пирамида при Лувъра и уличните артисти, които гълтаха огън пред парка „Тюйлери“. Имаше и един продавач на сгеме glасее и Дан беше сигурен, че това означава „сладолед“. Но искаше да спрат най-вече защото го боляха краката.

— Тази няма ли да си почине поне веднъж? — възмути се той.

Ейми явно изобщо не се уморяваше.

— Не ти ли се струва странно, че от десет милиона души в Париж се натъкнахме точно на Ирина Спаска?

— Другите 9,99 милиона сигурно не носят яркочервени шалове.

— Тя вървеше по главна улица, сякаш искаше да бъде забелязана.

— Според теб е капан, така ли? — попита Дан. — А тя откъде може да знае, че ще я намерим? Пък и не се е обръщала нито веднъж. Не подозира, че сме тук.

Но още докато го изричаше, Дан си спомни шпионските филми, които е гледал по телевизията — там следяха хората, без те да ги усетят, и „случайно“ изникваха в полезрението им, за да им зложат капан. Дали Ирина не ги е чакала на летището? Дали не ги е видяла в лимузината с Джона и не ги е изпреварила?

— Виж, завива! — каза Ейми.

Ирина прекоси авенюто и се скри — заслиза по стълбище.

— Метрото — рече Ейми. — Качва се на метрото.

Те изгубиха доста време, докато разберат как да си купят с евроцентовете билети от автоматите, но когато слязоха по стълбите, Ирина още си беше там — стоеше на един от пероните с опърпания алманах под мишница. Точно тогава се зададе влакът. Дан беше сигурен, че рускинята ще се опита в последния момент да изчезне,

затова изчакаха вратите да започнат да се затварят, Ирина обаче си остана във вагона. Ейми и Дан също скочиха вътре и влакът потегли.

Доста бързо смениха два влака. Въпреки че Ирина беше с яркочервен шал, не беше лесно да не изостават.

— Не разбирам — каза Ейми. — Сега пък рускинята се движи по-бързо, сякаш иска да ни заблуди.

Дан си мечтаеше за сгеме glasee. Лазанята, която беше изял в самолета, отдавна беше заминала и на него му се струваше, че още малко, и стомахът му ще загризе ризата.

Накрая, след третия влак, Ирина слезе на перона. Ейми сграбчи брат си за ръката и му посочи една табела върху стената на станцията.

— Паси — каза тя.

— Е, и?

— Това е кварталът, където е живял Бенджамин Франклин.

— В такъв случай да вървим! — подкани Дан. — Червената шапчица слиза.

* * *

Паси не изглеждаше толкова оживен, както „Тюйлери“. От двете страни на улиците имаше четириетажни сгради. Накъдето и да се обърнеш, имаше цветарници — нещо като взрив за Деня на майката: лалета, карамфили, рози и какво ли още не — все неща, от които Дан кихаше. Айфеловата кула се издигаше в далечината на фона на сивите облаци, но на Дан по-интересна му беше миризмата на храна. Сякаш в града нямаше друго, освен кафенета на открито. Той надуваше шоколад, току-що опечен хляб, топящо се сирене, но нямаше време да си купува каквото и да е.

Ирина вървеше така, сякаш роклята ѝ гори. Ейми и Дан трябваше да подтичват, за да не изостават. Ейми се спъна в една кошница с цветя и някакъв парижанин я наруга.

— Извинявайте! — извика тя.

Свърнаха по улица с дървета от двете страни и със стари на вид огромни къщи. Някъде по средата на пресечката на една страна беше спрял лилав ван. Беше с нарисувани по него балони и клоуни, а на табелата пишеше: CREME GLACEE. Дан се покопоти. Дали пътем да

не си вземе един троен сметанов с череша? Но когато се приближиха, видя, че е затворено. Отвътре предното стъкло беше покрито с фолио. Дан реши, че това е съзаклятие. Целият град Париж се опитваше да го умори от глад.

В края на карето Ирина прекоси улицата и мина през порта от ковано желязо. Отиде при голяма мраморна сграда, която приличаше на посолство. Дан се скри зад стълба и загледа как рускинята набира код и влиза вътре.

— Виж портата — подкани Ейми.

В средата имаше табела, на която със златни букви пишеше:

— Гербът на Лусиан! — възкликна Дан. — Но какво означава „институт по“, хм, и така нататък?

— Според мен е нещо като училище за посланици — отвърна сестра му. — Но толкова ли не разбираш? Това е само за прикритие. Помниш ли какво каза Джона? Париж е бастион на клана Лусиан.

Очите на Дан блеснаха.

— Това, изглежда, е тайната им база!

Ейми кимна.

— Въпросът е какво правим от тук нататък?

— Как какво, влизаме — рече Дан.

— Да, да. Без кода?

— 5910. Гледах, докато рускинята го набираше.

— Как... — зяпна го изумена Ейми — Все едно. Да вървим. Но внимавай. Сигурно имат камери и кучета пазачи.

Те се промушиха през портата и се качиха тичешком по стъпалата. Дан набра кода. Вратата се отвори лесно. Не се включиха аларми. Не залаяха кучета пазачи.

— Странно — промърмори той.

Но сега не му беше до догадки. Двамата с Ейми се пъгнаха в базата на клана Лусиан.

* * *

Вестибюлът беше по-голям от целия им апартамент. Подът беше от лъскав мрамор, на тавана беше окачен полилей. Ейми и Дан се изправиха пред няколко черни врати. Витата стълба вляво водеше към балкон.

— Виж — посочи Дан над вратите.

Там имаше охранителна камера, която оглеждаше помещението. В момента със сестра му не попадаха в обсега ѝ, но много скоро камерата щеше да се завърти към тях.

Точно тогава Дан чу зад двойната врата гласове — задаваше се някой.

— Бързо!

Той хукна към стълбището. Ейми понечи да възрази, но нямаше време. Тя последва брат си.

Сърцето на Дан щеше да се пръсне от вълнение. Той винаги си беше мислил, че ще бъде страхотно да поиграе на крадец и да проникне в нечий дом, но сега, когато наистина го правеше, по дланите му беше избила пот. Дан се запита дали французите още хвърлят крадците в тъмници, където гъмжи от плъхове. Беше виждал нещо такова в един мюзикъл, на който ги беше водила Грейс.

Те тръгнаха предпазливо по коридора на втория етаж.

— Не разбирам — пошушна Дан. — Ирина явно е от клана Лусиан. Бенджамин Франклин също е бил от него. Това означава ли, че и той е бил от лошите?

— Сигурно не е толкова просто — отговори Ейми. — Погледни.

По стените бяха закачени портрети: Наполеон Бонапарт, Исак Нютон, Уинстън Чърчил и още неколцина, които Дан не познаваше.

— Още прочути представители на клана Лусиан — предположи Ейми. — Не е задължително да са добри или лоши. Но със сигурност доста от тях са били могъщи.

— И ние току-що нахлухме в дома им — отбеляза Дан.

Подминаха няколко масивни дъбови врати, всички затворени. На една от тях пишеше LOGISTIQUE. На друга — CARTOGRAPHIE. На последната врата отдясно пишеше ARSENAL.

— Супер!

— Недей, Дан — прошепна Ейми, но вече беше късно.

Дан отвори вратата на арсенала и се шумугна вътре.

С известно закъснение се сети, че сигурно е опасно да нахълта в пълно с оръжие помещение — ами ако вътре имаше някой! За щастие нямаше никой. Арсеналът беше с размери три на три метра и вътре имаше какви ли не чудесии: сандъци с топовни гюлета, рафтове с ножове, мечове, бастуни и чадъри. Дан се учуди на чадърите, но после реши, че те правят и друго, освен да те пазят от дъжд.

— Не трябваше да влизаме тук! — изсъска Ейми.

— Ха, така ли мислиш? — Дан вдигна един дървен сандък с размерите на кутия за обувки — беше пълен със стъкленици, свързани в горния край с медна жица. — Ей, една от батериите на Франклин, като оная в музея.

Ейми склучи вежди.

— Какво търси в арсенала?

— Не знам, но я взимам за колекцията си.

Въпреки недоволството на сестра си Дан напъха батерията в раницата си. Тя се побра, защото вътре нямаше почти нищо. Само снимката на майка му и баща му в найлоновия калъф, която Дан беше решил да вземе като талисман.

Погледът му беше привлечен от стиропорената опаковка за яйца. Той я отвори и видя вътре сребърно кълбо с мигащи червени светлинки.

— Жестоко е!

Той го пусна в раницата си.

— Недей, Дан!

— Защо? Тук имат какви ли не други неща, пък и ние имаме нужда от всяка помощ, до която можем да се доберем.

— Може да е опасно.

— Дано.

Дан се захласна по шурикените и тъкмо обмисляше дали да не вземе и няколко от тях, когато някъде по коридора се затръшна врата.

— Надявам се да знае какво прави — чу се да казва на английски мъжки глас. — Ако греша...

Някаква жена му отговори на френски. И двата гласа заглъхнаха в коридора.

— Идвай — настоя Ейми. — *Веднага!*

Надзърнаха в коридора, за да се уверят, че няма никой, после излязоха крадешком от арсенала и отидоха още по-навътре в сградата. В дъното на коридора имаше втори балкон, от който се виждаше голямо кръгло помещение. Онова, което Дан съгледа долу, наподобяваше военен команден пункт. Покрай стените имаше компютри, а в средата на стаята — заседателна маса, която всъщност май беше огромен плосък телевизор. Ирина Спаска беше сама и се беше надвесила над масата. До нея имаше купчини книжа и папки. Тя набираще команди върху масата, като увеличаваше и смляваше различни изображения. Разглеждаше сателитна карта на града.

Дан не се престаши да изрече и дума, само се вторачи в Ейми. „И аз искам такъв“, рече ѝ той без глас. Сестра му го изглежда така, сякаш казваше: „Млъквай!“.

Двамата се свиха зад перилата на балкона и загледаха как Ирина уголемява различни части на картата. Погледна нещо в „Алманаха на бедния Ричард“, после извади бележник и драсна в него нещо. Грабна книгата и бележника и излезе бързо от стаята, след което се отправи към главния вход.

— Идвай, Ейми! — подкани Дан и праметна крак през перилата.

— Ще си счупиш нещо!

— Увисни от края и после се пусни. Правил съм го милион пъти от покрива на училището. Лесно е.

Сетне скочи. И наистина беше лесно. Само след миг и двамата бяха при заседателната маса и гледаха образа, който още трепкаше върху екрана: бяла иконка, надвиснала над едно място в Париж. Адресът беше написан със светещи червени букви: Рю де Жарден, номер 23.

Дан посочи синята лента, обрамчила точката.

— Това е вода. Което ще рече, че рускинята е набелязала остров.

— Сен Луи — потвърди Ейми. — Намира се на река Сена, точно в центъра на Париж. Можеш ли да запомниш адреса?

— Вече го направих. — Точно тогава Дан забеляза още нещо: фотография, оставена върху папките на Ирина Спаска. Взе я и усети как му призлява. — Това е той. — Показа снимката на Ейми — по-възрастен мъж с побеляла коса и черен костюм, който прекосява улицата. Снимката беше размазана, но със сигурност беше правена в Париж. Дан се досети от жълтите каменни сгради и табелите на френски. — Мъжът в черно е тук.

Ейми пребледня.

— Но защо...

Някъде от коридора проехтя глас:

— J'entends des mouvements. Fouillez le bâtiment.^[1]

На Дан не му трябваше да знае френски, за да разбере, че са сериозно загазили. Двамата с Ейми хукнаха в другата посока, по друг коридор.

— Arrêtez!^[2] — ревна зад тях някакъв мъж и тутакси забиха аларми.

— Ами сега! — каза Ейми.

— Насам!

Дан свърна зад един ъгъл. Не смееше да се обърне назад. Чуваше, че преследвачите им се приближават — по мраморния под кънтяха ботуши.

— Пръчки! — предупреди Ейми.

Автоматичната защита на сградата явно се беше задействала. Точно пред тях от тавана се запускаха метални пръчки, които щяха да препречат коридора.

— Броя до три и се пъхаме отдолу — изкрещя Дан.

— Какво? — попита Ейми, като се обърна към мъжете от охраната.

Дан се втурна напред и се спусна към пода, сякаш е водна пързалка, сетне се промуши под пръчките.

— Идвай де!

Ейми се подвоуми. Пръчките се снишаваха все повече — бяха само на метър... на осемдесет сантиметра от земята. Зад нея все повече се приближаваха двама здравеняци с палки и в черна униформа на охранители.

— Хайде, Ейми!

Тя се наведе и запълзя под пръчките. Дан я издърпа точно когато те се удариха с трясък в пода. Мъжете от охраната се опитаха да ги сграбчат през тях, но Дан и Ейми вече си бяха плюли на петите.

Намериха отворена врата и нахълтаха в някакво помещение.

— Прозорецът! — каза Дан.

Пред стъклото се спускаше метална решетка. Вече беше стигнала до средата на прозореца. Ейми и Дан нямаха време за умуване. Дан вдигна от масичката един бюст на Наполеон и го хвърли по стъклото. *Тряс!* Той чу през воя на алармите как охранителите крещат в коридора.

Изрита остатъците от стъклото.

— Върви! — подкани той Ейми.

Тя се промуши и брат ѝ я последва, като изтегли левия си крак точно преди металната завеса да се стовари върху перваза. Двата притичаха през градината, прекатериха се през желязната порта и хукнаха по улицата. Залегнаха зад лилавия ван със сладоледа — едва си поемаха дъх. Дан погледна назад, но не личеше да ги гонят — поне засега.

— Няма да правим повече така — каза Ейми.

Кръвта на Дан препускаше като обезумяла. Сега, когато вече не ги застрашаваше нищо, той си даде сметка колко добре се е позабавлявал.

— Искам арсенал! И такава маса с компютърен екран! Ейми, трябва и ние да си направим тайна щабквартира.

— Как ли не — отвърна все така запъхтяно сестра му. Тя извади от джоба си няколко дребни монети и банкноти. — Останали са ми около двеста петдесет и три еуро. Нима си въобразяваш, че с тях можем да купим тайна щабквартира?

Дан се умърлуши. Сестра му можеше и да не се заяжда така, но иначе беше права. Парите им се топяха. На Дан не му бяха останали много повече, отколкото на Ейми. Бяха дали почти всичките пари на Нели — да покрива разходите по пътуването, но и те не бяха много. Ако след Париж се наложеше да хванат самолета и да заминат за друго място... Дан реши да не мисли за това. Трябваше да решават нещата едно по едно.

— Хайде да се върнем в метрото — предложи той.

— Да — съгласи се Ейми. — И да отидем при Нели. Сигурно вече се притеснява.

Дан поклати глава.

— Нямаме време, сестричке. Рю де Жарден номер 23. Трябва да разберем какво има на този остров и трябва да изпреварим Ирина.

[1] Чувам движение. Претърсете сградата (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Стойте (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

През това време семейство Холт се бяха хванали гуша за гуша във вана със сладоледа.

Мадисън се беше метнала на гърба на Хамилтън и го удряше по главата с кашон сладоледи. Майка им Мери-Тод се мъчеше да ги разтърве. Рейгън и питбулът Арнолд дърпаха кашон ескимо все едно е въже. Айзенхауър, умореният главатар на семейството, ревна:

— Престанете! Отряд, *строй се!*

Хамилтън и Мадисън застанаха мирно, като изпуснаха кашона със сладолед. Мери-Тод се изтупа, изгледа ядно децата си и също се строи. Рейгън изкозирува с ескимото. Арнолд се претърколи и се направи на умрял.

— Така ви искам — изръмжа Айзенхауър. — Няма да допусна семейството да се избие заради някакви си замразени млечни продукти.

— Но, татко... — обади се Рейгън.

— Тишина! Казах, че ще получите сладолед, след като изпълним бойната задача. А ние няма да я изпълним, докато не чуя рапорта!

Мадисън изкозирува.

— Разреши да рапортувам, татко!

— Слушам.

— Микрофонът се включи.

— Браво на теб. Хлапетата взеха ли книгата?

Мадисън запристъпва притеснена от крак на крак.

— Не знам, господин началник. Но отиват на Рю де Жарден номер 23 на остров Сен Луи.

— Дано и този път не си сбъркала номера — заяде се Хамилтън.

Мадисън се изчерви като домати.

— Какво съм виновна аз!

— Влязохме с колата под наем в Сена.

— И все на теб, Хами, ти хрумват някакви невероятни идеи. Например за тъпия взрив в музея, поразил друг отбор, а не този, срещу

който се целехме. Или за пожара в къщата на Грейс.

— Стига сте крещели! — изкрещя Мери-Тод. — Деца, не може само да се караме. Това подкопава бойния дух на отбора.

— Майка ви е права — съгласи се Айзенхауър. — Не беше уместно да подпалваме къщата и да взривяваме оная бомба в музея. Трябваше лично да направим на пихтия малките Кахил.

Арнолд се разля развълнуван и се опита да ухапе Айзенхауър по носа.

Рейгън склучи вежди. Запристъпва притеснена от крак на крак.

— Но, хм, татко...

— Някакъв проблем ли има, Рейгън?

— Ами взривът... можеше да ги убие, нали?

Мадисън завъртя очи.

— О, пак се почва! Стига си се размеквала, Рейгън.

Другото момиче пламна.

— Не се размеквам пък!

— Размекваш се, размекваш се.

— Тишина! — изрева Айзенхауър. — А сега слушайте всички. Ако искаме да спечелим надпреварата, ще бъдем принудени да приложим крайни мерки. Няма да допусна никой да се размеква. Ясно ли е?

Той изгледа лошо Рейгън, която заби мрачно очи в пода.

— Тъй вярно.

— Знаем, че Дан и Ейми бяха любимци на Грейс — продължи Айзенхауър. — Старият Макинтайър вероятно им дава вътрешна информация. Сега пък ни изпревариха в бастиона на клана Лусиан, докато го държахме под наблюдение, което също не беше уместно. Ще търпим ли и занапред такива издънки?

— Не, господин началник! — изкрещяха в един глас децата.

— Смятат, че не сме умни — допълни Айзенхауър. — Въобразяват си, че ни бива само да показваме мускули. Е, ще установят, че можем и друго.

Айзенхауър показа мускулите си.

— Трябва да сме сплотени като отбор — викна Мери-Тод. — Нали така, деца?

— Тъй вярно. Трябва да сме сплотени.

— Джаф — каза Арнолд.

— А сега — продължи Айзенхауър — трябва да вземем книгата. Нямаме друг избор, освен да приемем, че тя е у хлапетата или че те знаят къде е. Трябва да стигнем на остров Сен Луи, без да вкарваме вана в реката. Кой е с мен?

Децата и Мери-Тод викнаха „ура“. После си спомниха за сладоледа и малките пак се сбиха.

Айзенхауър изсумтя. Реши да ги остави да се поборят. Може би това щеше да укрепи бойния им дух.

Откакто Айзенхауър се помнеше, все му се присмиваха зад гърба. Присмиваха му се, когато се издъни във военната академия „Уест Пойнт“. Присмиваха му се, когато не издържа приемния изпит за ФБР. Присмиваха му се дори по времето, когато работеше охрана в магазин — тръгна да гони един крадец и вместо него зашемети себе си с електрошоковата палка. Какво толкова, стават грешки. Никой не е застрахован.

Щом победеше в тази надпревара, Айзенхауър щеше да стане най-могъщият представител на рода Кахил на всички времена. И тогава вече никой нямаше да му се присмива.

Той стовари юмрук върху касата във вана. Малките Кахил вече му лазеха по нервите. Бяха същите като майка си и баща си — Артър и Хоуп. Навремето Айзенхауър ги *познаваше* добре. Имаше да разчиства с тях стари сметки.

Много скоро Ейми и Дан щяха да платят.

ГЛАВА 14

Ейми беше изцяло за това да хукнат към остров Сен Луи, но стомахът ѝ беше решил друго. Двамата с Дан подминаха една boulangerie, което, ако се съди от приказната миризма, очевидно означаваше „хлебарница“, и се спогледаха.

— Само една спирка — казаха едновременно.

След няколко минути вече седяха на речния кей и ядяха храна, по-вкусна от която не бяха опитвали през живота си. Уж беше някаква си франзела, а на Ейми ѝ идеше да си оближе пръстите.

— Видя ли ей там? — попита тя и посочи една църква наблизо, където на камбанарията имаше пръчка от черно желязо. — Гръмоотвод.

— Аха — потвърди с пълна уста Дан.

— Французите изпробват първи теорията на Франклин за гръмоотводите. По много от старите сгради още си стоят първоначалните модели на Франклин.

— Ммм! — рече въодушевен Дан, но сестра му не беше сигурна кое му е харесало, дали нейният разказ, или хлябът.

Слънцето залязваше зад плътните черни облаци. В далечината се чу тътенът на гръмотевица, но парижани не се уплашиха особено. Покрай реката се тълпяха скейтъри и хора, излезли да потичат за здраве. По Сена мина пърпорещо корабче с туристи.

Ейми се опита да звънне на Нели по мобилния телефон на Старлинг, но нямаше сигнал. Явно не беше настроен да приема сигнал във Франция.

Тя още не беше дошла на себе си след набега в бастиона на Лусиан. Струваше ѝ се, че въпреки всички предпазни мерки са проникнали и са се измъкнали прекалено лесно. Притесняваше се и заради нещата, които Дан беше взел: батерията на Франклин и странното метално кълбо. Но знаеше, че няма смисъл да го убеждава. Сложеше ли ръка на нещо, брат ѝ не го пускаше.

Ейми се запита как Ирина Спаска е взела от чичо Алистър книгата и защо проявява интерес към остров Сен Луи. Приличаше на капан, но това беше единствената следа, с която Ейми разполагаше — или най-малкото единствената следа, за която искаше да мисли. Още я побиваха ледени тръпки от онова, което майка ѝ беше написала в „Алманаха на бедния Ричард“: „Лабиринтът с костите“.

Опита се да си представи какво са щели да направят на нейно място майка ѝ и Грейс. Щели са да бъдат по-смели. Щели са да знаят по-ясно какво да предприемат. Навремето майка ѝ беше издирвала същите ключове към същата загадка. Сега вече Ейми беше сигурна. Желанието на Грейс беше Ейми да приеме предизвикателството, но ако тя не беше дорасла до това?

Имаше чувството, че дотук се е представила ужасно. Всеки път, когато се беше налагало да говори, си беше глътвала езика. Другите отбори сигурно я мислеха за нещастница, която не може да каже и две думи. Ако не беше Дан, Ейми беше загубена. Само при тази мисъл на гърлото ѝ заседна буца.

Те си доядоха хляба. Ейми знаеше, че трябва да тръгват. Вторачи се в притъмнялото небе и се опита да си спомни подробности от пътеводителите на Париж.

— До остров Сен Луи няма метро — каза тя. — Налага се да повървим пеш.

— Хайде! — отвърна Дан и скочи на крака.

Ейми не можеше да повярва колко бързо се е съвзел брат ѝ. Допреди няколко минути се беше оплаквал, че го болят краката и че раницата му тежи. Сега, една франзела по-късно, сякаш беше нов човек. Ейми съжали, че и тя не е като него. Идеше ѝ да легне и да спи цяла вечност, но не смяташе да го споделя с Дан.

Докато стигнат стария каменен мост Луи-Филип, вече се беше мръкнало. От двете страни на моста светеха улични лампи, които се отразяваха във водата. От другата страна се издигаха дървета и големи къщи — остров Сен Луи. На север имаше по-голям мост с огромна катедрала, която нощем беше осветена в жълто.

— Ей там е остров Сите — обясни Ейми, докато вървяха по моста — главно за свое успокоение. — А това е катедралата „Парижката света Богородица“.

— Супер — възкликна Дан. — Как мислиш, дали можем да видим гърбавия клисар?

— Хм... може би по-късно. — Ейми реши да не му казва, че гърбавият клисар от „Парижката света Богородица“ е само литературен герой. — Но в пътеводителите не се казва почти нищо за по-малкия остров — Сен Луи — където отиваме. Там има главно стари къщи и магазини. Не проумявам защо Ирина е тръгнала натам.

— Той не е ли свързан с Бен Франклин?

Ейми поклати глава.

— Навремето това място се е казвало Островът на кравите, защото тук е имало само говеда. После е бил построен жилищен квартал.

— Крави — повтори Дан. — Вълнуващо.

След другите квартали на Париж, които бяха видели, остров Сен Луи им заприлича на призрачен град. От двете страни на тесните улици имаше красиви стари къщи — пететажни, с черни покриви и фронтони. Повечето прозорци не светеха. Много от магазините бяха затворени. Уличните лампи хвърляха през клоните на дърветата причудливи сенки и рисуваха по стените чудовища. Ейми беше голяма и не вярваше в чудовища, но пак я достраша от сенките.

Възрастна двойка прекоси пред тях улицата. Ейми се запита дали само ѝ се е сторило, или старците наистина са я погледнали подозрително, преди да се скрият в една от пресечките. На следващата пряка мъж с барета разхождаше лабрадор. Усмихна се, докато подминаваше Ейми и Дан, но като изражение приличаше малко на Иън Кабра — сякаш знаеше някаква тайна.

„Започваш да страдаш от мания за преследване“, укори се тя. Нима и други търсеха ключовете към загадката, без дори да са част от седемте отбора? Ейми погледна брат си, после обаче реши да не му казва нищо... поне засега. Бездруго надпреварата беше достатъчно страшна.

След още стотина метра намериха Рю де Жарден. Улицата беше по-тясна от другите наоколо, с порутени каменни сгради, които очевидно бяха строени преди векове.

Ейми се взря в номерата. Спря като закована.

— Дан... Рю де Жарден номер 23. Сигурен ли си?

— Да. Защо?

Сестра му посочи, че на този адрес няма сграда, а там се намира мъничко гробище, опасано с ръждива желязна ограда. В дъното се издигаше мраморна гробница. Отпред имаше десетина разядени от стихииите надгробни камъка, климнали като криви зъби във всички посоки.

От двете страни гробището беше притиснато между високи сгради. Върху постройката отдясно пишеше MUSEE. Навремето в сградата отдясно явно е имало магазин, но сега витрините бяха боядисани в черно и вратата беше закована с дъски. Единствената светлина идваше от мъждивото оранжево сияние по небето над града, от което мястото изглеждаше още по-зловещо.

— Тази работа не ми харесва — сподели Ейми. — Не виждам какво общо има Франклин.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Дан. — Дори не сме надникнали. А онези надгробни камъни там изглеждат страхотно.

— Не, Дан. *Не можеш* да правиш копия на надписите.

— Ау...

Брат ѝ влезе в гробището и на Ейми не ѝ оставаше друго, освен да го последва.

От надгробните камъни не разбраха нищо. Някога по тях е имало надписи, но през вековете те се бяха изгладили. Сърцето на Ейми биеше като обезумяло. Тук имаше нещо гнило. Тя започна да умува защо това място е могло да бъде важно за Бен Франклин, но не ѝ хрумна нищо.

Приближи се предпазливо до гробницата. Открай време мразеше места, където мъртвите са погребани над земята. Такива гробници ѝ приличаха на куклени къщички за покойници.

Желязната врата зееше отворена. Ейми се подвоуми дали да се приближи още малко. От три метра разстояние не виждаше вътре нищо особено — само стари табели с имена по стените, — но пред прага имаше мраморна плоча. Ейми забеляза със свито сърце, че надписът е много по-нов, отколкото останалите на гробището. Сякаш беше изсечен съвсем наскоро:

— Ау — викна Дан. — Защо нашите имена...

— Това е нещо като предупреждение...

Ейми съжали ужасно, че не разбира френски. Обеща си, че ако изобщо се върне някога в хотела, ще накара Нели да ѝ дава уроци.

— Влизаме, нали? — попита Дан.

— Не, това е капан!

Но той пристъпи напред и земята поддаде. Мраморната плоча хлътна надолу и повлече след себе си и момчето.

— Дан!

Сестра му изтича при дупката, но пръстта продължаваше да се рони и да се свлича. Тя заедно с камъчетата падаше като плат под краката на Ейми и тя се препъна в мрака.

За миг бе зашеметена и не можеше да мисли. Закашля се и белите ѝ дробове се напълниха с прах. Ейми седеше върху нещо меко и топло...

— Дан! — скочи тя като ужилена от него и разтърси ръцете му, но беше тъмно като в рог и момчето не виждаше нищо. — Дан, много те моля, нека си жив!

— Уф — изсумтя той.

— Добре ли си?

— Сестра ми току-що седна върху мен с кокалестото си дупе. Естествено, че не съм добре.

Ейми въздъхна с облекчение. Щом брат ѝ се държеше толкова дразнещо, значи беше добре. Тя се изправи внимателно и пръстта и камъните под краката ѝ се разместиха. Погледна нагоре и видя отвора на неравния трап, в който бяха хлътнали. Бяха в нещо като падина.

— Отдолу е било кухо — промърмори Ейми. — Тук пръстта е варовикова. Под Париж има много пещери и проходи. Предполагам, че сме паднали случайно.

— Случайно ли? — възкликна Дан. — Ирина нарочно ни е примамила тук!

Ейми знаеше, че вероятно той е прав, но не ѝ се мислеше за това... не ѝ се мислеше и какво може да се случи от тук нататък. Трябваше да се измъкнат от дупката. Тя прокара ръце по краищата на трапа, но той си беше точно това: трап. Нямаше странични проходи, нямаше изходи, можеха да се измъкнат само нагоре, а бяха паднали на дълбочина три метра. Беше цяло чудо, че не са си счупили нищо. Най-неочаквано отгоре я заслепи светлина.

— Я! — каза някакъв мъж.

— Джаф! — излая куче.

Когато очите на Ейми свикнаха, тя видя пет фигури в лилави анцузи, които им се смееха отгоре, и един доста освирепял питбул.

— Семейство Холт! — въздъхна Дан. — Всичко си пасва. Помогнали сте на Ирина да ни заложи капан.

— О, я стига, мъник такъв — провикна се Мадисън. — Не сме залагали никакъв капан.

— Точно така — намеси се и Рейгън. — Сами сте си паднали долу.

Двете с Мадисън се поздравиха, като се шляпнаха по дланите, и пригнаха.

Ръцете на Ейми се разтрепериха. Беше точно както в кошмарите ѝ — тя беше паднала в трап, от който не можеше да се измъкне, а горе стоеше тълпа хора, които ѝ се смееха. Сега обаче това беше наистина.

— И така — извика им Айзенхауър Холт. — Това ли търсехте, малките? Това ли е Лабиринтът с костите?

Сърцето на Ейми трепна.

— В какъв... В какъв смисъл?

— О, я не се прави на ударена, госпожичке! Знаем всичко за Лабиринта с костите. Прочетохме „Алманаха“.

— Книгата у вас ли е? Но Ирина...

— Ирина я открадна от нас — ревна Айзенхауър. — След като ние я откраднахме от онзи тип, корееца. Затова дебнехме пред щабквартирата ѝ, но вие успяхте да се промъкнете вътре още преди да сме преминали в нападение. Сега книгата е у вас и вие сте дошли тук, което означава, че знаете нещо.

— Но книгата не е у нас — възрази Ейми. — Нямахме възможност дори да...

— О, я стига — прекъсна я Хамилтън. Мазната му руса коса проблясваше в нощта. — На петдесет и втора страница пишеше черно на бяло: „БФ: Лабиринтът с костите, координатите в квадрата“. Почеркът беше на майка ви. Татко го позна.

Ейми трепереше цялата. Беше ѝ страшно неприятно, но тя не можеше да се сдържи. Семейство Холт бяха прочели в книгата повече от нея. Бяха намерили още едно съобщение на майка ѝ: „Лабиринтът с костите, координатите в квадрата“. Ейми разбираше частта с Лабиринта с костите, поне се опасяваше, че я разбира... но какви бяха тези координати в квадрат?

— Аз... аз нямам представа какво означава това — рече тя. — Книгата не е у нас. Но ако ни извадите оттук, може би...

— Как ли пък не! — изкиска се Мадисън. — Само това оставаше — да ви помагаме.

Те, всички от семейство Холт, отново започнаха да ѝ се смеят.

— Много ви моля, спрете — прошепна момичето. — Недейте...

— Ау, ей сега ще ревне — ухили се Хамилтън. — Човече, колко сте жалки вие двамата. Направо не мога да повярвам, че се измъкнахте от пожара и бомбата.

— Моля? — изкрещя Дан. — Значи вие сте подпалили къщата на Грейс? Вие сте взривили бомбата в музея?

— За да ви забавим — призна си Айзенхауър. — Май трябваше лично да ви ступаме. Сега съжалявам.

Дан хвърли един камък, но той се приземи безобидно между краката на Рейгън.

— Тъпанари такива! Махайте се *оттук*!

Рейгън се свъси, но Мадисън и Хамилтън отново се разкрещяха на Дан. Арнолд се разлая. Ейми разбра, че така няма да постигнат нищо. Трябваше да убедят някак семейство Холт да ги извадят оттук, но сякаш беше изгубила дар слово. Идеше ѝ да се свие на топка и да се скрие.

Точно тогава земята се разтресе. Чу се тътен като от голям двигател. Семейство Холт се извърнаха към улицата и се изувиха от онова, което видяха.

— Ах, вие... малки подлеци — изгледа ги на кръв Айзенхауър. — Това беше засада, нали?

— Каква засада? — учуди се Дан.

— Изходът е препречен от камион — обясни Мери-Тод. — От цял бетоновоз.

— Татко, виж — подкани притеснена Рейгън. — Носят лопати.

Ейми веднага долови, че е надвиснала опасност. Дан се извърна към сестра си и тя разбра, че той си мисли същото.

— Ще запълнят дупката — рече момчето. — Нали?

Ейми кимна едва-едва.

— Господин Холт! — извика Дан и заподскача като кучето Арнолд, но не успя да стигне горния край на трапа. — Елате, трябва да ни извадите оттук. Ние ще ви помогнем!

Господин Холт изсумтя.

— Вие ни забъркахте в цялата тази работа. Пък и сте мъници, не можете да се биете.

— Татко — намеси се Рейгън. — Дали да не...

— Млъквай, сестричке — изръмжа Хамилтън. — Сами ще се оправим.

— Рейгън! — изкрещя Дан. — Хайде! Кажи им да ни измъкнат оттук.

Тя само склочи вежди и впери очи в земята.

Дан погледна отчаян Ейми.

— Трябва да направиш нещо. Кажи им, че можеш да разбереш какво пише в книгата.

Но думите не искаха да излязат от устата ѝ. Ейми вече имаше чувството, че е залята с бетон. Брат ѝ имаше нужда от нея. Тя беше длъжна да каже нещо. А ето че стоеше вцепенена и безпомощна и се мразеше, че е толкова уплашена.

— *Ееей!* — изкрещя Дан. — Ейми знае какво означава ключът. Ще ви каже, ако ни извадите оттук.

Господин Холт се смръщи. Ейми беше сигурна, че той няма да се хване. И те с Дан ще си останат за вечни времена тук, затрупани с бетон. В следващия миг обаче господин Холт съблече износеното си яке и както го държеше от едната страна, пусна края му в трапа.

— Хващайте се за ръкава.

След броени секунди Ейми и Дан вече бяха извън дупката. И наистина, изходът на гробището беше препречен от бетоновоз. Край оградата се бяха наредили шестима здравеняци в работни облекла и каски и размахваха лопати, като че се готвеха за бой.

— И така, отбор — провикна се въодушевено господин Холт. — Дайте да им покажем как се правят тия работи в стила на Холт!

Цялото семейство се юрна напред. Господин Холт сграбчи лопатата на първия бабаит и я завъртя така, че здравенякът, който още я стискаше, се удари отстрани в бетоновоза. *Тряяяс!* Момичетата Мадисън и Рейгън се врязаха с такава сила във втория здравеняк, че той прелетя над улицата, счупи витрината на една цветарница и хлътна вътре. Арнолд захапа третия главорез за крака и впи в него железни зъби. Мери-Тод и Хамилтън затиснаха четвъртия до улея отзад на бетоновоза. Той удари с главата си една ръчка и по цялата улица се плисна бетон.

За съжаление оставаха още двама здравеняци, които се втурнаха право към Ейми и Дан. От страх на гърлото на Ейми заседна буца. Тя позна мъжете по лицата — бяха охранителите в бастиона на Лусиан. Още преди да е започнала да умува какво да правят, Дан отвори ципа на раницата и извади мигащото сребърно кълбо.

— Недей, Дан — опита се да го спре сестра му. — Не можеш да...

Но той го направи.

Колкото и да обичаше бейзбола, беше най-вързаният питчър на земята. Кълбото прелетя точно покрай двамата бабаити, които се бяха устремили към тях, и се пръсна с ослепителна жълта светкавица в краката на господин Холт. Чу се гръм, сякаш някой е строшил на парчета с парен чук най-големия тъпан на света. Погледът на Ейми се преплете. Когато се окопоти, видя, че цялото семейство Холт и здравеняците, с които те се биеха, са се проснали в безсъзнание на

земята — че са повалени всички без двамата главорези, към които Дан се е целел. Те бяха само зашеметени, едва се държаха на крака и тръскаха глави.

Ейми се извърна ужасена към брат си.

— Какво *направи*?

Дан стоеше изненадан.

— Е, хвърлих една зашеметяваща граната. Като онази в музея. Повалих ги.

Двамата здравеняци, които още бяха на крака, примигаха няколко пъти, после отново насочиха вниманието си към Дан и Ейми. Не изглеждаха особено щастливи.

— Да бягаме!

Дан затегли Ейми зад гробницата, но там нямаше къде да отидат — натъкнаха се на поредната ограда, на няколко метра от която имаше сграда, тухлени стени с височина десетина метра.

Въпреки това те се покатериха отчаяно на оградата. Фланелката на Ейми се закачи в горния край, но Дан я издърпа и я освободи. Двамата се притиснаха до задната стена. Улица нямаше. Нито изход. Бяха хванати като в капан. Поне да имаха някакво оръжие... и внезапно Ейми разбра, че мозъкът ѝ вече не е вцепенен от страх. От взрива тя беше дошла на себе си. Знаеше какво да правят.

— Батерията на Франклин, Дан!

— Тя пък за какво ни е?

Сестра му отвори рязко раницата и извади батерията. Двамата здравеняци се приближаваха предпазливо — сигурно се питаха дали Дан има още гранати. Ейми размота медните жици на батерията и се увери, че краищата са оголени.

— Дано има заряд.

— Какво правиш? — попита брат ѝ.

— Франклин го е вършел за забавление — обясни тя. — За да стряска приятелите си. Ако има достатъчно течност...

Мъжете вече бяха при оградата. Единият изръмжа нещо на френски. Прозвуча като заповед да се предадат. Ейми поклати глава.

Главорезите започнаха да се качват и момичето скочи напред. Допря жиците до оградата и мъжете изпискаха изненадани. От металните пръчки се разлетяха сини искри. От ръцете на здравеняците

се изви пушек и зашеметени, те паднаха назад. Ейми хвърли долу батерията.

— Ела! — извика тя.

В миг двамата с Дан се прехвърлиха през оградата. Излязоха на бегот от гробището, като подминаха семейство Холт и главорезите, които лежах в безсъзнание, и преобърнатия бетоновоз.

Ейми се почувства гузна, задето зарязва семейство Холт да лежи в несвяст, но нямаха избор.

Не спряха да тичат чак докато стигнаха средата на моста Луи-Филип. Ейми се приведе, за да си поеме въздух. Най-последно бяха в безопасност. Бяха се измъкнали невредими от капана.

Но щом се обърна, Ейми видя нещо, което я уплаши повече и от гробището. На стотина метра от мястото, откъдето бяха дошли, в сянката в долния край на моста стоеше висок мъж с побеляла коса и в черно палто.

И Ейми беше сигурна, че той ги наблюдава.

ГЛАВА 15

Дан си мислеше, че Нели ще ги убие. Никога до момента не беше виждал лицето ѝ в този оттенък на червеното.

— Направили сте какво? — Тя сновеше напред-назад из хотелската стая. — Казахте — два часа. *Два часа*. Стоях пред хотела цяла вечност, а вас все ви няма и няма. Не се обадохте. Мислех ви за мъртви.

Тя разклати за по-убедително айпода и свободните краища на слушалките заподскачаха.

— Телефонът ни не работеше — заоправдава се Ейми.

— Отклонихме се — допълни Дан. — Заради зашеметяващата граната, бетоновоза и батерията. И заради една франзела.

Той беше сигурен, че това обхваща всички важни подробности, но Нели го изгледа неразбиращо.

— Започни отначало — подкани тя. — И без лъжи.

Сигурно защото беше капнал от умора и не му се лъжеше, но Дан ѝ разказа всичко — дори за трийсет и деветте ключа, а Ейми допълваше, ако той забравеше нещо.

— Значи сте се разминали на косъм със смъртта — пророни уплашена Нели. — Ония негодници са се канели да ви залееят с бетон.

— Да, с малко бетон — потвърди Дан.

— Какво пишеше върху плочата? — попита Нели.

Дан не знаеше френски, но беше запаметил визуално думите върху мраморната плоча. Повтори ги на Нели.

— „Тук почиват Ейми и Дан Кахил — преведе тя, — които си пъхаха носа в чуждите работи“.

— За всичко е виновна Ирина Спаска! — отсече момчето. — Тя ни примами да отидем там. Всичко беше нагласено.

— А ние не можем да ти платим — добави нещастна Ейми. — Парите няма да ни стигнат и за билети за връщане. Аз... Наистина съжалявам, Нели.

Нели стоеше като закована. Днес седефените ѝ сенки бяха червени и от това очите ѝ изглеждаха още по-гневни. Тя беше кръстосала ръце върху фланелката си с картинка на крещящ пънкар. Изглеждаше си страшна. Точно тогава Нели сграбчи Ейми и Дан и ги притисна яростно до себе си. Приклегна, за да ги гледа в очите.

— В мастър картата ми е останал малко кредит. Все ще се оправим.

— Значи... — рече объркан Дан — няма да ни убиеш?

— Ще ви помогна, глупчо — отвърна Нели и разклати леко раменете му. — Няма да допусна и косъм да падне от главата ви, все пак съм ви бавачка.

— Гувернантка — поправи я момчето.

— Все тая! А сега да поспим. Утре ще им разкажем играта на някои хора.

* * *

„Мезон де Гардон“ нямаше нищо общо с градини. „Gardons“ явно означаваше „хлебарки“^[1]. Дан го разбра, защото Нели му каза и защото цяла нощ той чуваше по пода някакво дращене. Съжали, че Саладин не е с тях. Котаракът щеше да се позабавлява добре, докато се прави на трапер.

Сутринта всички бяха със зачервени очи, но въпреки това се изкъпаха и се преоблякоха. Нели донесе от кафенето на ъгъла кафе за себе си, мляко с какао за Дан и Ейми и *rain au chocolat*^[2] за всички. Дан отсъди, че никоя държава, която закусва шоколад, не може да е чак толкова лоша.

— И така — подхвана той, — днес мога ли да взема още малко гранати?

— Не! — отвърна Ейми. — Дан, извади късмет, че онази беше само зашеметяваща. Можеше да изтребиш до крак семейство Холт.

— И това нямаше да е хубаво, защото...

— Стига сте издребнявали — намеси се Нели. — Важното е, че сте живи и здрави.

Ейми отхапа от кроасана. Тази сутрин изглеждаше бледа. Косата ѝ приличаше на разбъркано валмо.

— Дан, извинявай за снощи... Изпаднах в паника. За малко да ни убият заради мен.

Дан беше забравил тази част. Тогава ѝ се ядоса, но му беше трудно да ѝ се сърди, когато тя изглеждаше толкова нещастна и се извиняваше. Пък и беше направила онова страхотно нещо с батерията, което донякъде я оневиняваше, задето се е уплашила.

— Не се притеснявай — каза той.

— Но ако се случи отново...

— Ей, ако допуснем Ирина да ни примами още веднъж в някой капан, значи сме по-тъпи и от семейство Холт.

Това не успокои особено сестра му.

— Едно не проумявам — мъжа в черно. Защо беше там снощи? И щом семейство Холт са подпалили пожара в къщата на Грейс и са заложили бомбата в музея...

— Какво е търсел мъжът в черно и на двете места — довърши вместо нея Дан. — И защо у Ирина имаше негова снимка?

Очакваше Ейми пак да каже някое от дежурните си „О, миналата година писах доклад за това“, но тя само продължи да се мръщи на закуската.

— Дали да не помислите къде да отидем сега? — посъветва ги Нели.

Ейми си пое дълбоко въздух.

— Май знам къде да отидем. Мога ли да използвам лаптопа ти, Дан?

Брат ѝ я изгледа невярващо, защото тя не обичаше компютрите. Но накрая го донесе и Ейми се зае да търси нещо в интернет. Само след секунда направи физиономия и обърна екрана към тях. Върху него стоеше изображение на купчина кости в тъмно каменно помещение.

— Досещах се от известно време, но се надявах да греша, защото е доста опасно — обясни Ейми. — „Лабиринтът с костите“. Ето какво пишеше в бележката на мама в „Алманаха на бедния Ричард“. Налага се да огледаме катакомбите.

— Защо се нарича „като гамбите“? — попита Дан.

Смяташе, че въпросът му е съвсем уместен, но Ейми го изгледа сякаш казваше „Може ли да си толкова тъп!“.

— Катакомбите представляват подземен лабиринт — продължи тя. — Казах ти, под Париж има множество пещери и проходи, нали така? Още от римско време вадят от земята варовика, с който строят града, и така се е образувала плетеница от празни пространства. Някои са просто трапове като онзи, в който паднахме снощи.

— А други представляват плетеница от тунели — допълни Нели. — Да, помня, че съм чувала нещо такова. И те са пълни с кости, нали?

— Искам стая, украсена с кости — заяви Дан. — Откъде са ги взели?

— От гробищата — отговори сестра му. — През осемнайсети век гробищата са препълнени и парижани решават да извадят от пръстта тонове погребани тела — всичките кости — и да ги преместят в катакомбите. Важното в случая е... погледнете датите. Виждате ли кога са започнали да местят костите в катакомбите?

Дан присви очи срещу екрана. Не разбираше за какво му говори Ейми.

— Рождения ми ден ли?

— Не, глупчо. *Погледни*. 1785 година. Обявяват официалното откриване чак една година след това, но замислят преместването на костите и започват да го осъществяват още през 1785 година. Това е и последната година, когато Бенджамин Франклин е бил в Париж.

— Леле! Искаш да кажеш, че...

— Той е скрил там долу нещо.

Стана толкова тихо, че Дан чу как хлебарките притичват в дрешника.

— И така — рече Нели, — трябва да се спуснем под земята, в лабиринт, пълен с кости, и да намерим... каквото там е скрито.

— С тази малка подробност, че катакомбите са огромни — кимна Ейми. — Не знаем къде да търсим. Единственото, което се сещам, е, че има един вход за граждани. Тук пише, че е срещу метростанция „Данфер-Рошро“, в Четиринайсети район.

— Но ако това е единственият вход, достъпен за всички, другите отбори също могат да тръгнат натам — отбеляза Дан. — Всеки краде от останалите алманаха. Накрая все ще се досетят къде е Лабиринтът с костите, ако вече не са го направили.

— Аз нямам нищо против — каза Нели и махна с ръка трохите и шоколада по фланелката си. — Да вървим и да се запознаем със

семејството ви.

* * *

Днес раницата на Дан беше много по-лека, но преди да тръгнат, той се увери, че снимката на майка му и на баща му е на сигурно в страничниот джоб. Те си бяха точно където ги беше оставил: в найлоновиот калъф от фотоалбума, и се усмихваха от планинскиот врвх, все едно казваха, че не са имали нищо против да се посместят, за да се поберат и батеријата на Франклин, и гранатата.

Дан се запита дали са щели да се гордеат, че предната вечер се е измъкнал од трапа, или како Ејми са щели да му се скарат, зашто се е изложил на опасност: „За малко да се пребиеш“, дрън-дрън-дрън. Реши, че са щели да го посрещнат многу по-спокойно. Сигурно са изживели куп опасни приклученија. Може би, преди да изгори кџцата им, и во неа е имало цџл арсенал.

— Дан! — повика го Ејми. — Излизай од тоалетната и да вџрвим!

— Идвам, идвам — отвџрна тој. Погледна още веднџж родителите си. — Благодаря ти, мамо, за бележката за Лабиринта с костите. Няма да те подведеа!

Момчето пџхна снимката обратно во раницата и отиде при Ејми и Нели.

* * *

Бяха излезли од метростаница „Данфер-Рошро“ само преди две минути, кога то зџрнаха чичо Алистџр. Беше трудно да не го забележат с черешовочервениот костюм, с жџлтата како канарче широка вратоврџзка и с бастуна с диамантен врвх, којто тој размахваше во едната рџка. Старецџт трџгна бавно кџм тях, како се усмихна и разпери рџце. Шом се приближи, Дан видя, че едното му око е насинено.

— Скџпи деца!

Нели го млатна с раницата си од страни по главата.

— Ау! — Чичо Алистџр се сви и прикри с шепа здравото си око.

— Нели! — извика Ейми.

— Извинявай — промърмори Нели. — Помислих си, че е от лошите.

— Той е от лошите — съгласи се Дан.

— Не, не — опита се да се усмихне Алистър, но единственото, което успя да направи, бе да се смръщи и да примига. Дан реши, че след този удар и другото му око ще посинее. — Много ви моля, деца, повярвайте ми, аз *не* съм ви враг!

— Открадна ни книгата — напомни му Дан — и ни остави, защото реши, че сме умрели.

— Признавам си, деца. Помислих, че сте загинали в пожара. Самият аз едва се измъкнах. За щастие намерих резе, с което се отваряше вратата. Виках ви, но вие явно бяхте намерили друг изход. Да, взех алманаха. Не можех да го оставя там. Признавам си, щом излязох навън, изпаднах в паника. Опасявах се, че враговете ни още се навъртат наоколо или че ще обвинят мен за ужасния пожар. Затова избягах. Простете ми.

Намръщеното лице на Ейми поомекна, но Дан изобщо не вярваше на този тип.

— Той лъже! — извика момчето. — „Не се доверявайте на никого“, забрави ли?

— Да го ударя ли още веднъж? — попита Нели.

Чичо Алистър трепна.

— Много ви моля, изслушайте ме. Входът за катакомбите е ей там — посочи той отсрещния тротоар, където имаше обикновена сграда с черна фасада.

Над вратата с бели букви пишеше ENTREE DES CATACOMBES.

Улицата отпред изглеждаше като всички останали: къщи, жилищни блокове, пешеходци, тръгнали на работа. Беше трудно да повярваш, че точно отдолу има лабиринт с мъртъвци.

— Трябва да поговоря с вас, преди да слезете — настоя Алистър. — Единственото, което искам, е да ми дадете десет минути. Вие сте в голяма опасност.

— В голяма *опасност* сме били — промърмори Дан. — Това сигурно е шега?

— Дан... — хвана го Ейми за ръката. — Може би не е зле да го изслушаме. Десет минути. Какво толкова ще изгубим?

Дан се сети за много неща, които могат да изгубят, но Алистър се усмихна.

— Благодаря ти, скъпа. Ето тук има едно кафене. Дали да не отидем в него?

* * *

Черпеше Алистър, затова Дан си поръча ранен обяд: сандвич с пуешко и сирене, чипс и голяма кока-кола, която, кой знае защо, му донесоха в стъклена чаша и без лед. Нели разговаря дълго-дълго на френски със сервитьора и си поръча някакъв екзотичен специалитет. Сервитьорът явно беше възхитен от избора ѝ, но когато ѝ донесе яденето, Дан така и не разбра какво е. Приличаше на парчета гума с чесново масло.

Алистър обясни с тъжен глас как семейство Холт са му устроили засада пред летище „Дьо Гол“ и са му отнели „Алманаха на бедния Ричард“.

— Тия диваци ме удариха по лицето и ми пукнаха едно ребро. Наистина съм прекалено стар за такива неща.

Той се пипна по насинените очи.

— Но... но защо всеки се опитва да убие другите заради тази книга? — попита Ейми. — Толкова ли няма други начини да се намери ключът. Като невидимото съобщение, което открихме във Филадельфия...

— Ейми! — спря я Дан. — Ти не можеш ли да пазиш тайна?

— Не се притеснявай, момчето ми — успокои го Алистър. — Ти, Ейми, си права, разбира се. До следващия ключ може да се стигне по много пътища. Така например открих съобщение, закодирано в прочут портрет от... Вижте сами.

Чичо Алистър бръкна в сакото си и извади лист хартия. Разгъна го — беше цветно копие на картина. На нея Бенджамин Франклин беше изобразен като старец в развята червена мантия — седеше в гръмотевична буря, което беше доста тъпо. Около него пърхаха цяла тълпа ангелчета: две в краката му, които изработваха батерии, и още три зад него, които държаха хвърчило с ключ на връвта. От ключа до вдигнатата ръка на Бенджамин Франклин се гънеше мълния. Той не

изглеждаше особено разстроен от това. Дългата му бяла коса беше развята и разрошена — може би Бенджамин беше свикнал да го удря мълния.

— Изключено е да е станало така — отсече Дан. — С тия ангели и всичко останало.

— Не е станало така, Дан — съгласи се Алистър. — Това е само символ. Художникът Бенджамин Уест е искал да изобрази Франклин като герой, който е привлякъл от небето светкавица. Но тук има повече символизъм, отколкото си мислех в началото — знаци, прикрити толкова добре, че само човек от рода Кахил може да ги открие. Погледнете коляното на Франклин.

Дан не видя нищо друго, освен коляно, но Ейми ахна.

— Очертанията върху плата!

Дан присви очи и разбра какво има предвид сестра му. Част от коляното на Франклин беше нарисувана в по-светъл оттенък на червеното, но това не беше случайно петно. Беше силует, който Дан беше виждал многократно.

— Леле! — възкликна той. — Гербът на Лусиан.

Нели също присви очи.

— Какво? Прилича ми на оня женски силует, който слагат върху калниците.

— Не, това са две змии около меч — уточни Ейми. — Повярвай ми — ако някога си виждала герба на Лусиан, веднага ще го познаеш.

— Има и друго — продължи Алистър. — Погледнете хартията, която Франклин държи. Обърнете я. Ето тук — нанесено е с бяла боя и почти не се чете.

Ако Алистър не беше споменал, Дан за нищо на света нямаше да забележи, но когато се взря отблизо, видя бледата сянка на думи върху документа в ръката на Франклин.

— Париж — прочете той. — 1785 година.

— Точно така, момчето ми: картина, на която Франклин е изобразен с ключ, с герба на рода Кахил и с думите „Париж, 1785 година“. Важен намек.

— Лично аз никога не бих го открила — призна си изумена Ейми.

— Както каза и ти самата, скъпа — продължи Алистър, — има много възможни намеци, всички водещи по пътя към втория ключ. За

съжаление представителите на рода Кахил по-скоро ще се опълчат един срещу друг, ще крадат информация и ще си пречат, само и само някой да не напредне... — Той се намести и се смръщи. — Както свидетелстват пукнатото ми ребро и насинените очи.

— Но кой изобщо е укрil всички тези намеци? — попита настойчиво Ейми. — Франклин ли?

Алистър отпи от еспресото.

— Не знам, скъпа. Ако трябва да изкажа някакво предположение, според мен това е нещо като миш-маш, общо усилие на мнозина от рода Кахил през вековете. Скъпата стара Грейс явно ги е обединила, макар и да не знам как и защо. Каквото и да е съкровището, което ни чака в края, най-великите умове в рода Кахил са хвърлили доста труд да го скрият. Или, както в случая с Бенджамин Франклин, някои са се опитвали да ни *насочат* към него. Предполагам, че ще разберем със сигурност едва след като намерим съкровището.

— Да го намерим ли? В множествено число? — учуди се Дан.

— И досега съм убеден, че трябва да се обединим в съюз — отвърна Алистър.

— Ъхъ — поклати Нели глава. — Не му вярвайте на тоя, деца. Прекалено мазен е.

— Значи си специалистка по това кой е мазен и кой не е, така ли, бавачке? — засмя се Алистър.

— Гувернантка — поправи го Нели.

На Алистър явно му се искаше да пусне още някоя шега по неин адрес. Но погледна смъртоносната й раница и очевидно се отказа.

— Деца, важното в случая е: нашите съперници са решили, че именно вие сте отборът, който трябва да бъде отстранен.

— Но защо точно ние? — учуди се Ейми.

Алистър сви рамене.

— Дотук водите в играта. Изплъзнахте се от всички капани. Винаги сте били любимци на Грейс. — Очите му блесяха като на прегладнял човек, който е видял „Биг Мак“. — Дайте да не си кривим душата, а? Всички сме убедени, че Грейс ви е дала вътрешна информация. Няма как да не ви е дала. Кажете ми каква е и аз мога да ви помогна.

Дан стисна юмруци. Спомни си видеозаписа с Грейс и колко изумен е бил той, когато баба му е обявила надпреварата. Грейс

наистина е *трябвало* да им даде вътрешна информация. Ако ги е обичала, не е *трябвало* да ги оставя на тъмно. Другите отбори ги бяха взели на мушка, понеже ги смятаха за любимци на Грейс. Тя обаче явно не ги беше обичала чак толкова. Те бяха един от многото отбори в голямата жестока игра, която Грейс беше измислила. Колкото повече Дан си мислеше за това, толкова по-предаден се чувстваше. Той погледна нефритената огърлица около врата на Ейми. Идеше му да я дръпне и да я запокити. Очите му запариха.

— Нямаме вътрешна информация — каза, заеквайки, Дан.

— Я стига, момчето ми — отвърна Алистър. — Вие сте в опасност. Мога да ви защитя. Можем да претърсим заедно катакомбите.

— Ще търсим сами — отсече Дан.

— Както желаете, момчето ми. Но знай: катакомбите са огромни. Има километри проходи. Повечето дори не са нанесени върху картата. Нищо чудно да се изгубите там долу. Те се охраняват от специални полицаи, които пазят да не проникват нарушители. Някои отходите са наводнени. Други от време на време се срутват. Търсенето на ключа на Франклин в катакомбите ще бъде опасно и безполезно, освен ако... — Той се наведе напред и вдигна вежди. — Освен ако не знаете нещо, което не сте ми казали. В полето на алманаха имаше бележка. В нея се споменаваха координати в квадрат. Не знаете ли случайно какъв е този квадрат?

— И да знаехме, нямаше да ти кажем — отвърна Дан.

Ейми докосна нефритената огърлица около врата си.

— Извинявай, чичо Алистър.

— Ясно — рече той и се облегна. — Възхищавам се на духа ви. Но какво ще кажете, дали... дали да не разменим информация? Сигурен съм, и досега се чудите за бележките, които е оставила майка ви. Аз познавах родителите ви. Мога да ви обясня някои неща.

На Дан му се стори, че въздухът е станал на стъкло. Страхуваше се да помръдне — да не би да се пореже.

— Какво?

Алистър се усмихна, сякаш знаеше, че те са се хванали на въдицата.

— Например защо майка ви се е интересувала от ключовете. И с какво всъщност се е прехранвал баща ви.

— Той е преподавал математика — намеси се Ейми.

— Ммм. — Алистър се хилеше толкова дразнещо, че Дан се изкуши да каже на Нели да го фрасне още веднъж с раницата. — Може би искате да знаете в каква нощ са загинали?

Сандвичът с пуешко и сирене се обърна в стомаха на Дан.

— Какво знаеш за това?

— Преди много години майка ви... — Най-неочаквано Алистър замълча. Впери поглед в нещо на отсрещния тротоар. — Налага се да продължим по-късно, деца. Според мен трябва да потърсите сами в катакомбите. За да ви покажа колко добре се отнасям към вас, ще поостана тук.

— В смисъл? — попита настойчиво Дан.

Алистър посочи с бастуна. На стотина метра от тях Иън и Натали Кабра си проправяха път през тълпата и бързаха към входа на катакомбите.

— Ще ги задържа възможно най-дълго — обеща Алистър. — А сега слизайте бързо под земята!

[1] Всъщност френската дума означава „рибка червеноперка“. — Б.пр. ↑

[2] Кифли с шоколад (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Ейми мразеше тълпите, но не се притесняваше от мисълта, че ще се озове сред седем милиона мъртъвци.

Тримата с Нели и Дан забързаха надолу по металната стълба. Озоваха се във варовиков проход с метални тръби горе и с мъждиво електрическо осветление. Топлият въздух миришеше на плесен и на мокър камък.

— Само един изход, малките — каза притеснена Нели. — Ако останем тук долу...

— След малко тунелът ще се раздели — успокои я Ейми, като се постара да звучи по-бодро, отколкото се чувстваше.

Каменните стени бяха нашарени с надписи. Някои явно бяха нови, други — отколешни. Върху мраморната плоча точно над главите им пишеше нещо.

— Спрете, смъртни — преведе Нели. — Това е империята на смъртта.

— Много весело, няма що — промърмори Дан.

Продължиха да вървят. Под краката на Ейми имаше хлъзгав чакъл. Тя още си мислеше за чичо Алистър. Дали той наистина знаеше нещо за родителите им, или само ги манипулираше? Тя се опита да не умува за това.

— Къде са костите? — попита Дан, но в следващия момент те завиха зад един ъгъл, влязоха в голямо помещение и момчето ахна.

Това беше най-страшното място, което Ейми беше виждала някога. При стените бяха струпани човешки кости — бяха подредени като съчки за огън и от пода стигаха до над главата на момичето. Останките бяха жълти и кафяви: главно пищяли и бедрени кости, но и черепи, които надзъртаха тук-там като кръпки по завивка. Върху всяка редица кости бяха наредени черепи.

Ейми вървеше мълчаливо и уплашено. Второто помещение беше същото, както предишното: стени, покрити с плесен тленни останки.

Слабата светлина хвърляше върху мъртъвците зловещи сенки, от които празните им очни ябълки изглеждаха още по-страховити.

— Изглежда, тук има хиляди — успя да промълви Нели.

— Милиони — поправи я Ейми. — Това е само малка част.

— Изровили са от земята всички тези хора? — изуми се Дан. — Кой се е хванал на такава работа?

Ейми не знаеше, но се учуди, че в купчините бедрени кости работниците са направили фигурки с черепите: диагонали, ивици, рисунки, които ще получиш, ако съединиш точките. Беше почти красиво по някакъв зловец, ужасен начин.

В третото помещение се натъкнаха на каменен олтар с незапалени свещи.

— Трябва да намерим най-старата част — отсъди Ейми. — Тези кости са прекалено нови. Вижте надписа. От 1804 година са.

Тя ги поведе нататък. Докато вървяха, празните очни кухни на мъртъвците сякаш ги наблюдаваха.

— Страхотни са — реши Дан. — Не може ли...

— Не, Дан — прекъсна го сестра му. — Не можеш да събираш човешки кости.

— Аууу.

Нели промърмори нещо, което прозвуча като молитва на испански.

— За какво му е било на Бенджамин Франклин да слиза тук?

— Той е бил учен — обясни Ейми, като продължи да върви и да чете табелите. — Обичал е обществените проекти. Това вероятно го е очаровало.

— Милиони мъртъвци — отбеляза Нели. — Наистина очарователно, няма що.

Завиха по тесен коридор и се озоваха пред метална врата. Ейми разтръска пръчките. Вратата се отвори със скърцане, сякаш не е била използвана от векове.

— Сигурна ли си, че се налага да слизаме там? — попита Нели.

Ейми кимна. Датите ставаха все по-стари. По тавана горе вече нямаше метални тръби, което означаваше, че няма и електрическо осветление.

— Някой да има фенерче? — попита тя.

— Аз имам — обади се Нели. — На ключодържателя.

Извади ключовете и ги подаде на Ейми. Заедно с тях беше закачено и фенерче. Беше слабо, но беше по-добро от нищо. Продължиха да вървят. След стотина метра се озоваха в тясно помещение само с още един изход.

Ейми освети с фенерчето стара табела, обрамчена със скелети.

— Пише 1785 година! Това явно са първите кости, положени тук.

Стената, която гледаха, беше в лошо състояние. Костите бяха кафяви и изронени, някои се бяха разпилели по пода. Черепите отгоре бяха натрошени, макар че онези от тях, които бяха вградени в стената, изглеждаха непокътнати. Бяха сложени така, че да образуват квадрат — нищо вълнуващо.

— Претърсете наоколо — каза Ейми. — Трябва да е някъде тук.

Дан пхна ръце в някои от пролуките в стената от кости. Нели провери черепите отгоре. Ейми надзърна с фенерчето в очните кухни на черепите, но не видя нищо.

— Безнадеждно е — каза тя накрая. — И да е имало нещо тук, някой от другите отбори явно го е взел.

Дан се почеса по главата. После почеса и един от черепите.

— Защо са номерирани?

На Ейми не ѝ беше до игри.

— Какви номера?

— Тук, по челата. — Дан почука с пръст по един от черепите. — Този тук е бил номер три. Да не са били футболен отбор?

Ейми се приближи и се надвеси. Дан беше прав. Римската цифра III беше много бледа, но беше издълбана сякаш с нож върху челото на черепа.

Тя огледа и черепа отдолу. XIX. Квадрат. Черепи с цифри по тях.

— Проверете ги всичките. Бързо!

Не им отне много време. В купчината кости бяха вместени шестнайсет черепа, разположени в четири редици и четири колони. Три от черепите бяха без цифри. Останалите бяха номерирани. Изглеждаха така:

Ейми я побиха ледени тръпки.

— Координати в квадрат. Вълшебен квадрат!

— Какво? — попита Дан. — Какъв вълшебен?

— Дан, можеш ли да запомниш цифрите и как са разположени?

— Вече го направих.

— Трябва да се махнем оттук и да намерим карта. Това е ключът... по-точно, ключът към истинския ключ, каквото и да е скрил Франклин.

— Чакай малко — отвърна Нели. — Франклин е надраскал върху черепите някакви цифри. Защо?

— Това е вълшебен квадрат — обясни Ейми. — Когато му е било скучно, Франклин е имал навика да си играе с числата. Например докато е седял във Филаделфийското събрание и не са му се слушали скучни речи, е измислял вълшебни квадрати — задачи, които сам си е решавал. Попълвал е липсващите числа. Отвесно и водоравно сборовете трябва да са еднакви.

— Нима твърдиш, че Бенджамин Франклин е измислил sudoku?
— рече невярващо Нели.

— Да, в известен смисъл. А това тук...

— Са координати — довърши вместо нея Дан. — Липсващият сбор показва къде се намира следващият ключ.

В помещението прокърнтяха ръкопляскания.

— Браво.

Ейми се обърна. На входа стояха Иън и Натали Кабра.

* * *

— Казвах ли ти аз, че ще се справят! — рече Иън на сестра си.

— А, сигурно — съгласи се Натали.

На Ейми ѝ стана неприятно, че дори под земята, в помещение, пълно с кости, Натали успява да изглежда неотразимо. Беше облечена в гащеризон от черно кадифе и макар и на 11 години, приличаше на двайсет и три годишна. Косата ѝ падаше свободно по раменете. Единственото във външния ѝ вид, което не съответстваше, беше мъничкият сребърен арбалет в ръката ѝ.

— Може би не е чак толкова страшно, че Ирина ни подведе.

— Вие! — изкрещя Дан. — Убедили сте Ирина да ни заложи капан на остров Сен Луи. Заради вас за малко да ни погребат под бетона.

— Жалко, че не се получи — отвърна Натали. — От вас щеше да стане хубава изтривалка на гробницата.

— Но... защо? — заекна Ейми.

— За да ви отстраним от надпреварата, разбира се — усмихна се Иън. — И да спечелим време, за да намерим това място. Трябваше да се убедим, че драгата ни братовчедка Ирина не се опитва да ни заблуди. Жалко, че не забелязах по-рано вълшебния квадрат. Благодаря ти, че ни помогна, Ейми. А сега бъдете така любезни да се отдръпнете, за да препишем цифрите и да си ходим.

Ейми си пое треперливо въздух.

— Няма.

— Виж колко е сладка, Натали — засмя се Иън. — Държи се така, сякаш има избор.

— Да — сбърчи носле сестра му. — Сладка е.

Ейми се изчерви. Иън и Натали Кабра знаеха как да я накарат да се почувства непохватна и глупава, но тя не можеше да допусне да вземат ключа. Грабна една бедрена кост.

— Само едно движение, и ще... ще съборя черепите. И няма да видите цифрите.

Заканата ѝ не прозвуча особено убедително дори на нея, но Иън пребледня.

— Хайде, без глупости, Ейми. Знам колко се притесняваш, но няма да ти направим нищо.

— Няма — потвърди Натали. Тя насочи арбалета към лицето на Ейми. — Според мен отрова номер шест ще свърши работа. Изобщо не е смъртоносна. Само ще те потопа в дълбок, много дълбок сън. Сигурна съм, че все някой ще те намери тук долу... някога.

Зад Иън и Натали изникна сянка. Като гръм от ясно небе в помещението нахълта чичо Алистър, който повали Натали на земята. Арбалетът ѝ отхвърча и Иън се спусна да го вземе.

— Бягайте! — извика Алистър.

Ейми не му възрази. Тримата с Нели и Дан изскочиха тичешком от другия изход и навлязоха още по-надълбоко в тъмните катакомби.

* * *

Тичаха сякаш с часове, не ги направляваше нищо, освен мъничкото фенерче. Завиха по един коридор и видяха, че пътят им е препречен от купчина натрошени камъни. Върнаха се и тръгнаха по друг проход, докато не се натъкнаха на мътна жълта вода, която го беше заляла. Не след дълго Ейми вече нямаше представа в каква посока вървят.

— Алистър спомена, че тук, долу, имало полиция — прошепна тя. — Дано някой полицай ни намери.

Но те не видяха никого. Малкото фенерче започна да се изтощава.

— Не — каза Ейми. — Не, не, не!

Продължиха нататък. Петнайсет, двавет метра и фенерчето угасна.

Ейми напипа ръката на Дан и я стисна силно.

— Не се притеснявайте, малките — рече Нели, но гласът ѝ трепереше. — Не можем да се лутаме вечно тук.

Ейми не виждаше изход. Катакомбите бяха дълги километри и много от разклоненията не бяха нанесени върху картите. Нямаше причина някой да дойде да ги търси.

— Дали да не извикаме за помощ? — предложи Дан.

— Няма смисъл — отвърна мрачно Ейми. — Съжалявам. Не исках всичко да завърши така.

— То не е завършило! — възрази Дан. — Ще вървим покрай някоя от стените, докато намерим друг изход. Можем да...

— Шшшт! — спря го Ейми.

— Казвах само, че...

— Наистина, Дан. Млъкни. Стори ми се, че чувам нещо.

В прохода беше тихо, само някъде в далечината капеше вода. Точно тогава Ейми отново чу отпред приглушен тътен.

— Влак? — попита Нели.

Ейми се поободри.

— Сигурно сме се приближили до станция на метрото. Елате!

Тя тръгна бавно, с протегнати напред ръце. Потрепери, когато докосна стена от кости, но продължи по коридора, който зави надясно. Малко по малко тътенът се усили. Ейми тръгна опипом наляво. Допря с ръката си метал.

— Врата! — извика тя. — Дан, тук има ключалка. Ела да видиш.

— Къде?

Тя го намери в тъмното и доближи ръцете му до ключалката. След броени секунди резето изскърца и се отвори и те бяха заслепени от електрическа светлина.

Трябваше да минат няколко мига, докато Ейми разбере какво вижда. Отворът приличаше по-скоро на прозорец, отколкото на врата: квадратна дупка на около метър и половина от земята, голяма колкото да пропълзят през нея, ако успееш да се качат дотам. Очите им бяха на равнището на метални жп релси върху дървени траверси. По чакъла притича нещо кафяво и космато.

Ейми подскочи като ужилена.

— Плъх!

Гризачът я изгледа равнодушно и продължи нататък.

— Това е железопътен коловоз — рече Дан. — Можем да се покатерим, да излезем и да...

Светлината стана по-силна. Целият тунел затъмна. Ейми се отдръпна рязко и си запуши ушите, за да не чува звука — като от цяло стадо динозаври. Покрай тях профуча влак с метални колела, превърнали се в размазано петно. Изсмука въздуха от прохода и изду дрехите и косата на Ейми по посока на отвора. После се скри точно толкова внезапно.

Когато беше сигурна, че гласът ѝ няма да я подведе, Ейми каза:

— Не можем да излезем оттам. Влаковете ще ни прегаят.

— Вижте — обади се Дан. — На около метър и половина има служебна стълба. Ще пропълзим до релсите, ще притичаме до стълбата и ще се качим на перона. Лесно!

— Не е чак толкова лесно. Ами ако мине друг влак?

— Можем да засечем времето — предложи Нели. — На айпода имам часовник.

Тя го извади от джоба си, но още преди да го е натиснала, с грохот покрай тях се стрелна друг влак.

От седефените сенки за очи лицето на Нели изглеждаше призрачно в слабата светлина.

— Няма и пет минути. Отгук явно минават експресни влакове. Трябва да побързаме.

— Точно така! — подкрепи я Дан и с лекота се покатери и се промуши през отвора.

— Дан! — извика Ейми.

Той се обърна, както беше приклепнал върху релсите.

— Идвайте де!

Замаяна, Ейми се остави Нели да я изтласка. С помощта на Дан изпълзя навън.

— А сега ми помогни с Нели! — каза Дан. — Но внимавай с жиците.

Ейми се вцепени.

На половин метър минаваше черният електрически кабел, който охраняваше влаковете. Ейми знаеше достатъчно за метрото, за да е наясно, че допре ли се до него, все едно ще усети хиляда батерии на Франклин. Помогна на Нели да се изтегли от отвора, през който тя едва се промуши. Изгубиха време. Релсите под тях съскаха и тракаха.

— Всичко е наред! — увери ги Нели и изгръска дрехите си. — Да вървим при стълбата!

Дан понечи да тръгне след тях, но когато се опита да се изправи, залитна, сякаш се беше закачил за нещо.

— Дан! — викна Ейми.

— Раницата — обясни той. — Заклецила се е...

Затегли я безпомощно. Едната презрамка някак си се беше закачила за металната релса, която после се беше преместила, и сега раницата не помръдваше.

— Остави я! — извика Ейми.

Нели вече беше при стълбата и им крещеше да побързат. Някои от пътниците по перона също ги бяха забелязали. Те викаха разтревожено на френски.

Дан изхлузи раницата от рамото си, но тя си остана закачена за релсата. Дръпна я и се опита да я отвори, ала не успя.

— Хайде! — изкрещя Нели.

Ейми долови как релсите под краката ѝ треперят леко.

— Дан! — замоли го тя. — Тая раница не е толкова важна!

— Мога да я изтегля. Само още секунда.

— Дан, недей. Не се занимавай с някаква си раница.

— Не иска да се отвори.

Другият край на тунела се освети. Нели беше точно над тях, горе на перона, и протягаше ръка. Много от пътниците правеха същото и ги молеха да се хванат.

— Ейми! — извика Нели. — Първо ти.

Тя не искаше да се качва, но си каза, че ако тръгне първа, Дан може би ще се вразуми. Вкопчи се в ръката на Нели и тя я издърпа от коловоза. Ейми веднага се обърна и протегна ръка на брат си.

— Много те моля, Дан — извика тя. — Хайде!

Пред тях изникнаха фаровете на влака. По тунела се понесе вятър. Земята се разтресе.

Дан дръпна още веднъж раницата, но тя не помръдваше. Момчето погледна влака и Ейми видя, че то плаче. Тя не разбираше защо.

— Хвани се за *ръката ми*, Дан!

Пресегна се възможно най-надалеч. Влакът се носеше устремно към тях. С вик на болка Дан се вкопчи в ръката на сестра си и със сила,

на каквато Ейми и не подозираше, че е способна, тя го издърпа от коловоза така, че двамата се свлякоха един върху друг.

Влакът профуча покрай тях. Когато звукът утихна, всички пътници по перона им се нахвърлиха — започнаха да им се карат на френски, а Нели се помъчи да им обясни и да се извини. На Ейми ѝ беше все едно какво казват. Беше притиснала до себе си брат си, който плачеше безутешно, както не беше плакал от малък.

Ейми погледна надолу към коловоза, но раницата я нямаше — силата на влака я беше отнесла в тунелите. Двамата седяха дълго така, Дан трепереше и бършеше очите си. Накрая пътниците изгубиха интерес към тях. Отдалечиха се, качиха се на други влакове и изчезнаха. Не дойде полиция. Много скоро на перона останаха само Нели, Ейми и Дан, които седнаха в един ъгъл като семейство бездомници.

— Дан — започна внимателно Ейми. — Какво имаше вътре? Какво беше сложил в раницата?

Той подсмръкна и си избърса носа.

— Нищо.

Това беше най-нескопосната лъжа, която сестра му беше чувала. Обикновено разбираше какво си мисли Дан само като го погледнеше в лицето, но сега той криеше мислите си от нея. Ейми разбра само, че е разстроен.

— Не се занимавай с това — каза Дан. — Нямаме време.

— Сигурен ли си...

— Казах ти вече, не се занимавай с това! Трябва да разчетем възлешния квадрат преди Иън и Натали Кабра, нали?

Колкото и неприятно да ѝ беше на Ейми, брат ѝ беше прав. Пък и се досещаше, че ако продължават да седят тук, ще дойдат полицаи, които ще започнат да ги разпитват. Тя погледна за последно коловоза, където Дан за малко да загине, и тъмния отвор, водещ към катакомбите. Още трепереше от страх, но вече бяха преживели какво ли не, за да се отказват.

— Да вървим тогава — подкани Ейми. — Трябва да намерим ключа към загадката.

* * *

Навън беше започнало да вали.

Докато намерят кафене, Дан като че ли се посъвзе — ако не друго, тримата се бяха разбрали безмълвно, че ще се държат така, сякаш не се е случило нищо. Седнаха под навеса — да изсъхнат, а Нели даде поръчката. На Ейми ѝ се струваше, че не може да хапне и залък, ала се оказа, че е по-гладна, отколкото предполага. Беше пет часът следобед. Бяха стояли дълго в катакомбите.

Ейми потрепери при мисълта за Иън, Натали и арбалета с отровните стрели. Надяваше се чичо Алистър да е добре. Още не му вярваше, но нямаше как да отрече, че ги е спасил в катакомбите. Представи си ужасена как старецът лежи сам-самичък, в безсъзнание в лабиринта.

Докато ядяха сандвичите със сирене бри и гъби, Дан рисуваше върху салфетката черепи и римски цифри.

— Дванайсет, пет, четиринайсет — каза той. — Това са липсващите числа.

Ейми не си направи труда да проверява математическите му умения. Брат ѝ винаги си решаваше задачите.

— Може би е адрес и градски район — предположи тя.

Нели изключи айпода.

— А адресът не се ли е променил за двеста години?

Ейми усети как я присвива под лъжичката. Нели вероятно беше права. По времето на Франклин районите в Париж едва ли са били същите. А улиците и адресите със сигурност се бяха променили и в такъв случай ключът към загадката на Франклин вече не им вършеше работа. Дали Грейс не ги беше пратила да търсят нещо, което беше неоткриваемо?

„Напълно възможно — произнесе изпълнен с горчилка глас вътре в нея. — Грейс не ви е обичала достатъчно, за да ви каже лично за търсенето. Ако Дан беше загинал на онзи коловоз, виновна щеше да бъде Грейс. Всъщност, не, не е вярно“, отсъди накрая Ейми.

Грейс сигурно е имала някаква причина. Числата сигурно се отнасяха за друго. Ейми се сецаше само за един начин да провери: да направи онова, което предприемаше всеки път щом се изправеше пред нерешима задача.

— Трябва да намерим библиотека.

* * *

Нели поговори със сервитьора на френски и той явно разбира какво търсят.

— Pas de probleme^[1] — каза той.

Нарисува върху чиста салфетка карта и написа името на метростанцията: Ecole Militaire.

— Трябва да побързаме — рече Нели. — Сервитьорът предупреди, че библиотеката затваря в шест.

След половин час, мокри до кости и все още миришеци на катакомбите, те отидоха в Американската библиотека в Париж.

— Чудесно — заяви Ейми.

Старата сграда беше с охранителна решетка от черни метални пръчки, но беше отворена. Ейми надзърна вътре и видя купчини книги и колкото щеш удобни места за четене.

— Защо тези тук ще ни помагат? — учуди се Дан. — Така де, нямаме дори карти за библиотеката.

Но Ейми вече се качваше по стъпалата. За пръв път от доста дни изглеждаше напълно уверена. Това беше нейният свят. Тя знаеше какво да прави.

Библиотекарите им се притекоха на помощ като войници, откликнали на боен зов. Ейми им обясни, че прави проучване за Бенджамин Франклин, и след броени минути тримата с Дан и Нели вече седяха на маса в заседателна зала и разглеждаха копия на свързани с него документи — библиотекарите им обясниха, че някои били много редки и ги имало само в Париж.

— Да, ето един много рядък списък на покупките — подметна Дан. — Леле!

Тъкмо се канеше да го махне настрана, когато Ейми го сграбчи за китката.

— Никога не се знае, Дан, кое е важно. По онова време не е имало много магазини. Ако човек е искал да си купи нещо, е пращал на магазинера поръчка, която после са му доставяли. Какво е купил Франклин?

Дан въздъхна.

— „Please to send the following: 3 — Treatise on Cyder Making by Cave; 2-Nelson on Government of Children, 8 vol., by Dodsley; 1 Qty. — Iron Solute; Letters from a Russian Officer...“^[2]

— Почакай — спря го Ейми. — „Разтворимо желязо“. Къде ли съм го чувала вече?

— Беше в онзи, другия списък — напомни ѝ без колебание Дан, — в едно от писмата, които видяхме във Филадельфия.

Ейми сбърчи чело.

— Но разтворимото желязо не е книга. В списъка има само книги, освен това желязо.

— Какво всъщност е „разтворимо желязо“? — попита Дан.

— О, аз знам — изтананика Нели. Вдигна ръце и затвори очи, сякаш си спомняше отговор на тест. — Това е нещо като химически разтвор, нали? Използват го при обработката на метали, в печатарството и за разни други неща.

— Откъде знаеш? — зяпна я учудена Ейми.

— Ей, миналия семестър записах химия. Помня, защото преподавателят обясняваше как се изработвали домашните потреби, издържащи на високи температури. Франклин вероятно е използвал разтворимото желязо за мастилото, когато е бил печатар.

— Страхотно — промърмори Дан. — С тази малка подробност, че това няма *никакво* значение! А сега можем ли да се върнем на координатите от вълшебния квадрат?

Ейми още усещаше как я гложди някаква мисъл, сякаш е пропуснала една от връзките, но продължи да разглежда листовете. Накрая разгъна огромен пожълтял документ, който се оказа старинна карта на Париж. Очите ѝ се разшириха.

— Ето. — Тя допря пръст на едно място върху картата. — Църква. „Свети Петър от Монмартър“. Точно там трябва да отидем.

— Откъде си толкова сигурна? — полюбопитства Нели.

— Цифрите образуват решетка. Виждате ли? — Тя посочи полетата. — Това е стара земемерна карта, изработена е от двама френски учени, граф Дьо Бюфон и от Тома-Франсоа д'Алибар. Чела съм за тях. Те първи изпробват теориите на Франклин за гръмоотводите. След като доказват, че от тях има полза, крал Луи XVI им заповядва да съставят план и да ги сложат на всички големи сгради в Париж. На тази църква с координати пет и дванайсет е сложен

четиринайсетият гръмоотвод. Франклин със сигурност е знаел за начинанието. Наистина се е гордеел, че французите са посрещнали с отворени обятия идеите му. Би трябвало да е в църквата. Обзалагам се на кутия френски шоколадови бонбони, че там ще намерим вход за катакомбите.

Дан явно не ѝ вярваше. Дъждът навън се беше засилил. Прозорците на библиотеката се разтресоха от гръмотевица.

— Ами ако Иън и Натали Кабра отидат първи?

— Трябва да се постареем това да не се случи — отвърна Ейми.
— Да вървим!

[1] Лесна работа (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Бъдете така любезен да ми пратите следното: 3 бр. „Трактат върху производството на ябълково вино“ на Кейв; 2 бр. „Нелсън за възпитанието на децата“, том 8 на Додсли; Известно количество разтворимо желязо; „Писмата на един руски войник...“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Дан се чувстваше като череп от катакомбите: кух отвътре.

Беше решен да не го показва. Стигаше му и че се е разплакал на перона. Но и досега се пресягаше към раницата, а нея я нямаше. Постоянно си мислеше за снимката на майка си и баща си, отнесена и загубена из тунелите в метрото. Може би беше разкъсана на парчета, но не беше изключено и родителите му да се усмихват в мрака в компанията единствено на плъховете. Дан искаше само едно: те да се гордеят с него. Сега не знаеше дали някога ще му простят.

Още валеше. По небето тътнеха гръмотевици. През няколко минути блясваха светкавици, които озаряваха Париж.

Ако Дан беше в по-добро настроение, сигурно щеше да поиска да разгледа Монмартър. Кварталът му изглеждаше страхотен. Беше разположен изцяло на хълм, а на билото му се издигаше огромна катедрала с бял купол, която сияеше в дъжда.

— Там ли отиваме? — попита Дан.

Ейми поклати глава.

— Това е базиликата „Сакре Кьор“. По-малката църква „Свети Петър“ е точно в подножието ѝ. Оттук не се вижда.

— Две църкви една до друга?

— Да.

— Защо Франклин не е избрал по-голямата и по-величествената?

Ейми сви рамене.

— Не е било в стила му. Обичал е изчистената архитектура. Сигурно му се е сторило забавно да предпочете обикновена малка църква, засенчена от голяма и величествена.

Дан не виждаше особена логика, но беше мокър и уморен и не му се спореше. Те се изкачваха по тесните улици и подминаваха нощни заведения, откъдето гърмеше музика, и неоновы надписи, които грееха на фона на мократа настилка.

— Някога и аз имах нощен живот — въздъхна Нели.

Докато се качваха към билото на хълма, Ейми им разказа какво знае за квартала и че тук навремето са живели прочути художници като Пикасо, Винсент ван Гог и Салвадор Дали.

Нели се загърна в дъждобрана.

— Майка ми ми е разказвала друго — защо се нарича Монмартър, или Хълма на великомъченика. Обясни ми, че на върха, точно където отиваме, е обезглавен свети Дени.

Това не звучеше като добра поличба. Дан се запита дали още пазят главата в църквата и дали главите на светците наистина са с ореол.

След няколко минути тримата вече стояха на кално гробище и гледаха тъмните очертания на „Свети Петър от Монмартър“. Църквата вероятно беше по-висока, отколкото изглеждаше, но заради бялата базилика, издигнала се на хълма отзад, им се струваше съвсем малка. Отляво имаше една-единствена квадратна камбанария с гръмоотвод и кръст отгоре. На Дан му се стори, че сградата изглежда разгневена и сърдита. Ако църквите можеха да се мръщят, тази очевидно би го направила.

— Как ще разберем къде да търсим? — полюбопитства той.

— При олтара ли? — попита обнадеждена Нели. — Поне няма да стоим на дъжда.

Буум! Над покривите прокънтя гръм. Блесна мълния и в този миг Дан видя нещо.

— Там — каза той. — Онзи надгробен камък.

— Дан, сега не е време за колекцията ти — започна да недоволства сестра му.

Но той изтича при мраморния надгробен камък. Ако не беше почитател на надгробните плочи, изобщо нямаше да го забележи. По него нямаше дати. Нямаше име. Най-напред Дан си помисли, че изсечената върху него фигура е ангел, но формата беше друга, фигурата беше разядена от стихииите, но той пак видя...

— Усукани змии — смая се Ейми. — Гербът на Лусиан. А там...

Тя приклепна и прокара пръсти по стрелата, издълбана в долния край на надгробния камък — стрела, сочеща към пръстта.

Ейми и Дан се спогледаха и кимнаха.

— О, нали се шегувате — намеси се Нели. — Само това оставаше, да...

— Да разкопаем гроба — довърши вместо нея Дан.

* * *

Отстри на църквата намериха барака с инструменти. Оттам взеха лопата, два градински бела и фенерче, което светеше. Не след дълго вече се бяха върнали на гробището и копаеха калта. Заради дъжда напредваха трудно. Бързо се изцапаха от глава до пети. Покрай това Дан се сети за доброто старо време, когато те с Ейми бяха съвсем малки. Устройваха си битки с кал и гувернантката пищеше от ужас, а после ги караше цяла вечер да се киснат във ваната със сапунени мехури, за да смъкнат мръсотията. Дан се съмняваше довчера Нели да ги сложи във вана със сапунена пяна.

Малко по малко дупката ставаше все по-дълбока. Пълнеше се с вода, но накрая лопатата на Дан удари на камък. Той разгреба калта и видя мраморна плоча с размери приблизително метър и двайсет на деветдесет сантиметра.

— Малка е, за да има отдолу ковчег — реши Ейми.

— Освен ако не е детски — предположи брат й. — Аз ще се побера.

— Не говори така, Дан!

Той избърса калта по лицето си, при което се накаля още повече.

— Има само един начин да разберем. — Дан пхна лопатата отстри на плочата и започна да я вдига. — Помогнете де.

Ейми отиде при него. Нели също намести края на бела в една пролука и с общи усилия те отместиха встрани плочата. Под нея имаше не гроб, а квадратна дупка. Надолу, към тъмните катакомби водеше стълба.

* * *

Веднага щом слязоха по стълбата, Дан освети с фенерчето помещението. Беше квадратно, издълбано във варовика, с проход отляво и отдясно. Нямаше купчини кости, а по стените бяха нарисувани излинали стенописи. В средата имаше богато украсена

каменна поставка с височина към деветдесет сантиметра. Отгоре беше сложена порцеланова ваза.

— Не я пипай! — предупреди Ейми. — Може да е капан.

Дан се приближи още малко до вазата.

— Украшена е с малки франклиновци.

Различи един Бенджамин Франклин с хвърчило по време на буря, друг с кожена шапка, трети с бастун, който размахваше над океана, все едно правеше фокус.

— Сувенирна ваза — обясни Ейми. — През осемнайсети век са правели такива вази, за да ознаменуват пристигането на Франклин в Париж.

— Хайде на бас на двацет долара, че вътре има нещо — предложи Дан.

— А, без тия — отсече Ейми.

— Вижте, вижте, хора — възкликна Нели.

Тя стоеше при стената в дъното. Дан отиде при нея и освети с фенерчето стенописа. Цветовете бяха избледнели, но той различи четири фигури: двама мъже и две жени, облечени в старовремски дрехи — дори не от времето на Франклин, а от Средновековието или Ренесанса например.

Бяха нарисувани много правдоподобно. Най-отляво имаше слаб, жесток на вид тъмнокос мъж. Държеше кинжал, който бе почти скрит в ръкава му. В краката му с избелели черни букви пишеше: „Л. Кахил“. До него стоеше млада жена с къса руса коса и умни очи. Държеше старинен уред с бронзови джаджи — нещо като устройство за навигация или часовник. Под кафявата ѝ рокля пишеше: „К. Кахил“. От дясната ѝ страна се виждаше едър като канара дебеловрат мъж с рунтави вежди.

Отстрани на хълбока му беше закачен меч. Стискаше юмруци и зъби, сякаш се канеше да удари глава в тухлена стена. Надписът гласеше: „Т. Кахил“. Накрая, най-вдясно беше нарисувана жена в златна рокля. Рижата ѝ коса беше сплетена на плитка, която беше праметната отстрани през рамото. Тя държеше малка арфа — като ирландските арфи, които Дан беше виждал по време на шествието в Деня на свети Патрик в Бостън. Надписът гласеше: „Дж. Кахил“.

Дан изпита твърде странното чувство, че и четиримата го гледат, и то ядосано, сякаш той току-що ги е прекъснал, докато са се карали...

но това си беше пълна глупост. Нима беше възможно да разбере такова нещо от някаква си рисунка?

— Кой са тези? — попита Нели.

Ейми докосна фигурата на Л. Кахил, мъжа с ножа.

— „Л“... като Лусиан?

— Да — потвърди Дан. И той не знаеше защо, но тутакси долови, че Ейми е права. Сякаш можеше да разчете израженията на нарисованите фигури, както понякога правеше с Ейми. — Кланът Лусиан. Този е бил пръв.

— И К. Кахил... — Ейми се приближи до жената с уреда. — „К“ може би е съкратено от „Катрина“ или „Катрин“? Като в клана Екатерина?

— Възможно е. — Дан погледна мъжа с меч. — „Т“ като „Томас“? Ей, този прилича на семейство Холт.

Рисунката на Т. Кахил сякаш го изгледа свирепо. Дан направо си го представи в лилав анцуг. После той насочи вниманието си към последната рисунка — жената с арфата.

— И... „Дж“ като „Джанъс“. Как мислиш, дали не се е казвала Джейн.

Ейми кимна.

— Не е изключено. Първата представителка на клана Джанъс. Виж, тя е с...

— С очите на Джона Уизард — продължи вместо нея брат ѝ.

Приликата беше изумителна.

— Тези четиримата — подхвана Ейми — явно са...

— Братя и сестри — довърши Дан.

Приличаха си не само в лице, но и като стойка и изражение. Дан се беше карал с Ейми толкова много, че веднага се досети: тези хора бяха роднини, които години наред се бяха дразнили един друг. Начинът, по който стояха, сякаш се познаваха прекрасно, но и се опитваха да се издушат помежду си.

— Между тях явно се е случило нещо — отсъди Ейми. — Нещо...

Очите ѝ се разшириха. Тя отиде при средата на стенописа и махна няколко паяжини между К. и Т. Кахил. Там на хоризонта бяха нарисувани малка, но ясна горяща къща и загърнатата в черно наметало тъмна фигура, която се отдалечаваше тичешком от нея.

— Пожар. — Ейми стисна нефритената огърлица. — Като къщата на Грейс. И като онова, което се е случило с родителите ни. Изобщо не сме се променили през всичките векове. И досега се опитваме да се унищожим взаимно.

Дан прокара пръсти по стенописа. Не знаеше защо, но беше сигурен, че Ейми е права. Просто го чувстваше дълбоко в себе си. Гледаше четирима роднини — родоначалниците на клановете в рода Кахил. Взря се в лицата им така, както разглеждаше снимката на майка си и баща си, и се запита на кого прилича най-много.

— Но какво се е случило? — учуди се Нели. — Какво е имало в онази къща?

Дан се извърна към каменната поставка.

— Не знам, но според мен е време да отворим вазата.

* * *

Дан предложи да го направи той. Ейми и Нели се дръпнаха встрани, докато той вдигаше бавно вазата от поставката. От нея не се разлетяха отровни стрели. От тавана не западаха шипове, нито се отвориха трапове със змии и Дан бе донякъде разочарован.

Тъкмо да вдигне капачето на вазата, когато Ейми го спря.

— Чакай.

Посочи долния край на поставката. Дан беше забелязал изображенията, но не беше се вгледал какво всъщност представляват.

— Какво е това... нотни листове ли? — попита той.

Сестра му кимна.

Върху камъка бяха изсечени ноти, петолиния и станси — сложна песен. Покрай тях Дан се сети за учителката си по пиано госпожа Харш, която миналата година се отказа да му дава уроци, след като той ѝ намаза черните клавиши с епоксидно лепило.

— Какво означава това? — попита момчето.

— Нямам представа — призна Ейми. — Франклин е обичал музиката...

— Може би е просто украса — предположи нетърпеливо Дан.

Вътре във вазата потракваше нещо и той изгаряше от нетърпение да я отвори. Сложи ръка върху капачето.

— Недей, Дан! — спря го сестра му.

Но той я отвори. Не се случи нищо страшно. Дан бръкна вътре и извади стъклен цилиндър с коркова тапа, увит в хартия.

— Какво е това? — попита Ейми.

— Течност — отговори Дан. — Стъкленица с нещо в нея.

Разгъна хартията и я хвърли встрани.

— Ей! — възмути се сестра му. — Може да е важно.

— Някаква си обвивка.

Тя я вдигна и я разгърна. Плъзна поглед по нея и я пъкна в джоба на ризата си. Дан не прояви никакъв интерес. Опитваше се да разчете думите, изсечени върху стъкленицата. Вътре имаше гъста зелена течност, приличаше на тинята, с която навремето Дан си беше играл и беше замерял приятелите си.

Надписът гласеше:

— Това пък какво е? — изуми се Нели.

— Някакъв друг език? — попита Ейми.

— А, не — отвърна Нели. — Никога досега не съм виждала такъв език.

Най-неочаквано Дан изтръпна целият. Буквите започнаха да се пренареждат сами в главата му.

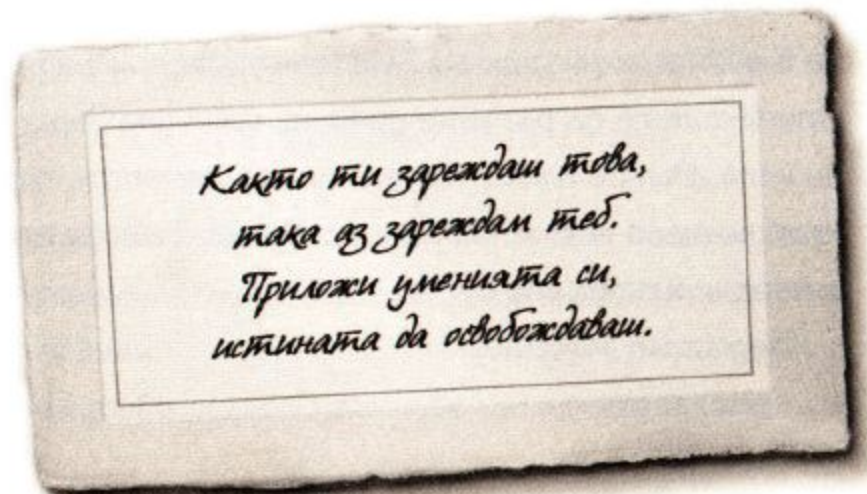
— Това е игрословица — оповести той. — С разбъркани букви.

— Анаграма ли? — рече сестра му. — Как разбра?

Дан не можеше да обясни. Просто го усещаше, както усещаше цифрите, ключалките и бейзболните картички.

— Дайте ми лист хартия и химикалка.

Ейми затърси в раницата си. Единственият лист хартия, който намери, беше кремавото картонче — първоначалният ключ към загадката с Бедния Ричард — но за Дан беше без значение. Подаде на Ейми стъкленицата и взе хартийката. Обърна я откъм обратната страна и написа, като разчиташе дума по дума анаграмата:

Нели подсвирна.

— Страхотен си.

— Това е вторият ключ към загадката — каза Дан. — Вторият голям ключ де. Няма какво друго да е.

Ейми се намръщи — не беше убедена.

— Възможно е. Но какво означава: „Както ти зареждаш това?“.

Най-неочаквано помещението беше окъпано от светлина.

— Браво на теб, братовчеде!

В долния край на стълбата стоеше Джона Уизард, който беше мокър до кости, но въпреки това бе невероятно доволен от себе си. Баща му застана зад него с видеокамера в ръка.

— Супер, ще стане жесток телевизионен филм — ухили се злобно Джона. — Точно на това място в цялата си прелест изниквам аз, измествам слабаците и грабвам ключа към загадката!

ГЛАВА 18

Ейми усети как я плисва отчаяна сила, същата, с която беше издърпала Дан от железопътния коловоз. Не беше била толкова път, за да се разправя с надут тъпанар като Джона Уизард. Сякаш чу гласа на Грейс, която заявява съвсем убедено: „Ще направиш така, че да се гордея с теб, Ейми“.

Тя вдигна стъкленицата.

— Махай се, Джона, или... или ще я счупя!

— Няма да я счупиш — рече той и се засмя, но в гласа му личеше тревога.

— Страхотни кадри! — възкликна баща му. — Продължавай така, синко. Страхотна химия.

— Оставете камерата — изкрещя Ейми.

Дан и Нели я зяпнаха изумени, но на нея ѝ беше все едно. Не я интересуваше и колко ценна може да е стъкленицата. Беше ѝ дошло до гуша от всички в семейство Кахил, които постоянно ѝ се изпречваха най-нахално на пътя. Беше толкова ядосана, че наистина ѝ идеше да запокити на пода стъкления цилиндър.

Джона явно също го усети.

— Добре де, братовчедке. По-спокойно. Всички тук сме приятели, нали?

— Камерата!

Ейми пристъпи напред, сякаш се канеше да го нападне. Джона трепна.

— Спри камерата, татко.

— Но, синко...

— Спри я, ти казвам!

Ще не ще, баща му престана да снима.

— И така, Ейми. — Джона си лепна ослепителната усмивка. — Сега вече всичко е наред, нали? Знаеш, че това е вторият ключ към загадката. Ако го унищожис, цялото търсене приключва. Никой не получава нищо. Това ли искаш?

— Назад — заповяда тя, — в ъгъла. Иди да застанеш до Джейн.
Джона склучи вежди.

— До кого?

— Говоря ти за стенописа. Иди да застанеш до жената в жълто —
твоята прапрапрапрабаба.

Джона явно не разбираше какво му говори момичето, но се
подчини. Двамата с баща му отстъпиха в ъгъла.

Дан подсвирна.

— Браво на теб, сестричке.

— Качвай се по стълбата — каза му тя. — И ти, Нели.
Побързайте!

Веднага щом те се качиха, Ейми ги последва, но знаеше, че
Джона и баща му няма да стоят дълго мирни.

— Беше страхотно! — заподскача развълнуван Дан. — Може ли
да ги запечатаме долу?

— Слушай, Дан — каза сестра му. — Надписът „Както ти
зарещдаш това“. Според мен веществото в стъкленницата е инертно.

— Какво означава „инертно“?

— Инертно! Същото като неактивно. Трябва му енергия,
катализатор. Франклин е правил химически опити. Когато казва
„зареди“...

— Ами да! — Дан засия.

— Опасно е.

— Нямаме друг избор.

— За какво си говорите, хора... — Нели погледна към улицата.
— О, я вижте!

Към тях с шеметна скорост се носеше лилав ван със сладолед.
Зави рязко и закова пред входа. Айзенхауър Холт се свъси зад волана.

— Бързо! В църквата — подкани Ейми.

Те хукнаха по пътеката. Ейми отвори вратата на олтара и направо
се сблъска с черешов на цвят костюм.

— Здравейте, скъпи деца — ухили се чичо Алистър.

С двете си насинени очи приличаше на миеща мечка. До него
стоеше Ирина Спаска. Ейми изтръпна.

— Вие... вие... заедно с нея?

— Е, какво толкова — отвърна старецът. — В катакомбите ви
спасих живота. Казах ви, че съюзите са важно нещо. Където мога,

просто се сприятелявам. Предлагам да ми дадеш стъкленницата, скъпа. Ще ми бъде неприятно, ако се наложи братовчедката Ирина да прилага своите начини за убеждаване.

Ирина протегна нокти. От всеки се подаде тънка игличка.

Ейми се обърна и понечи да хукне, но очите ѝ се разшириха. Откъм улицата към нея стремглаво се носеше нещо: голям бял куб.

— Наведете се! — извика тя.

Тримата с Нели и Дан залегнаха тъкмо когато над главите им профуча огромен кашон със сладолед. Явно току-що беше изваден от фризера, защото се стовари като бетонен блок върху Алистър и Ирина и ги повали.

— Време за разплата! — провикна се Айзенхауър Холт и извади отзад от вана още замръзнали боеприпаси.

На тротоара се изсипа цялото семейство Холт — всеки държеше по кашон смете glasses.

— Ейми — започна притеснен Дан. — Ти...

Той не се доизказа, но сестра му знаеше какво я пита. Последния път, когато се бяха натъкнали на семейство Холт, Ейми беше изгубила самообладание. Сега не можеше да си го позволи. Стенописът със семейство Кахил в тайната стая беше пробудил волята ѝ.

— Изчезвай отгук, Нели — нареди тя. — Теб те няма да закачат. Иди да повикаш полицията!

— Но...

— Това е най-добрият начин да ни помогнеш. Върви!

Ейми не изчака отговора. Дватамата с Дан хукнаха към църквата, като прескочиха Алистър и Ирина, които стенеха, лежейки. Втурнаха се към дъното на олтара.

Ейми нямаше за кога да се възхищава на храма, но изпита чувството, че се е озовала в Средновековието. Към сводестия таван се издигаха колони от сив камък. Пред олтара имаше безброй редици столове, а стъклописите блещукаха в мъждивата светилна на свещите. Стъпките на Ейми и Дан къртаха по плочника.

— Насам! — изкрещя Дан.

Вляво от тях имаше отворена врата и стръмно стълбище, водещо нагоре. След като минаха през вратата, Ейми пусна резето, макар и да знаеше, че то няма да задържи за дълго семейство Холт.

Затичаха нагоре по стълбата. Дан се задъха. Ейми го прегърна и почти го понесе.

Нагоре, нагоре, нагоре. Тя не беше и подозирала, че една камбанария може да е толкова висока. Накрая намери капак и го отвори. По лицето ѝ плисна дъжд. Те се качиха на площадката в горния край на камбанарията, която от всички страни беше открита за бурята. В ъгъла имаше бронзова камбана с размерите на шкаф. Явно не беше звъняла от векове.

— Помогни ми! — извика Ейми.

Сама почти не можеше да помръдне камбаната, но с общи усилия двамата с брат ѝ успяха да я дотърят до капака и да го затиснат.

— Би трябвало... да издържи... — изрече запъхтян Дан. — Поне... за кратко.

Ейми се надвеси от кулата, в дъжда и мрака. Гробището долу изглеждаше невъзможно далеч. Колите по улицата приличаха на детските автомобилчета, с които Дан си беше играл като малък. Ейми плъзна длан по каменната стена под прозореца. Напипа студена метална пръчка. Отстрани на камбанарията имаше няколко мънички стъпала, които водеха към острия връх на около три метра над нея. Ако Ейми паднеше...

— Ти стой тук — нареди тя на брат си.

— Недей! Не можеш да...

— Нямам избор. Дръж. — Ейми му подаде хартийката, с която беше увита стъкленницата. — Пази я да не се измокри и я скрий.

Дан я пхна в панталона си.

— Сес...

Изглеждаше ужасен. Ейми почувства по-силно от всякога колко сами са на света. Нямаха си никой друг.

Тя стисна Дан за рамото.

— Ще се справя и ще се върна, Дан. Не се притеснявай.

Тряяс! Камбаната се разтресе — някой, някой много як заблъска отдолу по капака. *Тряяс!*

Ейми прибра стъкленницата в джоба си и прехвърли крак през прозореца, в мрака.

* * *

Едва се закрепил. Очите ѝ засмъдяха от дъжда. Ейми не набираше смелост да погледне надолу. Насочи вниманието си към следващото стъпало и бавно се изтегли на покрития с керемиди стръмен покрив.

Накрая стигна върха. Към небето сочеше стар железен гръмоотвод. В долния му край имаше метална халка, която приличаше на ринга на мъничък баскетболен кош, а под нея — жица за заземяване, точно както Франклин е препоръчвал в ранните си опити. Ейми прихвана жицата около китката си, после извади стъкленицата. Тя беше много хлъзгава и за малко да падне от ръката ѝ. Момичето я вкара внимателно в металната халка — беше точно като за нея.

Ейми отстъпи предпазливо назад по покрива. „Дано се получи“, помисли си тя, както се беше вкопчила в стъпалата.

Не се наложи да чака дълго. Настръхна цялата. Усети миризмата на нещо като подпалено алуминиево фолио и после: *Пуккк!*

Небето се взриви. Навсякъде около Ейми се разхвърчаха искри, които засъскаха по мокрите керемиди. Зашеметена, тя загуби равновесие и се плъзна надолу по покрива. Вкопчи се в едно от стъпалата толкова трескаво и силно, че в китката я прониза болка. Но Ейми продължи да се държи, после започна да се изкачва отново нагоре.

Стъкленицата сияеше. Зелената течност вътре вече не беше мътна и слuzеста. Сякаш беше от чиста зелена светлина, хваната в стъклото. Ейми я докосна предпазливо. Не я удари ток. Стъкленицата дори не беше топла. Момичето извади стъкленицата от скобата и отново я прибра в джоба си.

„Както ти зареждаш това, така аз зареждам теб.“

Най-трудното тепърва предстоеше. Ейми трябваше да слезе здрава и невредима от покрива и да разбере какво е създала току-що.

* * *

— Дан! Успях!

Ейми се върна на горната площадка на камбанарията, но усмивката ѝ помръкна. Дан лежеше завързан, със запушена уста. Над него се беше надвесил Иън Кабра в черен боен панталон.

— Здравсти, братовчедке. — Иън държеше пластмасова спринцовка. — Дай да се спазарим.

— Ммм! — Дан се задърпа и се опита да каже нещо. — Ммм! Ммм!

— П-п-пусни го! — рече, заеквайки, Ейми.

Беше сигурна, че се е изчервила до мораво. Мразеше се, задето отново се е разфъфлила. Защо Кабра правеше така, че езикът ѝ се превръщаше в олово?

Бронзовата камбана се разтресе. Семейство Холт още блъскаха отдолу и се опитваха да отворят капака.

— Разполагаш само с няколко секунди, после те ще нахълтат — предупреди Иън. — Освен това брат ти трябва да вземе противоотрова.

На Ейми ѝ причерня.

— К-к-какво си му направил?

— Нищо, което не може да се поправи, стига да действаш в следващата минута-две. — Иън разклати противоотровата. — Дай ми стъкленицата на Франклин. Мисля, че сделката е съвсем разумна.

— Ммм! — заклати Дан глава силно, но Ейми не можеше да рискува и да го загуби.

Нищо не го заслужаваше. Нито ключът към загадката. Нито съкровището. Нищо.

Тя подаде сияещата зелена стъкленица. Иън я взе, а Ейми изтръгна от ръката му противоотровата. Приклекна до Дан и задърпа парцала, с който беше запушена устата му.

Иън се изкикоти.

— Сговорчива си, братовчедке.

— Ти... ти никога няма да се измъкнеш от камбанарията. Тук си в капан, както...

Точно тогава ѝ хрумна нещо. Как изобщо Иън се беше добрал до площадката? Тя забеляза около гърдите му предпазни каиши, каквито си слагат катерачите. В краката му имаше няколко метални пръчки и парче черна коприна.

— Още нещо, което Франклин е обичал. — Иън вдигна пръчките и се зае да пристяга черната коприна към металната рамка. —

Хвърчила. Знаеш ли, че е прелетял с хвърчило над река Чарлс?

— Едва ли си успял...

— О, разбира се, че успях. — Той посочи осветения купол на по-голямата църква върху билото на хълма. — Прехвърлих се направо от „Сакре Кьор“. И сега ще се върна пак там.

— Ти си крадец — тросна се Ейми.

Иън прихвана каишите за огромното черно хвърчило.

— Не съм крадец, Ейми. Аз съм от клана Лусиан, точно както и Бенджамин Франклин. Каквото и да има в стъклените, то принадлежи на клана Лусиан. Мисля, че старият Бенджамин щеше да оцени иронията!

След това Иън скочи с лекота от площадката на камбанарията. Вятърът го понесе. Хвърчилото явно беше изработено така, че да издържи тежестта на човек, защото Иън полетя плавно над гробището и оградата и се приземи долу на тротоара.

Някъде в бурята запищяха полицейски сирени. Камбаната се разтресе — семейство Холт отново заблъска по капака.

— Ммм!

— Дан!

Ейми съвсем го беше забравила. Тя издърпа парцала от устата му.

— Ох — простена възмутен той.

— Стой мирен. Взех противоотровата.

— Иън блъфираше — промърмори той. — Опитвах се да те предупредя. Не ми е давал нищо. Не съм отровен.

— Сигурен ли си?

— Повече от сигурен. Това, което ти е дал, не върши никаква работа. Няма да се учудя и ако е отрова!

Отвратена от самата себе си, задето е толкова глупава, Ейми хвърли спринцовката. Развърза Дан и му помогна да се изправи.

Бронзовата камбана отново се разтресе и климна на една страна. Капакът се отвори рязко. На площадката излезе Айзенхауър Холт.

— Закъсня — каза му Дан. — Иън я взе.

Той посочи улицата. Там тъкмо беше спряло такси с Натали Кабра отзад. Иън се качи и те отпрашиха по улиците на Монмартър.

Господин Холт ревна:

— Ще ми платите за това. Аз ще...

Сирените завиха още по-силно. Иззад ъгъла се показа първият полицейски автомобил с мигащи сини светлини.

— Татко! — чу се откъм стълбите гласът на Рейгън. — Какво става?

Появи се втори полицейски автомобил, който се носеше шеметно към църквата.

— Тръгваме си — реши Айзенхауър. Той извика надолу към семейството си: — Всички, строй се! — Сетне погледна за последно Ейми и Дан. — Следващия път...

Айзенхауър Холт не се доизказа и остави Ейми и Дан сами на камбанарията.

Ейми погледна навън към дъжда. Забеляза чичо Алистър, който куцукаше по една от пресечките със сладолед на пръчка, залепен отзад на черешовочервения костюм. Ирина Спаска излезе със залитане от църквата, видя полицията и хукна да бяга.

— Arrêtez! — извика един от полицаите, а други двама я подгониха.

Нели стоеше на тротоара с още няколко служители на реда. Крещеше трескаво на френски и сочеше църквата.

Въпреки цялата бъркотия Ейми се чувстваше странно спокойна. Дан беше жив. И двамата бяха здрави и невредими. Тя беше направила точно каквото се искаше от нея. По лицето ѝ се плъзна усмивка.

— Защо си толкова щастлива? — възмути се брат ѝ. — Изгубихме втория голям ключ към загадката. Издънихме се!

— Не — възрази Ейми. — Не сме се издънили.

Дан я погледна недоумяващо.

— Да не би от светкавицата мозъкът ти да се е опържил?

— Дан, стъкленницата не беше ключът — обясни сестра му. — Това беше само... и аз не знам какво. Подарък от Бенджамин Франклин. Нещо, което да ни помогне в търсенето. Истинският ключ към загадката е късчето хартия, пъхнато в панталона ти.

ГЛАВА 19

Дан беше много развълнуван, че вторият ключ към загадката е изнесен безпрепятствено от църквата в панталона му.

— Значи аз съм героят на деня — реши той.

— А, без тия — взмути се Ейми. — Не ти, а аз се покатерих наред бурята на покрива.

— Да, но ключът към загадката беше в моя панталон.

Сестра му завъртя очи.

— Прав си, Дан. Всъщност героят си ти.

Нели се подсмихна.

— Мен ако питате, и двамата се справихте чудесно.

Тримата седяха в едно кафене на „Шанз Елизе“, гледаха минувачите и отново си похапваха сладко-сладко pain au chocolat. Беше сутринта след бурята. Небето беше ясно. Те вече си бяха стегнали багажа и се бяха изнесли от „Мезон де Гардон“. Все пак Дан се чувстваше щастлив.

Още имаше някои съмнения за онова, което бяха изживели. Почточно, не му харесваше, че Иън и Натали са се измъкнали. Не обичаше да го връзват и искаше да си го върне на Иън. Но можеше да бъде и лошо. Ако не друго, поне не се бяха изгубили завинаги в катакомбите и някой от кашоните със сладолед не ги беше фраснал по лицето.

— Но искам да знам какво имаше в стъкленницата — заяви той.

Ейми започна да усуква замислено косата си.

— Каквото и да има в нея, то би трябвало да дава на някой от отборите предимство в освобождаването на истината — а това ще рече в откриването на съкровището, което чака в края на надпреварата. Тъй като сега стъкленницата е у Иън и Натали... имам лошото предчувствие, че много скоро ще научим какво е сложено в нея.

— Щом са я създали тия от клана Лусиан, сигурно е някаква специална отрова — предположи Нели, както дъвчеше кроасана. — Те явно си падат по отровите.

— Възможно е — отвърна Дан, макар че отговорът не му се струваше убедителен.

Още не можеше да се примири с мисълта, че Бенджамин Франклин е роднина на Иън и Натали. Беше започнал да му се възхищава — особено след писанията за пръднята, гръмоотводите и всичко останало. Сега вече не беше сигурен от кои е старият Бенджамин, дали от добрите, или от лошите.

— Но какво общо има отровата с нотен лист?

Ейми извади от раницата пергаментата и го разстла върху масата. Дан вече го беше разглеждал десетина пъти. Знаеше, че е точен препис на песента, която бяха видели изсечена върху каменната поставка в тайната стая, само не разбираше какво ѝ е толкова важното. Когато сутринта се събуди, Ейми вече ровеше в интернет от лаптопа му. Тя не обичаше интернет. Кой знае защо, твърдеше, че книгите били за предпочитане, от което Дан разбра, че сестра му е решила непременно да открие някаква информация.

— Намерих я онлайн — съобщи Ейми.

— Как? — учуди се Дан.

— Написах в търсачката „Бенджамин Франклин“ и „музика“. Излезе веднага. Това е адажио за армоника.

— Инструментът на Бенджамин Франклин — спомни си брат ѝ. — Оная чудесия с водата по краищата на стъклените чинии.

— Да, но имам чувството, че това не е просто музикална партитура. — Ейми се наведе напред. Очите ѝ блестяха, сякаш тя знаеше някаква тайна. — Намерихме песента и я свалихме. Чуй.

Нели му подаде айпода.

— Не си падам точно по такава музика. Но все е нещо.

Дан заслуша. Изпита чувството, че е пълен с хелий. Музиката беше толкова позната и красива, че му се прииска да се понесе над Париж, но и го обърка. Обикновено не се затрудняваше да запаметява едно или друго, а ето че не се сецаше къде вече е чувал тази музика.

— Знам песента...

— Татко си я пускаше — обясни Ейми. — В кабинета си, докато работеше. Пускаше я през цялото време.

Дан се помъчи да си спомни за какво говори сестра му. Искаше да слуша отново и отново песента, докато види баща им в кабинета му. Но Нели си прибра айпода.

— Извинявай, малкият. Още имаш кал в ушите.

— Нотите са шифър — заяви Ейми. — Цялото музикално произведение съдържа някакво съобщение.

— И мама и татко да го знаели — допълни изумен Дан. — Но какво означава?

— Нямам представа — призна Ейми. — Но нали помниш, Дан, господин Макинтайър спомена, че трийсет и деветте ключа към загадката са плочки от пъзел.

— Да.

— Снощи, след като ти разчете написаното върху стъкленницата, се замислих над това. Запитах се... защо *първият* ключ към загадката не е бил такъв?

Тя извади късчето кремава хартия, за което бяха платили два милиона долара. Отзад то беше запълнено с драскулките на Дан. Отпред беше първият ключ към загадката:

RESOLUTION:

The fine print to guess, seek out Richard S.

Нели склучи вежди.

— Това ви е отвело при Франклин, нали? Такъв ли беше отговорът?

— Само отчасти — отвърна Ейми. — Това е и първата плочка от пъзела. Ключ към нещо, което съществува наистина. Така снощи, когато ти, Дан, спомена анаграмите, ми хрумна нещо.

— Не се сецам — поклати глава той.

Тя извади химикалка и написа „RESOLUTION“.

— Попита ме защо думата е част от ключа към загадката. Чак сега проумях. Трябва да се досетим по главните букви. — Тя подаде на брат си химикалката и листчето. — Подреди анаграмата.

Дан се вторачи в буквите. Внезапно му се стори, че го е ударил ток от батерията на Франклин. Буквите се пренаредиха сами в главата му.

Той взе химикалката и написа: „IRON SOLUTE“.

— Не мога да повярвам — изуми се Нели. — И всичко това е заради някакво си разтворимо желязо.

— Това е първата плочка от пъзела — отвърна Ейми. — Елемент, съставна част от нещо.

— От какво? — любопитства Дан.

Ейми издаде устни.

— Разтворимото желязо има приложение в химията, в металообработването и дори в печатарството. Но още няма как да разберем какво да правим с него. И не е ясно какво количество да използваме. Където и да споменава разтворимото желязо, Франклин пише „известно количество“.

— Трябва да разберем.

— На всяка цена ще разберем — обеща сестра му. — И нотният лист...

Тя разпери ръце над партитурата на адажиото.

— И той е съставна част от нещо — предположи Нели.

— Според мен да — съгласи се Ейми. — По това се познават големите ключове към загадката. Те представляват съставна част от нещо. Просто още не знаем как да разчетем този ключ.

— А как ще разберем? — притесни се Дан.

— По същия начин, както разбрахме за Франклин. Ще проучим човека, който е написал адажиото. Композиторът е бил...

Ейми замълча наред изречението. По улицата се задаваше позната фигура: слаб плешивеещ мъж, който беше облечен в сив костюм и носеше сак.

— Господин Макинтайър! — извика Дан.

— А, ето къде сте били, деца — усмихна се старият адвокат. — Нали може?

Ейми сгъна бързо първия и втория ключ към загадката и ги прибра. Господин Макинтайър седна при тях и си поръча кафе. Настоя той да плати закуската им, нещо, срещу което Дан не възразяваше, само дето господин Макинтайър изглеждаше притеснен. Очите му бяха кървясали. Той току поглеждаше към другия тротоар на „Шанз Елизе“, сякаш се притесняваше, че някой го наблюдава.

— Чух за снощи — рече адвокатът. — Ужасно съжалявам.

— Е, не е станало кой знае какво — увери го Дан.

— Така е. Сигурен съм, че ще се оправите. Но Иън и Натали наистина ли са откраднали под носа ви втория ключ към загадката?

Дан отново се ядоса. Искаше му се да се похвали с нотния лист, който са намерили, и с разтворимото желязо, но Ейми се намеси.

— Наистина — потвърди тя. — Нямаме представа къде да отидем сега.

— Уви — въздъхна господин Макинтайър. — Опасявам се, че не можете да се приберете. От Социалната служба продължават да ви търсят. Леля ви е наела частен детектив, който да ви издири. А не можете да останете и тук. Париж е скъп град. — Той впери очи в огърлицата на Ейми. — Скъпа, имам приятели тук. Знам, че мярката е крайна, но бих могъл да уредя да продадете огърлицата на баба ти...

— Не, благодаря — отвърна Ейми. — Ще се оправим.

— Както желаш. — От гласа на господин Макинтайър се разбра, че той не ѝ вярва. — Е, ако мога да помогна с нещо... Ако имате нужда от съвета ми....

— Благодаря, господин Макинтайър — каза Дан. — Ще измислим нещо.

Възрастният адвокат ги огледа и двамата.

— Чудесно. Чудесно. Опасявам се, че има още нещо, което трябва да ви попитам.

Той се пресегна към сака и Дан забеляза следите от нокти по ръцете му.

— Какво ви се е случило?

— Ами... — свъси се старецът.

Той стовари с трясък сака върху масата. Нещо отвътре каза „Мъър“.

— Саладин! — извикаха в един глас Ейми и Дан.

Момчето грабна сака и дръпна ципа. Оттам се измъкна големият сребрист котарак, който изглеждаше възмутен.

— Опасявам се, че не намерихме общ език. — Господин Макинтайър разтърка издраните си ръце. — Котаракът не беше особено щастлив, че сте го оставили при мен. Ние с него... той ми показва недвусмислено, че иска да се върне при вас. Да ви призная, никак не беше лесно да го прекарам през границата, но наистина ми се стори, че нямам друг избор. Дано ми простите.

Дан се усмихна неволно. Чак сега усети колко му е липсвал старият котарак. Това, че той беше тук, сякаш притъпяваше съжалението, че са изгубили стъкленницата. И дори снимката на майка

му и баща му. Сега, когато Саладин беше с тях, Дан изпита чувството, че семейството отново се е събрало. За пръв път от доста дни му се стори, че може би, може би Грейс все пак бди над тях.

— Той трябва да дойде с нас! Може да го използваме в нападенията.

Саладин го изгледа така, сякаш му казваше: „Покажи ми малко червен луциан, моето момче, и ще си помисля“.

Дан очакваше Ейми да възрази, но и тя като него се усмихваше.

— Прав си, Дан. Благодаря ви, господин Макинтайър.

— Да, въъ, разбира се. А сега ще ме извините, деца. Наслука!

Той остави на масата банкнота от петдесет евро и си тръгна забързан от кафенето, като продължаваше да се оглежда, сякаш очакваше засада.

* * *

Сервитьорът донесе на Саладин мляко в чинийка и прясна риба. Очевидно никой в кафенето не смяташе, че има нещо странно да закусва заедно с котарак порода египетска мау.

— Не каза на господин Макинтайър за музиката — отбеляза Нели. — Мислех, че ви е приятел.

— Самият той ни е предупредил да не се доверяваме на никого.

— Да — намеси се и Дан. — Дори на него.

Нели кръстоса ръце.

— Това включва ли и мен, малкият? А нашата уговорка?

Дан се вцепени. Съвсем беше забравил, че Нели е обещала да ги придружи само до Париж. Той посърна. Беше започнал да я възприема като нещо, което се разбира от само себе си.

— На теб, Нели... ти вярвам — рече той. — Не искам да си тръгваш.

Нели отпи от кафето.

— Но вие няма да се върнете в Бостън. А това означава, че ако се прибера там, ме чакат страхотни неприятности.

Дан не се беше сетил и за това. Ейми се вторачи гузно в закуската си.

Нели си сложи слушалките. Тя загледа две момчета с вид на колежани, които вървяха по улицата.

— Е, работата не беше чак толкова лоша... В смисъл, щом така и така се налага да работя с две дразнещи хлапета. Може би ще се споразумеем още веднъж.

Дан се намести притеснен.

— Да се споразумеем още веднъж ли?

— Ще ми платите някой друг път, щом намерите съкровището — предложи Нели. — Засега ще работя без пари. Наистина не сте наред, малките, ако си въобразявате, че ще ви оставя да си обикаляте по света и да се забавлявате без мен.

Ейми обви ръце около врата ѝ. Дан грейна в усмивка.

— Нели, ти си върхът.

— Знам — рече тя. — Престани, Ейми, излагаш ме.

— Извинявай — отвърна все така усмихната Ейми. Тя седна отново и извади нотния лист. — И така, както казвах...

— А, да, композиторът — спомни си Дан.

Ейми посочи долния край на листа.

— Погледни.

В десния ъгъл под последната станса Дан различи три букви, драснати набързо с избледняло черно мастило:

W. A. M.

— Уам — повтори той. — Това не беше ли някакъв състав?

— Не, глупчо. Това са инициали. Казах ти вече, че някои известни личности са писали музика за армониката на Бенджамин Франклин. Сред тях е бил и този човек. Към края на живота си Франклин очевидно се е срещнал с композитора. Според мен и двамата са били от рода Кахил. Нищо чудно да са споделяли тайни. Проверих. Това е последната камерна творба, която композиторът е написал. Официалното ѝ заглавие е KV 617^[1].

— Веднага привлича вниманието — промърмори Нели.

— Важното в случая е, че има много преписи на адажиото — обясни Ейми. — Запазил се е и вариантът, изсечен върху онази

каменна поставка. Накрая и другите отбори ще се досетят какъв е ключът към загадката. Трябва да побързаме и да заминем за Виена.

— Леле! — смая се Дан. — Виена в Австрия ли? Защо там?

Очите на Ейми блестяха от вълнение.

— Защото там е живял Волфганг Амадеус Моцарт. И там ще намерим следващия ключ към загадката.

[1] Съкратено от Kochel-Verzeichnis, или Каталог на Кьохел, пълен списък с всички произведения на Моцарт, съставен от Лудвиг фон Кьохел (1800 — 1877). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Уилям Макинтайър се яви точно навреме за срещата.

Той се качи на наблюдателната площадка на Айфеловата кула. След проливния дъжд от предишния ден въздухът беше чист и свеж. Париж долу проблясваше, сякаш всичките му страшни тайни са били отнесени от дъжда.

— Не ти се довериха — отбеляза мъжът в черно.

— Не — призна Уилям.

Колегата му се усмихна.

— Схватливи са.

Уилям Макинтайър не даде воля на раздражението си.

— Нещата можеха да се развият и по-зле.

— Но можеха да се развият и много по-добре. Ще се наложи да ги държим под по-строгото наблюдение, нали?

— Вече съм се погрижил.

Уилям Макинтайър извади мобилния си телефон. Показа на колегата си екрана — последния номер, който беше набрал във Виена, Австрия.

Мъжът в черно подсвирна тихо.

— Смятате ли, че е разумно?

— Не, не смятам — призна си Уилям. — Но е наложително. Следващия път не бива да има грешки.

— Не бива — съгласи се мъжът в черно.

Двамата загледаха как град Париж се е разпрострял долу: десет милиона души, които не подозираха, че съдбата на света виси на косъм.

Издание:

Рик Риърдън. Лабиринтът с костите
ИК „Егмонт България“, София, 2009

Редактор: Златина Сакалова

Коректор: Танка Симеонова

ISBN: 978-954-27-0305-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.